

ВОНА ДОВІРИЛА ТОБІ СВОГО СИНА.
ЩО, ЯК ВОНА НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ?

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

ВОНА ДОВІРИЛА ТОБІ СВОГО СИНА.
ЩО, ЯК ВОНА НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ?

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

DARCEY BELL

**A SIMPLE
FAVOR**

— A Novel —

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

— Роман —

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2017

ISBN 978-617-12-2938-9 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням: Bell D. A Simple Favor : A Novel / Darcey Bell. — New York : Harper,
2017. — 304 p.

Original English language edition published by HarperCollins Publishers

Переклад з англійської Юлії Максимейко

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки Олег Щегель

Електронна версія створена за виданням:

Белл Д.

Б43 Проста послуга : роман / Дарсі Белл ; перекл. з англ. Ю. Максимейко. — Харків :

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 320 с.

ISBN 978-617-12-2542-8 (укр.)

ISBN 978-0-06-249777-2 (англ.)

Після загибелі чоловіка й брата молода мати Стефані довго була самотня. Тепер у неї з'явилася подруга — гламурна красуня з індустрії моди, ідеальна мати і дружина — Емілі. Вони такі ж дружні, як і їхні п'ятирічні сини, й іноді роблять одна одній невеликі послуги. Емілі попросила забрати Нікі зі школи, та ввечері не приїхала за ним... У розпачі Стефані просить поради в читачок свого блогу. І допомагає пережити біду Шонові, чоловіку зниклої подруги. Коли тіло Емілі знайдуть і поховать, цей жах, схоже, закінчиться. Чи ні? Скоро Стефані побачить, що дружба, кохання і навіть проста послуга зовсім не те, чим здаються...

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Спо)

© Seven Acres, LLC, 2017. All rights reserved

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Частина перша

Моя мама завжди казала: таємниці є у всіх. Саме тому ніколи не можна стверджувати, що знаєш когось добре. Саме тому нікому не можна довіряти. Саме тому не можна бути певним, що знаєш себе. Часом у нас є таємниці від себе самих.

У дитинстві мені подобалися ці слова, хоч я, мабуть, зовсім їх не розуміла. Або розуміла лише частково. У дітей є таємниці. Уявні друзі, речі, за які дорослі лаятимуть їх, якщо дізнаються.

Пізніше я зрозуміла, що мама судила з власного досвіду. І я не певна, чи вона просто готувала мене до життя, чи налаштовувала на потайливість та недовіру. Чи відчувала вона, що в майбутньому в мене будуть щонайганебніші, щонайтемніші таємниці? Таємниці, які мені зазвичай вдається від себе приховати.

Блог Стефані

Пост у блозі: Терміново!

Привіт, мамусі!

Цей пост не буде схожий на всі попередні. Але він не буде й важливіший за решту записів, оскільки все, що відбувається з нашими дітьми: їхні радощі й розчарування, перші кроки та перші слова — це найважливіші речі в житті.

Я б сказала, що цей пост просто БІЛЬШ ТЕРМІНОВИЙ. Набагато більше.

Моя найкраща подруга зникла. Її немає вже два дні. Її звать Емілі Нельсон. Як ви знаєте, я ніколи не називаю імен своїх друзів у блозі. Але цього разу, з причин, які ви скоро самі зрозумієте, я (тимчасово) призупиняю на своїй сторінці політику жорсткої анонімності.

Мій син Майлз та Нікі, син Емілі, — найкращі друзі. Їм по п'ять років. Вони народилися у квітні, тож обидва пішли до школи на кілька місяців пізніше і трішки старші за решту дітей у своєму класі. Я б сказала, що вони доросліші. Майлз і Нікі — діти, про яких можна лише мріяти. Ввічливі, чесні, добрі маленькі люди — ці якості (нехай пробачать мені чоловіки, якщо вони мене читають) не так часто зустрічаються в хлопців.

Вони познайомилися в школі. Ми з Емілі забирали їх після уроків. Нечасто так буває, щоб діти подруг ставали друзями або щоб мами друзів ставали подругами. Але цього разу пазли склалися. Нам з Емілі пощастило. За всіма пунктами, окрім одного: ми були не надто молодими мамами. Народили, коли нам було вже за тридцять, і наш мамський час невпинно минав.

Інколи Майлз і Нікі ставлять п'єси, в яких самі ж виступають як актори. Я дозволяю їм знімати спектаклі на свій телефон, хоча зазвичай дуже уважно ставлюся до того, скільки часу діти проводять із

електронними девайсами, які суттєво ускладнюють життя сучасним батькам. Одного разу вони поставили чудову детективну історію. «Пригоди Діка Юника». Нікі грав детектива, а Майлз — злочинця.

Нікі сказав: «Я — Дік Юник, найрозумніший детектив у світі».

Майлз сказав: «Я — Майлз Мендібл, найстрашніший у світі злочинець». Майлз грав, як лиходій з вікторіанської мелодрами, басовито сміючись: «Хо-хо-хо!» Вони ганяли двором, вдаючи, що стріляють одне в одного (жодної зброї!) пальцями. Це було чудово.

Я мріяла лише про одне: щоб мій покійний чоловік Девіс, тато Майлза, міг це побачити.

Інколи я думала про те, звідки у Майлза акторський хист. Певно, від батька. Одного разу я бачила, як Девіс робить презентацію своїм потенційним клієнтам, і була вражена його жвавистю й виразністю. Він цілком міг бути одним з тих по-дурному чарівних, привабливих патлатих молодих акторів із блискучим волоссям. Зі мною він був геть інакшим. Більш природним, я думаю. Тихим, добрим, веселим, задумливим, хоча в деяких питаннях справді принциповим — наприклад, у тому, що стосувалося меблів. Хоча воно й зрозуміло — він усе-таки був успішним дизайнером-архітектором.

Девіс був ідеальним. Лише раз він повівся якось не так. Ну, може, двічі.

Нікі сказав, що це мама нашттовхнула їх на думку про Діка Юника. Емілі любить трилери та детективні історії. Читає їх, їдучи залізницею «Метро-Норт» у Мангеттен, якщо їй не потрібно готуватися до зустрічі або презентації.

До того, як народився Майлз, я теж читала книжки. Та й тепер час від часу беру щось із Вірджинії Вульф і прочитую кілька сторінок, щоб нагадати собі про те, ким я була або ким я, сподіваюся, досі залишаюсь. Десь поміж іграми в пісочниці, готуванням шкільних перекусів, вкладанням у ліжко, коли час іще дитячий, ховається молода жінка, яка мешкала у Нью-Йорку і працювала в редакції журналу. Людина, в якій були друзі, яка у вихідні пізно снідала в кафе. Але ні в кого з її друзів не було дітей, ніхто не переїхав на околиці міста. Вони більше не спілкувалися.

Улюблена письменниця Емілі — Патрисія Гайсміт. Я розумію, чому вона любить її книжки. Вони читаються на одному подиху. Але

водночас засмучують. Головний герой зазвичай убивця чи маніяк або безневинна людина, яка намагається зробити так, щоб її не вбили. Книжка її авторства, яку я читала, була про двох чуваків, які зустрілися в потягу. Вони погодилися убити когось на прохання одне одного.

Я намагалася полюбити цю книжку, але так і не дочитала її. Хоча, коли Емілі спитала про мої враження, я сказала, що в захваті.

Одного разу, коли я зайшла до них у гості, Емілі увімкнула DVD-диск із фільмом Гічкока, знятим за цим романом. Спершу я захвилювалася, що Емілі захоче обговорити розбіжності між книжкою та фільмом. Але стрічка мене захопила. Одна сцена — на каруселі, яка вийшла з-під контролю, — була надто страшною, щоб дивитися.

Ми з Емілі, витягнувши ноги, сиділи на протилежних краєчках масивної канапи в її вітальні, а на журнальному столику перед нами стояла пляшка доброго білого вина. Завваживши, що сцену з каруселлю я дивлюся крізь пальці, затуливши руками обличчя, вона усміхнулася і показала мені: «Клас». Їй сподобалося, що мені було страшно.

Я ж усе думала: а якби на тій каруселі опинився Майлз?..

Коли фільм закінчився, я запитала Емілі: «Як ти гадаєш, у житті люди теж роблять такі речі?»

Емілі розсміялася. «Люба Стефані, ти б дуже здивувалась, якби дізналася, ЩО люди роблять у житті. Такі речі коять, у яких не те що іншим — навіть собі не зізнаються».

Я хотіла відповісти, що не така насправді мила, як їй здається. На моїй совісті теж були погані вчинки. Одначе я була надто здивована, аби щось відповісти. Адже вона говорила точнісінько як моя мати.

Мама знають, як важко заснути вночі, коли в голові крутиться безліч жахів. Я весь час обіцяла Емілі прочитати ще щось із Гайсміт. Але тепер шкодую і про те, що почала читати ту єдину книжку. В ній жертвою одного з убивць стала дружина іншого вбивці.

Коли зникає твоя найкраща подруга, такі історії в голові лише заважають. Не те, щоб я думала, що її чоловік, Шон, міг завдати їй шкоди. У них були проблеми, це очевидно. Але в якому шлюбі їх немає? Я недолюблюю Шона. Але (мені здається) загалом він нормальний хлопець.

Майлз і Нікі ходять в один дитячий садок при чудовій середній школі, про яку я вже сотні разів тут писала. Я маю на увазі не ту школу в нашому містечку, яка має проблеми з фінансуванням, тому що мешканці (здебільшого літні) проголосували за скорочення шкільного бюджету, а ту, що в сусідньому місті, неподалік від місця, де межують Нью-Йорк і Коннектикут.

За правилами районування, наші діти не можуть користуватися шкільним автобусом. Ми з Емілі завозимо їх уранці машиною. Я забираю Майлза щодня. У Емілі в п'ятницю короткий день, тож по п'ятницях вона забирає Нікі, і ми всі розважаємося — їмо бургери або граємо в міні-гольф. Від її будинку до мого лише десять хвилин їхати машиною. Ми майже сусіди.

Я люблю зависати в Емілі, розтягнувшись на її канапі, розмовляючи і п'ючи вино — час від часу хтось із нас бігає перевірити, чим зайняті хлопці. Мені подобається, як вона жестикулює, коли щось розповідає, подобається, як промені світла виграють у її гарній каблучці з сапфіром. Ми багато говоримо про материнство. Теми для розмов не закінчуються ніколи. Це так круто, коли в тебе є справжній друг, що часом я навіть забуваю, як самотньо мені було до того, як ми зустрілися.

В інші дні Нікі забирає Елісон, няня, яку Емілі винайняла на неповний день. Чоловік Емілі, Шон, працює до пізнього вечора на Волл-стрит. Емілі та Нікі вважають, що їм пощастило, якщо Шон приходить додому на вечерю. Інколи, коли Елісон хворіє, Емілі пише мені, й Нікі забираю я. Він залишається в мене із Майлзом, доки Емілі не вдається вирватися додому.

Десь раз на місяць Емілі доводиться залишитися на роботі дуже надовго. Двічі або тричі вона не ночувала в місті.

Як цього разу. Коли вона зникла.

Емілі працює у відділі зв'язків із громадськістю в офісі одного відомого фешн-дизайнера, ім'я якого я теж завбачливо не називала. Власне, вона керує відділом зв'язків з громадськістю для одного відомого дизайнера. Я так уважно ставлюся до вживання назв брендів у блозі через політику конфіденційності, а ще тому, що хизування відомими прізвищами неприйнятне для мене. З тих само причин я не погодилася на розміщення реклами.

Навіть коли Емілі затримується чи коли в неї нарада, вона пише мені повідомлення. І телефонує, коли є вільна хвилинка. Вона така мама. Не квочка, не з тих, хто оточив дитину гіперопікою, — жодне зі словечок, які суспільство вигадало для того, щоб засудити нас за те, що ми любимо своїх дітей, її не стосується.

Коли Емілі приїжджає додому з міста, вона завжди швиденько заскакує з вокзалу по Нікі. Мені доводиться нагадувати їй не перевищувати швидкість. Коли електричка затримується, вона попереджає мене повідомленням. Завжди! Пише, на якій вона зупинці й коли орієнтовно прибуде, і не заспокоюється, доки я не відповім: «Не хвилюйся. З хлопцями все добре. Коли прийдеш, тоді прийдеш. Кермуй обережно».

Ось уже два дні, як вона не приходить і не пише. Сталося щось жахливе. Вона розчинилася. Я не маю уявлення, де вона.

Мамусі, як вам здається, чи схожа Емілі на людину, яка б залишила свою дитину, зникла на два дні без попередження і не відповідала на мої повідомлення та дзвінки? Якби все було гаразд? Невже це можливо?

Гаразд, мушу бігти. Чую, що печиво із шоколадною посипкою горить у духовці. Далі буде.

З любов'ю, Стефані.

Блог Стефані

Де ми зараз живемо

Привіт, мамусі!

Досі я не згадувала у блозі назви нашого міста. Право на приватність так багато важить, особливо в наші дні. Я не хочу видатися параноїчкою, але навіть у такому невеличкому місті, як наше, можуть бути встановлені камери, які слідкують за тим, який сорт маринованих томатів ти їси. Особливо в такому місті, як наше. Люди вважають це місто заможним, тому що воно розташоване саме у такій частині Коннектикута, але насправді воно зовсім не багате. В Емілі та Шона є гроші. Мені вистачає того, що залишив мій чоловік Девіс, саме тому я можу дозволити собі вести блог, не перетворюючи це на бізнес.

Але оскільки зникнення Емілі все змінює й оскільки хтось, хто живе неподалік, міг її бачити, і оскільки я не тямлю себе від люті, — то, гадаю, тепер слід зазначити, що ми мешкаємо у Ворфільді. Ворфільд, Коннектикут. Від нього до Мангеттену дві години на «Метро-Норт».

Люди називають це «околицями», проте я виросла на околицях і мешкала в місті, тож тутешня місцевість видавалася мені сільською. Я писала тут про те, з якими зусиллями Девіс витяг мене з міста, як я кричала й відбивалась. Адже я витратила роки на те, щоб вибратися з околиць. Писала я й про те, як закохалася в «сільське» життя, як фантастично прокидатися від того, що сонце пробивається крізь вікна будинку в колоніальному стилі, який Девіс відновив, не пожертвувавши жодною старовинною деталлю. І про те писала, що люблю пити чай, спостерігаючи, як «виробник веселки» (така особлива призма, яку ставлять на вікно), що його мій брат Кріс подарував нам на весілля, розкидає скалки світла по всій кухні.

Ми з Майлзом обожнюємо це місце. Ну, принаймні донині я обожнювала.

До цього дня, коли, так хвилюючись за Емілі, я помітила, що всі довкола — інші мами у школі, ласкава Морин на пошті, дитина, яка складає продукти в пакет, — усі видаються мені такими зловісними, наче у фільмах жахів, де всі мешканці міста сповідують якийсь культ або перетворилися на зомбі. Я запитала кількох сусідів, вдавано невимушено, чи не зустрічали вони раптом Емілі, й ті похитали головами. Це через мою розбурхану уяву вони мають такий дивний вигляд? Тепер, матусі, й ви розумієте, наскільки я божеволію від цього.

О, матусі, пробачте! Я відволіклася на теревені, як завжди.

Треба було написати про це раніше!!!

На зріст Емілі десь п'ять футів сім дюймів. У неї біляве волосся із темними пасмами (ніколи не питала, чи воно фарбоване) і темні карі очі. Важить вона десь близько ста двадцяти фунтів. Та це лише здогадка. Я не питаюся друзів: «Чуєш, скільки ти важиш? Який у тебе зріст?» Хоча й знаю: деякі чоловіки вважають, що жінки тільки про це й говорять. Їй сорок один, та виглядає максимум на тридцять п'ять. Під правим оком у неї родимка. Я помітила це лише тоді, коли Емілі запитала, чи варто її видалити. Я сказала, що ні, що вроди вона не псує і що жінки при французькому королівському дворі (як я читала) малювали собі «мушки».

Емілі завжди користувалася одними парфумами, які я б могла назвати її візитівкою. Італійські черниці, за її словами, виготовляють їх із бузку та лілей. Вона замовляє їх у Флоренції. Мені подобалося це в Емілі — усі ці відомі їй вишукані деталі, про які я й гадки не мала.

Я ніколи не користувалася парфумами. Мені здавалося, що коли жінка пахне квітами або прянощами, це має насторожувати. Що вона приховує? Що вона намагається цим сказати? Але запах Емілі мені подобається. Як і те, що за ним я завжди могла визначити: вона була в кімнаті або вона десь поряд. Я відчувала його у волоссі Нікі після того, як вона його обіймала. Емілі й мені пропонувала напахтитися, але запах — це, як на мене, надто інтимно, й дуже дивним видаватиметься, якщо ми пахнутимемо наче якісь близнючки.

Вона завжди носить каблучку із сапфіром та діамантом, яку Шон подарував їй на заручини. І оскільки під час розмови вона рухає руками, я вважаю цю каблучку мерехтливою істотою із власним

життям — на кшталт феї Дінь-Дінь, яка пурхає крильцями перед Пітером Пенем та загубленими хлопцями.

В Емілі є татуювання: дуже ніжний терновий вінець навколо зап'ястка. Це мене здивувало. Вона не схожа на любителів тату, особливо такого, яке можна приховати лише довгими рукавами. Спершу я подумала, що це якимось пов'язано з її роботою в індустрії моди, та, коли ми вже були знайомі достатньо довго, щоб можна було про це запитати, вона відповіла:

— А, це. Я зробила його, коли була молода й божевільна.

Я сказала:

— Усі ми такі були. Колись.

І почувалася добре від того, що сказала щось, чого ніколи не могла сказати чоловікові. Якби він запитав мене, що означало «божевільна», і я йому відповіла, — життя, яким ми його знали, одразу б закінчилося. Проте воно і так закінчилося. Правда завжди виявляє себе.

Чекайте. Телефон! Раптом це Емілі.

Далі буде.

З любов'ю, Стефані.

Блог Стефані

Прості прохання

Привіт, мамусі!

Телефонувала не Емілі. То був автовідповідач, який повідомив, що я виграла подорож на Кариби.

То на чому я зупинилася? А, точно.

Минулого літа, коли ми засмагали біля громадського басейну, поки хлопці хлюпалися в дитячому жабулятнику, Емілі сказала:

— Я завжди тебе про щось прошу, Стефані. І я така вдячна тобі. Та дозволь я попрошу тебе ще про одну річ. Ти могла б забрати до себе Нікі, щоб ми із Шоном поїхали в хатинку моїх батьків на вихідні, коли у Шона буде день народження?

Емілі завжди казала «хатинка», але думаю, що дача її родини на березі озера в північному Мічигані зовсім не «хатинка».

— Я здивувалася, що Шон погодився, і хочу все владнати, доки він не передумав.

Ну звісно ж, я сказала «так». Адже знала, як їй важко виманити Шона з офісу.

— За однієї умови, — додала я.

— Що завгодно, — сказала вона. — Обирай.

— Чи не могла б ти намастити олією для засмаги оте місце на спині, до якого я не дістаю?

— Із задоволенням, — засміялася вона.

Коли я відчула, як її маленька сильна ручка втирає олію в мою шкіру, то згадала, як весело було в старших класах ходити на пляж із друзями.

У ті вихідні, коли Емілі й Шон поїхали, ми чудово провели час із Майлзом та Нікі. Басейн, парк, кіно, бургери та овочі на грилі.

Ми з Емілі дружимо вже рік відтоді, як наші діти познайомилися в підготовчому класі. Ось її фотографія, хоча тут її не дуже добре видно.

Ми зробили спільне селфі: мами і діти. Я відредагувала фото так, щоб дітей не було видно. Бо маю тверді переконання щодо публікування зображень дітей в інтернеті.

Я не знаю, у що була вдягнена Емілі в той день, коли вона зникла. Я не бачила, як вона завозила Нікі до школи. Того дня вона трохи спізнилася. Шкільні автобуси зазвичай приїжджають одночасно. У вчителів тоді багато роботи — вони вітаються з учнями, спрямовують потік дітей у школу. Я не звинувачую їх у тому, що вони не помітили, що було на Емілі того дня або чи була вона звичайною Емілі, чи її щось хвилювало.

Напевне, Емілі виглядала так, як зазвичай у ті дні, коли їде в офіс: себто як адміністратор у фешн-компанії (дизайнерський одяг діставався їй із величезною знижкою), який прямує на роботу. Рано-вранці вона зателефонувала мені.

— Будь ласка, Стефані, мені потрібна твоя допомога. Знову. На роботі виникли термінові завдання, і я маю затриматися. А в Елісон навчання. Можеш забрати Нікі? Я заїду по нього ввечері, найпізніше о дев'ятій.

Пам'ятаю, я здивувалася: що саме в індустрії моди називається «терміновими завданнями»? Дірочки для гудзиків вийшли занадто маленькими? Чи хтось пришив блискавку догори дригом?

Я сказала:

— Звісно. Буду страшенно рада тобі допомогти.

Проста послуга. Ми, мами, постійно робимо їх одна одній. Хлопці будуть у захваті. Я пам'ятаю, що уточнила в Емілі, чи не хоче вона, щоб Нікі залишився переночувати. І впевнена, що вона відповіла: «Ні, дякую». Наприкінці важкого дня їй захочеться його побачити, навіть якщо він спатиме.

Я забрала Нікі й Майлза зі школи. Вони стрибали від щастя. Хлопці люблять одне одного, як маленькі цуценята. Більше, ніж брати, які зазвичай б'ються.

Вони гарно гралися у кімнаті мого сина і на гойдалках — мені було видно їх із вікна. Я приготувала їм вечерю. Здорову їжу. Як ви знаєте, я вегетаріанка, але Нікі їсть самі лише бургери, тож їх я й приготувала. Годі й полічити, скільки разів я тут описувала, як намагаюся зробити те, що вони люблять їсти, водночас корисним і поживним. Хлопці

обговорювали шкільні новини: однокласника відправили до директора за те, що він не слухав учителя, навіть отримавши «тайм-аут» як покарання.

Повечоріло, а Емілі все не телефонувала. Це видавалося дивним. Я написала їй, але вона не відповіла. Це було ще дивніше.

«Гаразд, — сказала я собі, — термінові завдання». Може, щось сталося на якійсь із фабрик в інших країнах, де одяг власне шиють. Де його шиють раби, як мені видається, але казати так не можна. Може, зчинився черговий скандал за участі її боса, Денніса, який уже кілька разів уляпувався в голосні історії, пов'язані зі зловживанням різними речовинами. Може, Емілі проводить профілактику падіння продажу. Може, вона на нараді й не може вийти. А може, опинилася в якомусь місці, де не ловить мобільник. Та, врешті-решт, вона могла просто загубити зарядку.

Якби ви знали Емілі, вам було б важко повірити, що вона загубила зарядку. Чи, тим паче, не могла знайти способу дізнатись, як справи в Нікі.

Ми, мами, звикли триматися на зв'язку. Ви знаєте, як воно, коли намагаєшся комусь додзвонитися, а він не відповідає. Це перетворюється на одержимість. Ти набираєш номер і пишеш, а водночас намагаєшся не писати і не дзвонити.

Щоразу мої дзвінки перемикалися на автовідповідач. Я чула «професійний» тон Емілі — жвавий, хрусткий, весь такий діловий.

«Привіт! Ви зателефонували Емілі Нельсон. Залиште, будь ласка, коротке повідомлення, і я наберу вас, щойно у мене з'явиться можливість. До зв'язку!»

«Емілі, це я, Стефані! Подзвони мені!»

Хлопцям уже час було лягати. А Емілі досі не зателефонувала. Такого не бувало ніколи. Живіт у мене звело від страху. Від жаху. Справді. Але я не хотіла, щоб діти це бачили. Особливо Нікі.

Більше не можу писати, матусі. Я надто засмучена.

З любов'ю,
Стефані.

Блог Стефані

Привиди з минулого

Привіт, мамусі!

Ви пам'ятаєте, як часто я писала про те, що воліла не показувати Майлзу, яка була вбита горем, коли його тато, Девіс, загинув унаслідок нещасного випадку разом із моїм братом, Крісом.

Був чудовий суботній день. Девіс втратив керування нашим вінтажним «Камаро», і вони врізалися в дерево. Увесь наш світ змінився за одну хвилину.

Я втратила двох чоловіків, які тільки й мали для мене значення в цілому світі, не рахуючи тата, який помер, коли мені було вісімнадцять. А Майлз втратив не лише батька, а й дядька, якого дуже любив.

Майлзу було лише два, але він бачив моє горе. Я мусила бути сильною заради нього, не розпадатися на скалки, коли він засинав. Тож можете вважати, що у мене була добра (якщо таке можна назвати «доброю») підготовка до того, щоб не дати хлопцям запідозрити, якою схвильованою я була через Емілі.

Вклала хлопців у ліжко і випила ще келих вина, щоб заспокоїти нерви. Уранці прокинулася з головним болем, але вдавала, що все гаразд. На мою користь зіграло те, що Нікі часто залишався в нас, тож це не видавалося дивним. У Нікі й Майлза однаковий розмір, тому Нікі міг вдягтися в одяг Майлза. Ще однією ознакою того, що Емілі збиралася забрати Нікі, було те, що вона не дала йому змінного одягу, як це завжди робить, коли він збирається залишитися на ніч.

Емілі досі не подзвонила. Мій стан наближався до панічного. Руки так тремтіли, що, коли я насипала дітям кукурудзяні пластівці, хрусткі кружальця розсипалися по всьому столу і по підлозі кухні. Здається, я

не сумувала так навіть за Девісом — людиною, яка допомагала мені, з якою я завжди радилася, яка мене заспокоювала.

Я вирішила, що завезу дітей до школи, а вже потім намагатимуся розібратися в ситуації. Хоча й не уявляла, кому телефонувати. Знала, що Шон, батько Нікі й чоловік Емілі, був десь у Європі, але я не мала номера його мобільного.

Я майже чую, як мамусі думають уголос, що я порушила власні ж правила: **НІКОЛИ НЕ БЕРИ ДО СЕБЕ ЧУЖУ ДИТИНУ БЕЗ ДОДАТКОВОЇ КОНТАКТНОЇ ІНФОРМАЦІЇ**. Треба мати мобільні й стаціонарні номери обох батьків. Номер близького родича або того, хто має повноваження ухвалювати медичні рішення. Назву і телефон страхової компанії дитини.

Але ж у мене був номер — Елісон, няні. Вона відповідальна людина. Я їй довіряю, хоча ви знаєте, що я з осторогою ставлюся до того, щоб дітей виховували няні. Елісон повідомила, що Емілі сказала їй: Нікі ночуватиме у Майлза. Добрі новини! Я не запитала, чи сказала Емілі, на скільки залишиться Нікі. Боялася, що це матиме такий вигляд, ніби ми не досить тісно спілкуємося, і до того ж ви, мамусі, знаєте, які ми чутливі, коли справа стосується нашої компетентності.

Ви зараз подумаєте, що я не лише безвідповідальна, а й просто ненормальна, — проте скажу вам, що я не мала номера мобільного тата Нікі. Цьому немає виправдань. Я можу лише попросити вас не судити мене.

Завезла дітей у садок і сказала місіс Керрі, їхній чудовій учительці, що діти ночували в мене. Невідь-чому мала таке відчуття, що в Емілі будуть проблеми, якщо скажу, що вона не приїхала додому і не зателефонувала. Ніби... ніби я скаржуся на неї. Засуджую її за те, що вона погана мати.

Я сказала, що не можу додзвонитися Емілі, але впевнена, що з нею все гаразд. Мабуть, ми не зрозуміли одна одну щодо того, як довго Нікі лишатиметься в нас. Але, про всяк випадок, чи не могли б ви дати номер Шона, батька Нікі? Місіс Керрі сказала, що Емілі згадувала в розмові про те, що її чоловік зараз у відрядженні в Лондоні.

Я подобаюся вчителям Майлза. Усі вони читають мій блог. Вони цінують мої позитивні відгуки про школу, а я переказую їм

щонайтепліші почуття й обійми за те, яку увагу вони приділяють нашим дітям.

Місіс Керрі дала мені номер Шона. Але я бачила (з-понад телефона), що вона дивиться на мене з певною недовірою. Я сказала собі, що поводжусь як параноїк, що вона намагається бути уважною, а не схвильованою. Намагається не судити.

Отримавши номер Шона, я трохи заспокоїлася. Треба було одразу ж йому зателефонувати. Не знаю, чому я цього не зробила.

Натомість зателефонувала в компанію Емілі.

«Денніс Найлон Інкорпорейтед». Ну от. Я це сказала. Для мене і багатьох із вас, мамусі, Денніс Найлон — той, ким для наших мам були Діор та Шанель. Недосяжний і всемогутній бог моди, яку ми не можемо собі дозволити.

Попросила юнака (майже всі, хто там працює, окрім Емілі, мало не діти), який узяв слухавку, з'єднати мене з офісом Емілі Нельсон. Її асистентка втисячне запитала мене, хто я така, власне. Гаразд, зрозуміло. Валері ніколи мене не бачила. Та невже в її житті так багато «Стефані»? А в житті Емілі?

Я сказала, що я мама найкращого друга Нікі. Валері повідомила, що їй шкода, але саме зараз Емілі ненадовго вийшла з офісу. Я відповіла, що мені теж шкода.

Нікі ночував у мене, і Емілі не прийшла по нього. З ким я могла поговорити? Я подумала, що у кожної мами має бути така Валері. Асистентка. Ми працюємо так багато і так часто потребуємо допомоги.

У Девіса було два асистенти: Еван та Аніта. Талановиті молоді дизайнери. Часом мені здається, що в цілому світі лише у мене немає асистента. Звісно ж, я жартую. У нас є набагато більше, ніж у решти людей, але...

Було очевидно, що щось не так. Валері сказала, що вона одразу ж мені зателефонує. Але ніхто так і не зателефонував.

Я писала про те, які дурні, болісні кордони виростають часом між мамами, які працюють, та мамами, які сидять удома. Завжди мовчала про це — але насправді ледь-ледь, зовсім трішечки, заздрила кар'єрі Емілі. Розкіш, пристрасті, майже безкоштовний одяг! Номери телефонів зірок, покази мод... Усі ці неймовірні речі, якими займалася Емілі, поки я вдома готувала сендвічі з арахісовим маслом, витирала

розлитий яблучний сік і вела блог. Щоправда, не слід недооцінювати того, яку радість і вдячність приносить мені те, що я можу залишатися на зв'язку з тисячами (на даний момент) мам у всьому світі. Я також знаю, як Емілі бракувало багатьох звичайних речей, якими ми з Майлзом займалися щодня.

Однак не схоже було, щоб хтось в офісі Емілі був схвильований. Вона працювала там майже відтоді, як випустилася з коледжу. Денніс мав би звернутися в службу новин і благодійності, щоб її знайшли.

Розслабся, Стефані. Заспокойся. Не так довго її немає.

Дякую, матусі. Мене заспокоює думка про те, що ви це читаєте.

З любов'ю,
Стефані.

Блог Стефані

Це все моя провина?

Привіт, мамусі!

Яка ж я типова мама! Уже встигла переконати себе, що все це моя провина. Напевне, Емілі віддала мені Нікі на кілька днів, а не на одну ніч. Тоді чому я певна, буцімто вона сказала, що Нікі не ночуватиме в мене, що вона забере його о дев'ятій?

Багато хто з нас ділився тут враженнями про те, як важко мамам зберігати зв'язок із реальністю — знати, який сьогодні день, чого від нас очікують, що нам казали, а що — ні. Немає нічого простішого, ніж переконати маму, що вона у чомусь винна. Навіть якщо вона не винна. Особливо якщо не винна.

Зрештою я так розпсихувалася, що майже сподівалася побачити Емілі, яка стоїть під великим дубом біля входу в школу — на тому місці, де вона зазвичай чекає на сина по п'ятницях. Я так переконала себе, що вона буде там, що на частку секунди мені навіть здалося, що я її бачу.

Але то не могла бути вона. Бодай тому, що сьогодні середа. Мені знайомо, як душа втікає у п'яти, коли ти ніде не можеш знайти свою дитину і цілу вічність, поки її шукаєш, тобі здається, що серце ось-ось розірветься. Був період, коли Майлз постійно від мене ховався, і мене щоразу аж трусило.

Чекайте, у мене є план. Далі буде.

З любов'ю, Стефані.

Блог Стефані

Візит до Емілі

Привіт, мамусі!

Зазвичай я не приходжу до Емілі, заздалегідь не зателефонувавши. Тож набрала її домашній номер. Ніхто не відповів. Емілі дала мені ключі від свого будинку і попросила ключі від мого. Я була вражена — мені це видалося таким мудрим, дорослим, материнським рішенням. До того ж це означало, що ми справжні друзі. Ключами можна було скористатися в разі надзвичайної ситуації. Або ж якщо хтось із нас зарано приїздив на зустріч, а вдома нікого не було. Це також була надзвичайна ситуація.

Я не хотіла втручатися в особисте життя Емілі, але воліла переконатися, що вона раптом не впала, нічого собі не пошкодила, не захворіла і не потребує допомоги.

Хлопців узяти з собою я не могла. Бо ж раптом знайду щось жахливе? Моя уява малювала страшні картини. Ввижалося, що її будинок весь у крові в стилі Чарлі Менсона. Я бачила її у ванні крові.

Вирішила зайти до Емілі, коли їхатиму забирати хлопців зі школи.

Навіть просто звернути на доріжку перед її будинком видавалося небезпечним і моторошним. Мжичило, вітер розгойдував дерева, і мені здавалося, що гілки нашіптують: «Не ходи туди, не ходи». Жартую. Я при своєму розумі. Я не чую, як дерева розмовляють.

Мене попустило, щойно я побачила на доріжці машину Марічели, прибиральниці Емілі. Марічела сказала, що вона вже закінчує, і це мене трохи заспокоїло. Якби Емілі лежала десь тут мертва або безпорадна, Марічела мусила б це помітити.

Марічела — справжній янгол. Я б хотіла, щоб вона працювала і в нас, але ми з Майлзом не можемо собі цього дозволити.

Вона сказала:

— Сеньйора попередила, що її не буде чотири дні. Вона сказала, що я маю приїхати поприбирати, а потім заїхати ще раз, щоб подивитися, чи потрібно полити квіти.

Чотири дні! Яке полегшення!

— А ви зв'язувалися з нею?

— Ні. А навіщо? — солодким голосом запитала Марічела. — Сеньйоро, з вами все гаразд? Хочете чогось випити? У сеньйори в холодильнику лишилися прекрасні фрукти.

Прекрасні фрукти — це добрий знак. Емілі збиралася повернутися. Я попросила склянку води, і Марічела пішла, щоб налити її мені.

Дивно було сидіти на канапі, де ми провели стільки годин з Емілі. Її великий зручний диван раптом видався громіздким і зловісним, як щось, у чому можна зав'язнути і вже не вибратися. Як венерина мухоловка. Я роздумувала над тим, чи не пошукати в будинку якихось підказок.

Чому Емілі не сказала, що поїхала на чотири дні? Чому не передзвонювала мені? Я добре знала свою подругу. Сталося щось жахливе.

Удома в Емілі я нервувала ще дужче, була ще більш наляканою. Чекала, що вона ось-ось зайде і запитає, що я тут роблю. Спершу я відчула б радість і полегшення від того, що нарешті бачу її, — а потім, напевне, провину, хоча вона й дала мені достатньо причин навідатися до неї без попередження.

Де вона? Мені хочеться заридати, як дитина.

Я глянула на фотографію близнючок над камінною полицею. У Емілі вдома було так багато гарних речей: перські килими, китайські порцелянові вазы, дизайнерські аксесуари, шедевральні модерні меблі середини століття. Девісу тут сподобалося б, якби він тільки це побачив. Але Емілі звернула мою увагу на чорно-біле фото двох дівчат у святкових сукнях зі стрічками у волоссі, таких неймовірно гарних і звабливих, напівусміхнених, ніби вони знають якусь таємницю.

Емілі сказала:

— Це фото коштує більше за все, що є у будинку, і так само більше за все я його і люблю. Якби я розповіла тобі, як воно нам дісталось, мій друг з аукціону мене б убив. Як ти гадаєш, яка з близнючок домінує?

Це було майже як дежавю чи згадка з минулого життя. Мого іншого життя, коли я мешкала в місті й працювала в журналі. То був журнал, присвячений домашньому декору, який можна було купити на касі супермаркету, та все-таки то був журнал: обкладинка, папір, текст, фото. У мене було життя, в якому я зустрічала людей, які робили дивні зауваження і ставили цікаві питання й у яких вдома були цікаві речі. Людей, які говорили про щось, окрім додаткових уроків своїх дітей і того, як визначити, чи справді оці помідори органічні. Людей, які розважалися, врешті-решт!

— Я не знаю, — сказала я Емілі. — А як ти думаєш?

Вона відповіла:

— Іноді мені здається, що одна, а іноді — що інша.

— Може, жодна? — припустила я.

— Так не буває, — відповіла вона. — Хтось один завжди домінує. Навіть у дружбі.

Чи була Емілі другом, який домінував? Знаю, я дивилася на неї із захопленням...

Тепер моя подруга зникла. А близнючки залишилися — і продовжували дивитися на мене із загадковим і ніжним виразом своїх маленьких облич.

Вітальня була ідеальною. Справді. Марічела тут прибрала. На журнальному столику — Девіс обов'язково знав би, який геній модерну його сконструював, — лежала книжка в м'якій обкладинці. Роман Патриції Гайсміт. «Ті, що йдуть геть». Між сторінок виднілася закладка, куплена в місцевій книгарні. Ось коли у мене в голові — не блискавкою, а радше блідим мерехтінням — майнула думка про те, що Емілі просто пішла. Залишила мені сина і зникла. Часом люди йдуть. Таке трапляється. Їхні друзі, сусіди й родина — усі кажуть, що нічого не підозрювали.

Я вирішила прочитати книжку Гайсміт, щоб отримати інформацію, якої мені не вистачало. Інформацію про Емілі. Одначе не могла забрати її книжку. Вона роздратується, коли повернеться. Тож замовлю собі примірник, якщо в бібліотеці не буде такого роману. Якщо я не втрачати здорового глузду і мій розум лишатиметься холодним, то з усім розберуся. Усе це виявиться жахливим сном, помилкою, непорозумінням, з якого ми з Емілі потім сміятимемося.

Марічела принесла мені води у вінтажній склянці в горошок. Ідеальна склянка. Навіть у склянці виявлялася сутність Емілі.

— Випийте, — сказала Марічела. — Вам стане краще.

Я випила холодної чистої води. Але краще мені не стало.

Подякувала Марічелі й пішла. Подивилася на телефон. Ані листів, ані смс-ок. Я була певна в тому, що Емілі не «та, хто йде».

Щось точно було не так.

Слід було мені зателефонувати в поліцію. Та я досі перебувала на стадії заперечення, звинувачуючи себе у викривленні фактів, у тому, що почула те, чого моя подруга не казала.

Відтоді моя підсвідомість почала по колу прокручувати фільми жахів про автокатастрофи, викрадення, вбивства, трупи в канаві, удар по голові, від якого Емілі втратила пам'ять і блукає довкола, наче сновидка. Може, хтось знайде її. Може, хтось приведе її додому.

Саме тому я й пишу це тут. Ми всі чули про магію інтернету. Ця магія — найкраще, що є в соціальних мережах та блогах! Тож я прошу спільноту матусь тримати очі широко розплющеними. Якщо ви побачите жінку, схожу на Емілі, запитайте, чи все в неї гаразд. Якщо побачите жінку, схожу на Емілі, травмовану або розгублену, негайно пишіть мені повідомлення на номер, який бачите внизу екрана.

Дякую, любі матусі!

З любов'ю,
Стефані.

Блог Стефані

(наступного дня) Подальші роздуми та дзвінок Шону

Привіт, мамусі!

Сплю уривками. Дивні сни. Прокинувшись о шостій, я не одразу збагнула, що не так. Потім згадала: Емілі зникла. Відтак згадала решту історії, і мені стало страшно дивитися на телефон. Я опублікувала свій номер телефону і попросила своїх читачів повідомити, якщо побачать жінку, схожу на Емілі, яка, щиро кажучи, дуже схожа на багатьох білявих, худих, симпатичних, підтягнутих мамусь. Татуювання та каблучка мали б звузити коло пошуків, але багато хто має тату. Хто знає, чи була каблучка на ній? Що, як її пограбували?

Дякувати Богу, місцеві матусі доволі помірковані. Я отримала два повідомлення. Обидва про Емілі, яку начебто бачили в місцях таких далеких (на Алясці та в північній Шотландії — дивовижно, як далеко сягнув мій блог), що вона б не встигла доїхати туди за цей (короткий, продовжувала я нагадувати собі) проміжок часу.

Я взагалі-то думала змінити номер у разі, якщо мені почнуть писати й телефонувати тисячі мам, які жадають допомогти. Втім... попри те, що ми завжди мусимо бути уважними щодо того, чи достатньо захищена наша особиста інформація, це єдиний номер, який є в Емілі, і я досі сподіваюся, що вона зателефонує. Нам із Нікі необхідно, щоб вона могла з нами зв'язатися.

Наступного дня за вечерею Нікі почав тривожитися. Будь-яка дитина почала б. Я впевнена, що він відчув мою занепокоєність. Досі він ніколи не лишався на дві ночі поспіль, не враховуючи тих вихідних, коли його батьки поїхали, а ми так гарно провели час і ніхто не нервував. Тепер Нікі почав запитувати, коли по нього приїде мама. Він з'їв свій овочевий бургер і одразу ж зблював ним. Я погладила його по

голівці й сказала, що його мама скоро повернеться і що зараз я зателефоную його татові.

Була сьома година, коли я зателефонувала Шону в Англію. Я була у такому відчаї, що — як тупо — забула про різницю у часі. Тож він був заспаний.

— Я розбудила вас? О, пробачте!

Чому я вибачаюся? Його дружина зникла!

— Ви мене не розбудили, — сказав він в'язким голосом. — Хто це?

Я ледве стрималася, щоб не піддатись гидкенькій спокусі захихотіти, тому що мені завжди було цікаво, чи говоритиме Шон із цим своїм вишуканим британським акцентом, якщо його розбудити серед ночі. Він говорив.

— Подруга Емілі, — сказала я. — Стефані.

— Стефані, — повторив він.

Він не розумів, хто це, хоча ми зустрічалися багато разів.

— Що сталося, Стефані?

— Не хотіла б зчиняти паніку, — сказала я, — але Емілі залишила Нікі на мене, і мені цікаво, де вона й коли планує повернутися. Я, напевне, не так її зрозуміла. Не знала, що Нікі залишиться...

Я майже чула, як йому уривається терпець. Бах!

— У неї робоче відрядження, — сказав він спокійно. — Її не буде кілька днів.

Дуже конкретно, цілком зрозуміло.

— О, — сказала я. — Оце полегшення. Вибачте, що я вас потурбувала.

— Нічого, — сказав він. — Сміливо телефонуйте мені в разі потреби... Стефані.

Тільки поклавши слухавку, я усвідомила, що він не запитав, як справи в Нікі. Та що він за батько такий? Що він за чоловік? Хіба він був анітрохи не стурбований через свою дружину? Але чого йому хвилюватися? У них обох робочі відрядження, окремо одне від одного. Отак вони й живуть. Невже я вважаю, що чоловік і жінка мають щодня телефонувати одне одному?

До того ж я його розбудила. Чимало чоловіків перебувають у напівпритомному стані ще довго після того, як прокинуться. Привілей, який самотні матусі не можуть собі дозволити. Ще один.

Того вечора Емілі не повернулася. Я не телефонувала Шонові й знову вдавала, що все гаразд. Звичайний вечір із дітьми. Нікі то плакав, то заспокоювався. Я дозволила хлопцям залізти в моє ліжко і дивитися мультити, аж поки на настав час вкладатися до сну. Усі погані думки витіснила в найдальший закуток свідомості — мами це вміють. Я мусила бути терплячою. Дати цій ситуації розвиватися ще один день. Мені не залишається нічого іншого — лише чекати.

Емілі не повернулася і наступного вечора, коли з Англії приїхав Шон. Зателефонував мені з аеропорту. Тепер він теж здавався стурбованим. Закинув речі додому, де сподівався (чи боявся) побачити Емілі. А потім заїхав до мене.

Почувши голос тата, Нікі вилетів з кімнати Майлза. Обійняв його. Шон узяв сина на руки, поцілував і притиснув до грудей.

Якимось чином присутність Шона в моєму будинку, те, як він тримав свого наляканого, але хороброго хлопчика, перетворили мої ріденькі страхи на міцну кригу.

Це не сон. Моя подруга зникла. Мами, будь ласка, допоможіть!

З любов'ю,
Стефані.

Стефані

У всіх є таємниці, так казала моя мама. Не найкраща річ, яку можна сказати доньці, якщо хочеш виростити з неї здорову людину, яка вибудовує з людьми здорові стосунки. Та в мами, звісно ж, були на це причини.

За чотири дні після того, як помер мій батько — мені було тоді вісімнадцять, — у наші двері постукав незнайомец. Мама виглянула у вікно і сказала:

— Дивись, Стефані, це твій батько.

Я чула вираз «збожеволіти від горя», та з мамою все було гаразд. Звісно, серце її розривалося від горя. Вони з батьком кохали одне одного. Принаймні, наскільки я знала.

Можливо, ніхто з нас не вірив, що батько помер. Він багато подорожував, тож після того серцевого нападу на майданчику для гольфу, поблизу нашого будинку в околицях Цинциннаті, ще деякий час цілком можна було подумати, що він у відрядженні. Він був директором фармацевтичної компанії й відвідував конференції та зустрічі по всій країні.

Хай там як, насправді моя мама хотіла сказати ось що:

— Дивися, ось такий вигляд мав твій батько, коли йому було двадцять чотири. Того року ми одружилися.

Я визирнула у вікно.

Молодий чоловік на порозі був достоту як наречений на весільному фото моїх батьків.

Я ніколи досі його не бачила, і водночас мені видавалося, що я дивилася на нього щодня. Власне кажучи, так воно й було. Його фото стояло в рамці на нашому запилюженому піаніно.

Єдиною відмінністю було те, що незнайомец був у джинсових штанах і куртці замість білого смокінгу, а чорне волосся стильно підстрижене, а не зачесане назад у манері Елвіса, як на весільному фото мого тата.

Мама сказала:

— Запроси його.

Він був такий гарний, що я не могла не витріщатися на нього. Тато був вродливий, перш ніж постійні подорожі, надмір алкоголю та харчування в аеропортах далися взнаки.

Мама сказала молодому чоловікові:

— Не кажіть нічого. Просто стійте там.

Вона взяла з піаніно весільне фото і показала йому. Він витріщився на світлину. Здається, був у шоці. А тоді розсміявся. Ми всі розсміялися.

Він сказав:

— Що ж, напевне, тест ДНК можна не проводити.

Його звали Кріс. Він жив у Медісоні, штат Вісконсин. Мій тато був і його татом. Вони бачилися раз на півроку: батько прокладав маршрути так, щоб можна було навідатися у Вісконсин і побачитися з родиною — Крісом та його мамою.

Кріс побачив некролог у місцевій онлайн-газеті. Повідомлення про це з'явилося у нього в «Гугл алерт», що наштовхнуло мене на думку про те, що він хотів (бідолашний хлопчина) прослідкувати за моїм батьком. За своїм батьком. Його мати померла рік тому від серцевої недостатності. Звісно, Кріса в некролозі не згадали, а нас — так. А ще наш номер — тобто номер мого тата — був у телефонному довіднику.

Я довго не могла в'їхати в те, що цей гарячий хлопець був моїм зведеним братом. Усе ще сподівалася, що він якийсь далекий родич, просто схожий на тата.

Але є ще одна дивна деталь, яку я мушу додати: на той момент я була майже точною копією матері в такому ж віці. (Я досі схожа на неї, але вже не так, як колись.) Я була схожа на неї на весільному фото, а мій щойно віднайдений брат — на мого батька. І ось ми стоїмо там, щаслива пара молодят просто з верхівки весільного торта, клоновані й реанімовані двадцять років по тому. Що я можу сказати? Це було пікантно.

Я була в джинсах і футболці, але помітила, що стою так само, як мама на фотографії: лікті притиснуті до боків, руки складені на грудях, як лапки бурундука. Змусила себе опустити руки й стати нормально — і побачила, як Кріс зиркнув на мої груди.

Чи здогадувалася моя мама про щось? Це тому вона казала, що у всіх є таємниці? Я ніяк не могла змусити себе спитати про це в неї, особливо після того, як Кріс увійшов у наше життя.

Вона запросила його на кухню за стіл і пригостила холодними закусками, які залишилися з поминок. Ми замовили набагато більше їжі, ніж було треба, й хоча поява несподіваного брата лише примножувала шок від втрати батька, сам фізичний факт того, що Кріс сидів на батьковому місці й спокійно їв мортаделлу, перетворював ситуацію на майже нормальну. Майже звичайну.

Мама сказала:

— Крісе, нам так шкода, що ми не запросили тебе на похорон!

Чому мама вибачалася? Тому що вона завжди так робила — так, як мають робити жінки. Вічно ми у всьому винні! Й хоча мені було шкода матері, та однак хотілося, щоб вона замовкла.

Кріс здивувався:

— Та Боже, чого б ви мене запрошували? Ви не знали про моє існування.

Ми всі, напевне, думали, що то була татова провина. Але звинувачувати його було трохи запізно.

Кріс сказав:

— Це я маю вибачатися.

— За що? — запитала мати.

— За те, що з'явився ось так. І напевне... за те, що я є.

У Кріса була гарна посмішка. Ми всі знову посміялися. За сьогодні ми сміялися більше, ніж за весь час після татової смерті.

— Візьміть ще, — сказала мама і доклала їжі на тарілку, не чекаючи на його відповідь.

Мені подобалося дивитись, як він їсть, вдячно й жадібно.

Чи склалося б моє життя інакше, якби мама не сказала, що дорога довга і Крісові вже запізно вертатися додому? Якби вона не запросила його залишитися на ніч?

Сталося те, що й мало статися. Ми з Крісом проговорили цілу ніч. Я не пам'ятаю, про що саме говорили. Про життя, сподівання, страхи. Про дитинство, про мрії. Що я, власне, мала сказати? Що я знала? Мені було вісімнадцять. Дитина.

Уранці Кріс попросив мій номер телефону. І наступного дня зателефонував. Він не повернувся у Вісконсин. Зупинився в готелі неподалік від нашого будинку.

У мене вже був хлопець. Незадовго до цього ми ходили з ним на випускний. Кілька разів займалися сексом. Він був перший, з ким у мене був секс, і я не розуміла, через що увесь цей галас.

Я не думала про свого хлопця. Думала про те, як мені швидше доїхати до мотелю, не заробивши штрафу.

Кріс сказав мені, в якому номері зупинився. Стукаючи в двері, я тремтіла — і так, тремтячи, й увійшла в кімнату, сором'язливо поцілувала його, вітаючись, і почала шукати очима місце, де б сісти. Біля письмового столу стояв хиткий стілець. На ньому був охайно складений його одяг. Ми обоє знали, що я сяду на ліжко. Він сів поряд. Торкнувся долонею моїх грудей.

— Йди сюди, — сказав він, хоч я вже й так була там.

Я досі чую, як він це каже, і коли ці слова лунають у голові, мені перехоплює подих, а коліна підгинаються просто як тоді. Ось так я й зрозуміла, яким має бути секс. Чому люди зроблять заради нього будь-що. Чому ладні за нього померти. І щойно це відчула, як уже не могла зупинитися. Шляху назад не було. Ми з Крісом не могли відірватися одне від одного. Мені було конче необхідно бути там: у цьому хвилюючому, по вінця наповненому насолодою таємничому місці, куди ми могли дістатися разом.

Я мала пильнувати, де й коли я згадую про Кріса. Не могла думати про нього на людях і за кермом. По тілу починала розливатися хіть. Повіки ставали важкими, сонними від млості. Повіки важчають від жару, і я відчуваю, як тану, розтікаючись по підлозі чистісіньким бажанням.

ТОГО ВЕЧОРА, коли Шон приїхав з Лондона, я вклала хлопців у кімнаті Майлза. Нікі плакав і не хотів спати, тому що тато був удома. А мами (зайве й казати) вдома не було. Але Шон пішов із ним у спальню й залишався там, поки малий не заснув.

Я запитала Шона, чи хотів би він випити.

— Я ще ніколи так не хотів випити, — відповів він. — Хочу чогось міцного. Та думаю, що краще буде, якщо я не тхнутиму як броварня, коли приїдуть копи.

Я видихнула з полегшенням, коли він викликав копів. Це означало, що він ставиться до цього серйозно. Відчувала, що не я маю заявляти про зниклу подругу. Чекала на Шона.

Не знаю, чому вони відправили до нас патрульних, які в нашій місцевості займалися здебільшого порушниками дорожнього руху. Таке було поле їхньої компетенції. І поодинокі домашні сварки.

Дивно, що копи мали вигляд, ніби винні, коли увійшли в дім. У сержанта Моллоя було руде волосся і вуса, як у перестарілої порнозірки. Помада офіцера Бланко (хіба жінкам-поліцейським дозволяють так сильно фарбуватися?) розмазалася. Мені спало на думку, що вони розважалися в патрульній машині, коли надійшов виклик від Шона.

Можливо, тому вони й були такі спантеличені. Спершу подумали, що я Шонова дружина, то нащо ж тоді він сказав, що його дружина зникла? Потім вирішили, що мій будинок — це будинок Шона... Знадобилося трохи часу, щоб з усім розібратися: Шон — чоловік, а я — подруга. Сержант Моллой запитав, скільки Емілі вже немає, і Шон глянув на мене. Я відповіла, що шість днів, і сержант стенив плечима так, ніби його дружина — на пальці в нього була обручка — постійно від'їздила кудись на кілька тижнів, нікого ні про що не попереджаючи. Офіцер Бланко якимось дивно зиркнула на нього, але сержант тим часом витріщався на Шона, ніби розмірковуючи над тим, чому той питає у мене про те, як довго відсутня його дружина. Або над тим, чому ми так довго не викликали поліцію.

— Пробачте, — сказав Шон. — Я ще не відійшов від перельоту.

— Подорожували? — запитав сержант Моллой.

— Я був у Лондоні, — відказав Шон.

— Навідували родину?

Геніально, Шерлоку! Ти теж помітив цей акцент!

— Робота, — сказав Шон.

Патрульні перезирнулися. Напевне в поліцейській академії їх навчили того, що чоловік — завжди головний підозрюваний. Але напевне вони

пропустили те заняття, коли їм пояснювали, що робити, якщо під час скоєння злочину чоловік перебував по інший бік Атлантичного океану.

— Зачекайте ще кілька днів, — сказав сержант. — Може, вона просто захотіла трохи відпочити. Взяти відпустку від власного життя.

— Ви не розумієте! — сказала я. — Емілі лишила мені свого сина! Вона б ніколи не поїхала, покинувши його і не виходячи на зв'язок.

— Навпаки, — сказала офіцер Бланко. — У мене троє дітей, і повірте, інколи я просто мрію про те, як чудово було б узяти від них тайм-аут, поселитися в невеличкому спа-готелі деінде і присвятити трохи часу собі.

На хвилинку я замислилася, згадуючи про те, як багато разів чула подібні речі від мамусь у блозі. Та Емілі була не така. Як дати їм зрозуміти, що тут справді щось не так?

А тим часом копи опитували Шона, чи намагався він зв'язатися з друзями та родиною.

— Я її подруга, — сказала я. — Найкраща подруга. Саме мені вона сказала б, якби...

Сержант Моллой перебив мене:

— Родина? Близькі родичі?

— Її мама в Детройті, — сказав Шон. — Але я певен, що вона б не поїхала туди. Вони з матір'ю віддалилися одна від одної багато років тому.

Я була шокована. Емілі дала мені зрозуміти, що у них з матір'ю були хоча й не дуже близькі, але ніжні стосунки. Вона так співчувала, коли я розповідала їй про своїх батьків.

— Чому так? — запитала офіцер Бланко.

Як це взагалі стосувалося зникнення Емілі? Чи вони вважали, що їхні посвідчення та уніформа дають їм право ставити будь-які запитання?

— Моя дружина не любила про це говорити, — сказав Шон. — У них були проблеми в минулому, які вони так і не змогли розв'язати. У будь-якому випадку, у її нещасної матері маразм. Дружина запевняла, що мати навіть не завжди розуміє, хто вона і де. Вона то випадає з реальності, то повертається в неї. Вважає свого чоловіка, який уже десять років як помер, живим. Якби не її доглядальниця...

— Хай так, — сказала офіцер Бланко. — Коли у людей проблеми, вони часто повертаються в батьківський дім, у свою першу безпечну

схованку.

— Я гарантую, що там її немає. Це не те місце, де вона почувалася безпечно. І взагалі, чому ви вирішили, що у неї проблеми?

Чи можливо було, що Шон бреше? Емілі ніколи не казала, що у матері проблеми зі здоров'ям. Єдине, про що вона казала, — що мати ненавиділа її родимку під оком і переконувала її видалити. Емілі опиралася — радше для того, щоб допекти матері, — але цей конфлікт призвів до того, що у неї на все життя залишився комплекс через цю чорну цятку.

І я завжди вважала, що ми розповідали одна одній усе.

Патрульні дуже поспішали вирватися звідси і скласти протокол. Чи, може, їм просто хотілося повернутись до своїх розваг у машині. Вони попросили повідомити їм, якщо про Емілі будуть якісь новини, і запевнили: якщо вона не з'явиться за день-два, з нами зв'яжуться детективи. День-два? Серйозно?

У двері знову подзвонили. Це був сержант Моллой.

— І ще одне, — сказав він, наче Пітер Фальк у серіалі про сержанта Коломбо.

Я мало не розсміялася.

— Сподіваюся, ви не плануєте більше поїздки до Європи найближчим часом, — сказав він Шону.

— Я буду тут, — холодно відповів Шон. — Тобто у себе вдома. Піклуватимуся про сина.

Почувши, що патрульна машина від'їжджає, я сказала:

— Напевне, тепер нам час випити.

— Саме так, — погодився Шон.

Я налила йому й собі подвійний бурбон, і ми мовчки сиділи за столом на кухні, потягуючи з келихів. То була майже насолода: у мене вдома чоловік, і ми разом п'ємо й мовчимо — востаннє так було дуже давно. Але раптом я згадала, чому Шон тут. І все знову перетворилося на жахіття.

Я спитала:

— Може, варто зателефонувати її матері?

Принаймні ми зробимо бодай щось. І я хотіла бути поряд, коли Шон з нею говоритиме. Або Емілі в розмовах зі мною опустила якусь важливу інформацію про своє життя, або ж вона збрехала Шону. Або

Шон збрехав поліції. Жоден із варіантів не годився. Нащо б він про це брехав? А їй це навіщо?

— Звісно. Спиток не збиток. Варто поговорити принаймні з її доглядальницею.

Шон набрав номер. Я хотіла попросити його увімкнути гучний зв'язок, та це було б аж занадто дивно.

— Привіт, Берніс, — сказав він. — Мені справді страшенно-страшенно ніяково вас турбувати. Але чи ви, бува, не спілкувалися днями з Емілі? О, звісно. Я так і думав, що ні. Ні-ні, все гаразд. Гадаю, вона у відрядженні. А я оце щойно повернувся додому. У Нікі все добре, він жив у друга. Я не хотів вас тривожити.

Тиша.

Потім Шон сказав:

— Звісно, я поговорю з нею, якщо вона хоче. Я радий, що сьогодні у неї гарний день.

Знову тиша.

— Доброго вечора, місіс Нельсон. Сподіваюся, ви добре почуваетесь. Я хотів лише запитати, чи не спілкувалися ви нещодавно з донькою.

Тиша.

— Емілі. А, ні. Я так і думав. Перекажіть їй мої вітання, якщо ви побачитеся. Тримайтеся. До побачення.

Коли Шон завершив дзвінок, в очах у нього стояли сльози. А я почувалася гидко через те, що була такою підозрілою і слабкодухою. Які б змішані почуття не були у мене до Шона, Емілі була його дружиною. Мамою Нікі. Шон кохав її. І ми разом опинилися в цьому човні.

— О, бідолашна старенька, — сказав Шон. — Вона запитала: «Донька? Яка донька?»

Почувши це, я майже зраділа, що моя мама померла раптово, інакше мені довелося б спостерігати, як вона поступово тане.

— Як щодо вашої хатинки на озері? — сказала я. — У Мічигані? Куди ви їздили на день народження. Чи не могла вона туди поїхати?

Шон кинув на мене короткий запитальний погляд, ніби дивуючись, звідки це я знаю про хатинку, — ніби він не хотів, щоб я про неї знала.

Хіба ж не пам'ятав, що саме я лишалася з Нікі, коли вони з Емілі втекли туди на романтичний вікенд?

— О, ні, — сказав він. — Вона любила бувати там, але не сама. Сама б вона ніколи туди не поїхала. Її лякало те, що в тому будинку живуть привиди.

— Які ще привиди? — запитала я.

— Не знаю, — сказав Шон. — Я не питав. Одного разу вона сказала, що в ньому повно духів.

Я замислилася над тим, наскільки близькі були Шон та Емілі, якщо вона казала, що в родинному будинку живуть привиди, а він ніколи не уточнював, що вона має на увазі.

— Вона розповідала, що її батьки були суворими людьми, які постійно контролювали її, і що кілька важких років, які вона пережила після двадцятиліття, були реакцією на брак любові, від якого вона потерпала вдома. Я завжди вважав, що це одна з речей, які об'єднують нас. У нас обох було зруйноване дитинство.

Зникнення Емілі і, я думаю, бурбон розв'язали язика стриманому британцю Шону — він говорив розкутіше, ніж будь-коли. Власне кажучи, досі ми зазвичай перекидалися лише кількома словами, тож коли я кажу «розкутіше», то маю на увазі, «розкутіше, ніж я собі уявляла». Я хотіла розповісти йому, що моє дитинство теж було зруйноване. Просто інакше. Воно видавалося щасливим і цілісним, доки росла. І лише пізніше я дізналася, що то була за руїна.

Та я нічого не сказала. Не лише тому, що були речі, які Шонови не слід було про мене знати, але й тому, що боялася: це скидатиметься на те, ніби я змагаюся з ним та Емілі, у кого з нас було гірше дитинство.

Одного дня, невдовзі після цього, Шон зателефонував мені й запитав, чи можу я забрати Нікі. Детективи викликали його до поліцейської дільниці в Кантоні. Він відпросився з роботи, щоб з'їздити туди, проте не знає, коли звільниться.

Він приїхав о шостій. Його допитували два детективи, цього разу теж чоловік та жінка. Детективи Міні (чи можливо було повірити, що це її справжнє прізвище?) та Фортас. Він сказав, що вони не видалися йому компетентнішими за тих патрульних.

Утім, вони принаймні додумалися зателефонувати у відділок поліції в Детройті, щоб хтось звідти навідався до матері Емілі й отримав таку

саму відповідь, як напередодні Шон. Ні, місіс Нельсон її не бачила. Ні, місіс Нельсон уявлення не має про те, де її донька. Взагалі-то вони спілкувалися здебільшого із доглядальницею. У місіс Нельсон був «поганий» день і вона заледве пам'ятала доньчине ім'я.

У ході розмови з детективами Шонови постійно здавалося, що вони виконують інструкції з підручника: «Допит чоловіка, або Зникла дружина 101». Зрештою, це було гидко. Вони знову й знову ставили йому однакові запитання. Чи знає він, куди б могла піти Емілі? Чи був їхній шлюб щасливим? Чи сварилися вони? Чи могла вона бути чимось незадоволеною? Чи можливо, що вона зраджувала? Чи хтось із них колись зловживав алкоголем чи іншими речовинами?

— Я сказав, що короткий час вона експериментувала з наркотиками. Як і всі ми, коли нам було по двадцять. Посміхався, як ідіот. Але їм не було смішно. Вони не всміхалися у відповідь. У їхній молодості таких забавок не було. Це тривало годинами. Гнітюча кімната для допитів. Крок уперед, потім знову назад. Як у всіх тих серіалах про детективів на ВВС, які завжди подобалися мені, але не Емілі. А втім... Мені не здалося, що вони справді в чомусь мене підозрюють. Щиро кажучи, мені здається, що вони не вірять, що Емілі мертва. Я не знаю, чому, яке право вони мають вважати, що знають бодай щось про нас. Про наш шлюб. Але у мене склалося враження, що вони вважають, ніби Емілі просто зібралася й пішла. Втекла. Вони постійно повторювали: «За відсутності тіла, за відсутності ознак насилля...» А мені весь час хотілося закричати їм в обличчя: «А як щодо того, що відсутня сама Емілі? Як щодо цього?»

Я дослухалася до кожного слова Шона, але водночас думала над тим, що його зауваження про нелюбов Емілі до детективних серіалів було його першою скаргою на неї. Натомість вона багато на нього скаржилася. Він її не слухав. Змушував її почуватися тупою. Кожна жінка в нашому містечку могла б сказати про свого чоловіка те саме. Навіть я могла сказати це про Девіса.

За декілька днів зателефонувала детектив Міні. Добре, що Шон попередив мене про її прізвище, а то б я могла пирснути від сміху чи сказати щось дурне, коли вона називала себе. Вона сказала, що я можу прийти до них у будь-який зручний для мене час. Вони підлаштуються

до мого розкладу. Чудово. Та чи почулося мені, що слово «розклад» вона вимовила якимось зневажливим тоном?

Я поїхала у Кантон машиною після того, як завезла Майлза до школи. Слід зізнатись, я нервувала. Мені здавалося, що всі дивляться на мене так, ніби я вчинила щось лихе.

Детектив Міні та детектив Фортас, який був значно молодший за напарницю, поставили мені серед інших ті самі питання, що й Шону. Вони передовсім хотіли з'ясувати, чи була Емілі нещасливою. Поки я говорила, детектив Фортас постійно перевіряв мобільний і двічі надіслав текстові повідомлення, які — я точно знала — аж ніяк не стосувалися мене.

Я сказала:

— Вона любила своє життя. Вона б ніколи такого не зробила. Послухайте, віддана дружина і мама зникла, а ви нічого не робите!

Чому лише я захищала свою подругу? Чому її чоловік не сказав того, що кажу я? Можливо, тому що Шон був з Британії. Він був надто ввічливий. Або він відчував, що тут не його країна. А моя.

— Ну добре, — сказав детектив Фортас таким тоном, ніби робить мені велику послугу. — Подивимось, що ми зможемо з'ясувати.

У вихідні детективи прийшли додому до Шона та Емілі й запитали, чи можуть вони оглянути будинок. На щастя, Нікі був зі мною — грав із Майлзом, — тому Шон їх пустив. Він сказав, що обшук був поверховий, обережний, вони поводитись, як ріелтори або люди, які підшуковують собі новий будинок і придивляються до місця.

Вони попросили дати їм фотографії Емілі. Шон знайшов якісь світлини і передав їм. На щастя, він спершу зателефонував мені і я сказала не давати їм фото, де є Нікі. Він погодився, що це слухна ідея.

Власне кажучи, ми дали їм детальний опис Емілі — тату на зап'ястку, волосся, каблучка з діамантом та сапфіром. Я мало не розповіла про її парфуми. Це видавалося недоречним на допиті щодо зниклої людини. Лілеї? Бузок? Італійські черниці? Дякую за допомогу, мадам. Ми зателефонуємо в разі потреби.

Урешті й компанія Емілі вийшла зі своєї модної сплячки. Їхня тиша мене не дивувала. То ж Емілі була голосом «Денніс Найлон Інкорпорейтед», і без неї ніхто не знав, що казати.

Денніс Найлон — клубне прізвисько шефа Емілі, яке він отримав у сімдесятих. Виріс на вуличній панківській моді, щоб, урешті-решт, стати одним із найшикарніших та найдорожчих дизайнерів у світі. У своєму фірмовому унісекс-костюмі із завуженими штанами він з'явився у вечірніх новинах, щоб повідомити, що їхня компанія докладає всіх зусиль і всіляко підтримує детективів у тому, щоб з'ясувати, де перебуває Емілі Нельсон, їхня цінна співробітниця і дорогий друг. На ньому була краватка з логотипом компанії, що (як на мене) виглядало якось огидно. Але, можливо, цього більше ніхто не помітив.

Взагалі-то він сказав «з'ясувати, що сталося з Емілі Нельсон». Від того, що він був такий певний, що з нею щось сталося, у мене кров застигала в жилах. Внизу екрана був номер, на який можна було телефонувати, щоб надати будь-яку інформацію. Але це радше скидалося на телемагазин, де можна придбати краватку, зателефонувавши за вказаним номером. Утім, його поява на телебаченні привернула до справи більше уваги, принаймні на деякий час. Від детективів я чула, що компанія зробила суттєвий внесок для відділку поліції, щоб ті пройшли дві милі там, де їх змусили пройти одну. Компанія «Денніс Найлон Інкорпорейтед» добровільно надрукувала флаєри і розклеїла їх по місту. Для цього вона надіслала автобус худорлявих молодих фешн-початківців без статі, але з асиметричними зачісками та костюмами із завуженими штанами, які заповнили місто, озброївшись стосами флаєрів, будівельними степлерами та подвійним скотчем для вікон. «ВИ БАЧИЛИ ЦЮ ЖІНКУ?» — було написано на папірцях. Навіть я не була певна, що бачила її, оскільки гламурна світлина Емілі — при повному макіяжі, з укладкою, з відфотошопленою до повного зникнення родимкою — так мало нагадувала мою подругу, що я не була певна, чи впізнала б її. Те, що її фото були скрізь, водночас засмучувало й заспокоювало мене — вони були постійним нагадуванням про нашу втрату, як і ознакою того, що принаймні хтось докладає якихось зусиль до її пошуків.

У будь-якому разі хтось або щось змусило детективів Міні та Фортаса відірвати дупи від стільців і поговорити з людьми, які мають доступ до записів із камер спостереження. Вони прослідкували шлях Емілі до Міжнародного аеропорту Кеннеді, де вона попрощалася з

Шоном перед терміналом. Але на літак до Сан-Франциско, на який у неї був квиток, вона так і не потрапила. Ні я, ні Шон не знали, що вона планує рушити на захід.

Шон вважав, що вона збиралася на Мангеттен, але просто проїхалася з ним до аеропорту за компанію, щоб попрощатися. Потім, за його версією, вона мала їхати на роботу, а вже відтак вирушати у відрадження. У «Денніс Найлон» нічого не знали про подорож на західне узбережжя.

Камери спостереження показали, як вона виходить з терміналу, а потім з'являється в пункті прокату машин і орендує великогабаритне чотиридверне авто. Вона взяла першу ж машину, яку їй запропонували, — білу «Кіа». Допитали чоловіка з пункту прокату, але він не пам'ятав нічого особливого, окрім того, що Емілі однозначно не хотіла, щоб у машині був GPS. Та в цьому не було нічого особливого. Багато людей не хочуть платити за додаткову навігаційну систему, коли вона вже є в їхніх телефонах.

Мені це зрозуміло. У Емілі було чудове відчуття напрямку. Куди б ми не збиралися, хай навіть у міський басейн, я вела, а вона проклала маршрут за картою в телефоні. Вона знала, як визначити, де затори, хоча в нашому місті майже ніколи не було жвавого руху, окрім тих випадків, коли ти прямуєш на вокзал у годину пік. Я цього не роблю ніколи, а вона — п'ять разів на тиждень.

Куди вона вирушила в цій машині? Чому не написала і не зателефонувала?

Добрі новини: геніальні детективи дізналися, що автомобілі офісу прокату підписані на корпоративну програму збору мита «E-ZPass», яка дозволила відслідкувати машину за двісті миль на захід від Мангеттену на платній автомагістралі в Пенсильванії. Погані новини: там вони її загубили. Емілі з'їхала зі швидкісного шосе на манівці, викинула телефон і зникла з мапи. У мертвій зоні.

Ми з Шоном попросили детективів зв'язатися із поліцією поблизу того місця, де зникає її слід, та з поліцією штату, — але вони вже зробили це. Якщо вона втекла, то може бути будь-де. На маленьких дорогах мертві зони були нескінченно великими. Треба чекати, поки з'являться нові зачіпки.

Мертві зони. Від самих лише цих слів у мене холодні мурахи по спині.

Наступним сюрпризом стало те, що Емілі зняла в банку дві тисячі доларів готівки. Це означало, що вона безсумнівно планувала якусь подорож.

У банкоматі таку суму не знімеш, принаймні в нашому місті. Поліція сказала, що системи відеоспостереження банку зафіксували її біля каси і вона була сама. І це за декілька днів. Мені (параноїчці) здавалося, що озброєний грабіжник цілком міг чекати на неї зовні, погрожуючи завдати шкоди їй або її родині, якщо вона попросить про допомогу. Я ніколи не розуміла, чому копії не сприймають такий сценарій всерйоз. Хіба вони не дивляться новин? На безневинних мамусь нападають на парковках торгових центрів мало не щодня.

Шон попередив свою компанію, що не зможе подорожувати, поки не знайдуть його дружину. Він сказав, що може піти у відпустку за власний рахунок. Але вони все зрозуміли і перевели його на півокладу. Йому дадуть місцевий проект, щоб він міг працювати з дому і лише час від часу їздити з Коннектикуту в місто. Шон постійно був поряд із Нікі. Такий турботливий і уважний, що ним можна було милуватися. Він щоранку приводив малого до школи, а вдень забирав. І часто розмовляв з місіс Керрі — щоб тримати її в курсі розслідування, хоча вона, можливо, й так знала все, принаймні багато.

Спершу справа набула певної публічності завдяки (на мою думку, переважно) Деннісу Найлону. Мама з Коннектикуту зникла! Шон, занепокоєний чоловік, пішов на телебачення і благав, щоб усі, хто бачив Емілі, звернулися в поліцію. Він був дуже переконливий, і я думаю, що всі йому повірили. Але це з'явилося лише у місцевих новинах, і наша історія випала з широкого кола уваги, завойованої зірковою появою Денніса Найлона.

Коли детективи дізналися про те, що Емілі орендувала машину і зняла велику суму в банку, версія про те, що жінка просто втекла, почала видаватися ще вірогіднішою. Цікавість ЗМІ падала, репортери шукали собі іншого матеріалу. Алібі чоловіка — залізне. Немає зачіпок, розгадок, доказів, як досі немає й Емілі.

Те, що Нікі тримався, було нашою заслугою. Ми з Шоном дбали про це. Нікі з Майлзом часто грали разом. Я дала Шону контакти

терапевта, до якого водила Майлза після смерті батька й дядька, коли малий постійно ховався від мене в громадських місцях так, щоб я не могла його знайти, а потім сміявся, коли я божеволіла від хвилювання. Терапевт сказав, що діти часто так роблять. Мовляв, так вони нас випробовують. І вчаться. Тож мені не слід вважати причиною такої поведінки трагічну втрату батька та дядька, хоча ця подія була, очевидно, дуже й дуже травматичною.

Лікар сказав, що я мушу спокійно попросити Майлза не ховатися — і він припинить. Запевнив, що у Майлза є совість. Мені сподобалися ці слова, так само, як подобалося те, що я відчувала тепер: ми з Шоном робимо все, щоб Нікі було якомога простіше. Але навряд чи це могло бути просто.

Майлз припинив ховатися, і тепер я казала собі, що Нікі витримає.

Ми разом упораємося з цим.

Нікі ми тримали якомога далі від журналістів. Його фото ніколи не з'являлося в ЗМІ. Протягом перших днів, коли у батька були інтерв'ю та зустрічі з детективами, Нікі залишався в мене.

Місцезнаходження орендованої машини встановити не вдалося. Шон мусив заповнити купу паперів, щоб Емілі визнали зниклою, а це анулювало угоду з пунктом прокату. Певно, юристи з роботи допомагали йому.

Ми із Шоном команда. Нікі наш проект. Ми багато говоримо, коли Шон приводить Нікі погратися з Майлзом і коли ми зустрічаємося біля школи після занять. Я підтримую Шона і спонукаю його наполягати на тому, щоб поліція продовжувала пошуки. Ми сходимося на думці, що ще зарано казати Нікі про те, що його мама, можливо, померла, або навіть визнавати ймовірність цього. Нікі сам питає, коли захоче знати, а ми скажемо йому, що ще є надія.

Якщо вона буде.

До зникнення Емілі я не спілкувалася із Шоном. Можливо, якби Девіс був живий, ми дружили б парами. Могли б запрошувати їх на вечерю. Але Девіс помер за два роки до того, як я познайомилася з Емілі. Шон завжди був на роботі або у відрядженні, тож у нас з Емілі була чисто мамська дружба.

Хоча зараз мені важко в це повірити, Шон не дуже мені подобався. Можливо, тому що я вважала його британським снобом із вищого

класу, хлопчиком зі студентського братства, претендентом на володаря Всесвіту. Високий, вродливий, титулований, самовпевнений — абсолютно не мій стиль. Він працює в міжнародному відділі нерухомості у великій інвестиційній компанії на Волл-стріт. Хоча я не певна, що розумію, чим саме він займається.

Це завжди щастя — впевнитися, що людина виявилася кращою, ніж ти вважав. Ось тільки б Емілі не довелося зникати для того, щоб я це зрозуміла.

Емілі скаржилася на нього. Вона казала, що його вічно немає вдома, що він скинув усе піклування про дитину на неї, не поважав її думок, критикував її, змушував почуватися психованою та безвідповідальною, не цінував, скільки всього вона робила, недооцінював її внесок в родину як у сенсі виховання дитини, так і фінансовий. Він несерйозно ставився до того, чим вона займалася на роботі. Вважав, що мода — це лише прибуткове ніщо. Їй подобалися книги, йому — телебачення. Часом (таке Емілі могла сказати лише після другого келиха вина) вона думала, що він геть не такий розумний, як їй спершу здавалося. І близько не такий розумний, яким видавався їй, коли вони зустрічалися.

Вона, щоправда, запевняла, що секс із Шоном був чудовим. Після нього життя вже не могло бути таким, як раніше. Вона казала, що секс змушує решту речей здаватися не такими важливими. Секс, що змінює життя, був одним із пунктів в ідеальному житті моєї найкращої подруги, якому я заздрила.

У будь-якому разі, Емілі казала, що Шон не обманює її, не п'є, не грає в азартні ігри, не проявляє жорстокості й не робить нічого з того, що роблять справді жажливі чоловіки. Правда в тому, що мені подобалося, коли Емілі скаржилася на свій шлюб. Я любила Девіса всім серцем і душею. І досі сумую за ним щодня. Але в нас теж були проблеми, як і в кожному шлюбі. Тиск і вимоги, які накладає виховання дитини, не сприяють покращенню стосунків.

Девіс часто змушував мене почуватися дурепою, навіть коли я була впевнена або майже впевнена, що він робить це не навмисне. Він так багато знав про архітектуру й дизайн, і він був такий категоричний. Дійшло до того, що, коли ми заходили в магазин, я боялася сказати, що мені щось подобалося або не подобалося, через страх, що він спопелить мене поглядом (несвідомо, я знаю), якщо його думка не

збігатиметься з моєю. А не збігалася вона майже завжди. Врешті-решт, це почало набридати.

Так, як я багато разів писала в блозі, що коли ти вдова, яка не ходить у групу підтримки, — а я ніколи туди не ходила, хоча й розумію, чому так багато жінок вважають їх корисними, — то жодна із заміжніх жінок ніколи не згадає при тобі свого чоловіка, навіть не поскаржиться. Гадаю, вони бояться зробити мені боляче, адже в мене немає чоловіка, на якого можна скаржитися. Ніби я маю почути, як хтось буркотить про те, що чоловік хропе, аби засумувати за Девісом.

Мені не сподобалася наша розмова з Шоном, коли я зателефонувала йому в Англію — раніше, коли Емілі не приїхала по Нікі. Голос у нього був не лише сонний, а й роздратований. Ну, пробачте, що ваша дружина зникла. Перепрошую, що розбудила вас. Він не знав, хто я така, але у своїй фальшиво ввічливій манері вдавав, що знає. А, Стефані, так, звісно.

Мені здалося, що Шон зовсім мене не пам'ятав, — і це аж ніяк не тішило. Я так часто писала про те, що багато людей (здебільшого чоловіки, але не тільки) не відрізняють одну мамусю від іншої, можливо, тому, що єдина річ, яку вони бачать, це візочок. Коли Шон сказав, що Емілі планувала поїхати на кілька днів, з його вуст це звучало так, ніби психованою була я.

Шон не сприйняв зникнення Емілі всерйоз, поки, повернувшись додому з Англії, не впевнився, що її немає вдома. І тоді він одразу приїхав. Я писала про те, як його поява в моєму домі й зустріч із Нікі нарешті перетворили відсутність Емілі на реальність.

Але я точно не писала в блозі про те, що Шон виявився вищим, симпатичнішим і привабливішим, ніж я пам'ятала. Щиро кажучи, те, що я побачила це тепер, видавалося мені зрадою.

Він гадав, що вона в Мінесоті, але тепер засумнівався, чи не сказала вона, що їде в Мілуокі.

— Вибач, я англієць, — сказав Шон. Маючи на увазі, що від нього не слід очікувати, що він зможе розрізнити дві назви на Середньому Заході, якщо вони обидві починаються на «м». У мене було відчуття, що він вставляє фразу «Пробачте, я англієць» щоразу, коли потрібно виправдати свою неухважність. Його дружина була десь на Середньому Заході, у місці, що починається на «м», але він не знав, у якому саме.

Я кажу це для того, щоб показати, що геть не була налаштована ставитися до нього добре. Та відколи Емілі зникла, я почала співчувати йому і відчула до нього повагу. Мені подобається говорити з ним про Нікі. Подобається те, що Шон довіряє мені достатньо, щоб запитувати про те, як Нікі почувається і що нам краще казати йому. Це комплімент, тому що це означає, що йому подобається, як я виховую Майлза.

Було щось сексуальне в тому, щоб перебувати в повній гармонії і досягти ідеального порозуміння з дуже гарним самотнім татусем. Сексуальність ситуації руйнувалася тим, що це не був якийсь там випадковий татусь — це був чоловік моєї зниклої найкращої подруги.

Якщо я хотіла й далі якось співіснувати сама з собою і вважати себе нормальною людиною, а не монстром, то мала робити все можливе, аби протистояти, ігнорувати і просто не визнавати іскри між нами. Що теж по-своєму сексуально. І ось тут виникає дилема — з тих, про які не писатимеш у блог, ну, якщо ти, звісно, не повний псих.

Гадаю, саме тому я й далі згадую той день, коли Кріс прийшов до моєї мами, і саме тому поряд із Шоном я почуваюся так само, як тоді, коли у моє життя увійшов зведений брат. Це те саме відчуття, коли доля штовхає тебе закохатися в когось непідходящого. Абсолютно непідходящого. Такий собі трепет справжнього збудження.

Мене привабив хлопець із весільного фото моїх батьків. А тепер чоловік моєї подруги. Я б не вибрала таких чоловіків свідомо, але так воно є. Чи стаю я від цього збоченкою або злочинницею? Чи просто поганою людиною?

Блог Стефані

Новина за новою

Привіт, мамусі!

Перш за все я хочу подякувати всім матусям за слова співчуття, любові та підтримки. У критичні моменти, як-от зараз, ми підставляємо одна одній плече й наважуємося говорити вголос. Мовчазні матусі, які читали блог і проглядали коментарі, не пишучи нічого, тепер кажуть мені, що моляться за мене, Шона, Нікі та Майлза. У ці сумні часи було б недоречно та грубо казати вам про те, скільки нових відвідувачів було на моєму сайті протягом останніх тижнів.

Зараз я почуваюсь як поганий друг, який пішов собі, коли була необхідна його допомога або ж коли про нього хвилюються і хочуть знати, що відбувається. Певний час я не писала, хоча і розуміла, які ви стурбовані. Але моє життя перетворилося на хаос, поки я боролася за те, щоб пошуки моєї подруги тривали, паралельно допомагаючи її чоловікові робити все для того, щоб їхній маленький хлопчик почувався максимально безпечно за таких обставин.

Із ваших повідомлень я знаю, що ви слідкували за історією Емілі в новинах. Ми з Шоном відкинули ідею про те, щоб звернутися у якесь шоу, яке провело б журналістське розслідування. Для Нікі було б занадто травматично, якби він побачив це на «Ютубі». Хоча ми й знаємо, що ці служби інколи знаходять людей.

Хтось із вас може подумати, що я пишу це зараз через ті нові обставини, про які ви могли нещодавно дізнатися з газет чи новин. Маю на увазі те, що новий факт у розслідуванні (гроші!) змусив владу цікавитися цією справою більше, ніж коли це була просто історія про вродливу матусю, яка одного дня пішла на роботу і не повернулася додому.

І ви, можливо, чули, що лише за місяць до зникнення Емілі на її ім'я було оформлено страхування життя на два мільйони доларів, які виплачувалися б Шону.

Матусі, ви розумієте, що діється? Справжнє життя стало схожим на одне з тих детективних телешоу, начебто заснованих на реальних подіях, яке ви бачили надто часто, щоб дивитися знов. Чоловік оформлює мегастраховання. Жінка зникає.

До того, як з'ясувався факт наявності страхування, поліція допитувала Шона. Недовго. Стандартна процедура. Чоловік завжди перший, на кого падає підозра, як знають усі, в кого є телевізор. Але його алібі ретельно перевірили.

Він був в Англії, де практично кожна хвилина дня відслідковується і записується камерами спостереження. Зверхні власники його готелю відмовлялися співпрацювати, але коли хтось із посольства на них натиснув, надали записи того, як Шон заходить і виходить з номера. Того вечора, коли Емілі зникла, Шон, за даними з камер, випивав у барі готелю із двома підприємцями з розвитку нерухомості, для зустрічі з якими він і прилетів у Велику Британію. А потім він пішов спати. Сам.

Те, що про страхування дізналися аж зараз, лише вказує на рівень професійності, з яким ми стикаємося і про який вам, мамусі, відомо, якщо ви колись намагалися отримати гроші за страховкою або записати дитину в садочок. Коли про поліс стало нарешті відомо, копи вирішили детальніше (і цього разу із більшою підозрою) придивитися до Шона.

Правда в тому, що Шон забув про поліс, бо переживає сильний стрес. І це, на мою думку, доводить його непричетність. Хіба холоднокровний убивця оформив би поліс, а потім про нього забув? Та невже? Але поліція сприйняла це навпаки. Вони вважають, що це доводить його причетність, боуцімто він лише вдає, що забув, тому що правда йому не вигідна. І що ж вони собі думають? Що Шон оформив це страхування, а потім винайняв когось, хто вбив би його дружину? Що ми зробили це разом?

Жоден із варіантів не підходить.

Можливо, тепер, коли ви знаєте, скільки всього відбувається в моєму житті, починаючи з цієї новоз'ясованої обставини, яка змушує мене

божеволіти, ви, мамусі, пробачите мені за те, що я так довго не писала. Поліція двічі забирала Шона й тримала, не висуваючи звинувачень. У цій країні взагалі є справедливість? Хіба наші закони таке не забороняють? Навіть якщо ти знаєш свої права, навіть якщо в тебе є гроші й прекрасний адвокат, як у Шона, навіть коли за тебе Волл-стрит — цього не досить, щоб вкласти в голову детективів із маленького містечка бодай трохи здорового глузду.

Щоразу, коли Шона забирали у відділок, Нікі, який досі був хоробрим маленьким солдатиком, ставав невтішним і я мусила їхати до них додому в будь-який час дня й ночі, забирати його до себе, гойдати на колінах, поки він не засне, а потім перекладати в Майлзове двох'ярусне ліжко. Нерідко я стояла у дверях кімнати Майлза, спостерігала, як вони сплять, і слухала їхнє миле сопіння. Я думала про те, які наші діти схожі на янголят, як вони нам довіряють і чому, попри всі наші зусилля, ми не можемо захистити їх від жахів, наготованих для них життям.

У будь-якому випадку, зараз начебто вдалий момент, щоб повернутися до блогу і розповісти мамській спільноті про те, як безневинну людину переслідують і діймають. Мені важко пояснити, звідки я знаю, що він невинен. Але я знаю. Відчуваю це кожною клітиною свого тіла. Протягом цього тривожного часу без Емілі ми навчилися разом підтримувати бойовий дух, продовжувати пошуки і, щонайважливіше, не давати маленькому сміливому хлопчикові занепасти духом.

Ви, мамусі, зрозумієте, що все це непросто і для Майлза. Усвідомлення того, що мама друга могла просто безслідно зникнути, зробило його (ще б пак!) дещо настороженим. Йому не хочеться лишатися ночувати в Нікі. Але коли тривога від розлуки зі мною минає, йому врешті це подобається.

Декілька разів, коли я від'їжджала від будинку Емілі (я досі називаю його так), його схлипування продовжували відлунювати в моїй голові. Та я знаю, що з Майлзом усе буде добре. Він розважиться. І причина цьому — довіра й близькість, яку протягом цих важких тижнів ми вибудували з батьком Нікі. Невже ви думаєте, що я залишила б дитину з фігурантом розслідування вбивства, якби підозрювала, що він може бути винним?

Хай там як, убивства не було. Відсутність тіла та ознак насилля руйнують непереконливу версію поліції. Спершу Емілі їхала до Пенсильванії. Потім загубилася. Немає жодних ознак того, що одного дня вона не прокинулася і не вирішила, що досить з неї материнства, індустрії моди, Коннектикуту, Шона, усього цього. Навіть Нікі. Вона могла розпочати нове життя під вигаданим ім'ям. Копи кажуть, що таке постійно трапляється.

Це не та подруга, яку я знала! Але якщо Шон виявився зовсім не тим, за кого я його вважала, то чому так само не може бути з Емілі? Розуміння того, що ти так сильно помилявся щодо когось, страшенно спантеличує. Важко зрозуміти, що слід відчувати. Чи маю я сердитися на неї? Чи на себе? Чи маю я почуватися зрадженою? Ошуканою? Щиро кажучи, мені просто сумно.

Щоб завершити цей пост на менш трагічній ноті, вставляю посилання на пост, у якому я писала про дружбу з Емілі. Тоді я ще називала її Е. Але тепер ви знаєте, кого я маю на увазі, навіть попри те, що мені вже здається, буцімто я ніколи не знала насправді, хто вона і що я для неї означаю. І чи була вона взагалі моєю найкращою подругою.

Я знаю, що плакатиму, перечитуючи це. Але нехай.

З любов'ю,
Стефані.

Блог Стефані

(посилання на запис) Друзі назавжди

Що заважає нам, мамам, ставати справжніми друзями? Нас дратують інші мами через те, що ми завжди заводимося, говорячи про своїх дітей так, ніби у нас більше немає власних потреб, надій та бажань? Або ж ми просто весь час змагаємося одна з одною? Як ми можемо дружити з кимось, хто каже, що їхнє дев'ятимісячне маля вже ходить, якщо наше ще й повзати не почало?

Я не брехатиму про те, як самотньо мені було сидіти вдома й піклуватися про сина. До Майлзового народження ми мешкали в місті. Я писала статті для жіночого журналу про нові тенденції моди на меблі та декор, про корисні дрібниці для домашнього господарства, про секрети компактного зберігання речей, про виведення плям та інші такого ґатунку речі. Тепер, коли у мене є будинок, я не можу згадати жодної поради.

Мій чоловік був певен, що ростити дитину в місті не годиться. Він переконував мене, і я нарешті пристала на його пропозицію. І почала вважати, що мешкати в передмісті — власне, в селі — буде розвагою. Так, врешті-решт, і вийшло. Мій чоловік закохався у наш будинок тієї ж миті, щойно побачив його, хоча я спершу не усвідомлювала потенціалу. Але він знову мене переконав, і зараз мені навіть бракує слів, щоб пояснити, як я його люблю.

Період після переїзду був трохи шалений. Я забула, хто я. Єдине, чим переймалася, — бути супермамою і супердружиною. Я жила в жахітті з п'ятдесятих. Сама готувала всю їжу для малого, геть усю. Сама вигадувала для чоловіка вишукані вечері, які він не їв, тому що ввечері був надто стомлений або вже з'їв десь хорошу вечерю, тоді як я вдовольнялася залишками вчорашніх страв. І хоч я й намагалася його розуміти й бути терплячою, ми сварилися.

Щойно мій син трохи підріс, я записала його на всі можливі заняття й гуртки. Йога для повзунків. Танці для немовлят. Уроки плавання. Я робила це для того, щоб він учився, розважався й бавився з іншими дітьми. Але також хотіла познайомитися з іншими мамами, подружитися, знайти так само турботливих жінок, які переживають такі само суперечливі відчуття, у яких такі ж труднощі й радощі, як у мене.

Але з мамами з Коннектикуту мені ніколи не вдавалося налагодити зв'язок. У них була якась своя таємна ложа, вони виставляли оборону й уподібнювалися стервозним дівчатам із коледжу. Коли я намагалася завести розмову, вони презиралися й хіба що очі не закочували. Слухали мене лише стільки, скільки вимагала ввічливість, а потім поверталися до своїх розмов.

Ось чому я почала вести цей блог — щоб достукатися до інших жінок, які почуваються ізольованими, до мам усього світу, які стикаються з такими ж проблемами. Дехто з вас подумає: певно, це дивно, що мама, неспроможна завести друзів у реальному світі, веде блог, дає поради й ділиться враженнями із віртуальними друзями. Але думка про те, що не може бути такого, щоб я була єдиною людиною, яка почувається самотньою і в якій немає друзів, допомогла мені подолати сумніви в собі.

Коли ти вдова, все, включаючи материнство, стає ще складнішим. Мій чоловік помер. Про нього перша моя думка, коли я прокидаюся вранці, з думкою про нього я засинаю. Стоп, ні, не перша. Зранку завжди є кілька благословенних митей, коли я забуваюсь і мені майже добре, аж доки не помічаю, що його половина ліжка — порожня.

Протягом кількох місяців після нещасного випадку я думала, що помру від горя, і можливо, таки втнула б якусь дурницю, нашкодила б собі чи скоїла щось інше, що неможливо змінити, якби поряд зі мною не було мого маленького хлопчика, який кидав мені рятувальний жилет своєї любові, утримуючи від того, щоб я пішла на дно.

Брат теж помер, тож я не могла покластися на нього. І це був геть інший різновид болю. Я стала експертом у тому, яким буває горе.

Моя мама померла невдовзі після батька. І я не хотіла закінчити, як вона: померти від того, що моє серце розбите. Мені не було з ким поговорити. Мої міські друзі й далі йшли своїм шляхом, і часом

здавалося, вони зневажають мене за те, що я вийшла заміж і народила дитину, звилла гніздечко й переїхала в передмістя.

У нашому містечку про нещасний випадок, що вбив мого чоловіка й брата, знали всі. Якби я з'їла все, що мені приносили: каструльки зі смаколиками, тарілки із сендвічами та пироги, які залишали на моєму ганку, — то набрала б, певно, з п'ятдесят фунтів. Але потім прийшло якесь відчуження. Люди почали уникати мене, ніби трагедія заразна.

Я це пережила. Ведення блогу суттєво допомагало, як і чудові відгуки, які я отримувала від мам з усієї країни, а відтак і з усього світу, — відгуки від розумних, сміливих, об'єднаних жінок. Мені навіть написало декілька вдів, і онлайн ми виливали своє горе. І що робили матусі до того, як винайшли інтернет?

А згодом, за кілька місяців після того, як мій син пішов у підготовчий клас, я познайомилася з Емілі.

День був неприродно теплий, як на жовтень, але мжичило. Ми прийшли забрати дітей зі школи. Я забула парасольку й чекала під дощем, на відміну від інших мам, які не вилізли б з машини, якби якась хмарка загрожувала їхнім салонним укладкам. Емілі махнула мені, щоб я підійшла до неї — вона стояла під великим дубом, там, де завжди чекала на Нікі по п'ятницях. У неї була велика парасолька, більш ніж достатня, щоб ми обидві не змокли. Та парасолька була дуже незвичайна: прозорий пластик, а всередині якась рідина, в якій плавають щасливі жовті каченята.

Я бачила її там і раніше. Звернула на неї увагу, тому що вона завжди мала більш природний вигляд, ніж очікуєш від жінок у такому показово дорогому одязі.

Вона сказала, що її звать Е., а вже потім, що вона мама Н. Її син ходив до школи разом із моїм. Тож у нас одразу знайшлося щось спільне. Хлопці над цим попрацювали.

Вона дивилася просто на мене, не так, як ті мами, що відводять очі. І я відчувала, що вона мене бачить.

Я сказала:

— Може, мені слід написати в блог про те, як ми завжди забуваємо парасольку?

І бачила, що її зацікавило те, що я веду блог.

Вона запропонувала:

— Візьміть цю. Заберіть собі. Це єдиний екземпляр. Прототип. Мій бос дав франшизу на її виготовлення, а потім вона йому не сподобалася і він скасував замовлення.

— Не можу, — сказала я. — Тим паче, що вона унікальна.

— Будь ласка, — наполягла вона. — Візьміть. Слухайте... А ви зайняті сьогодні? Чому б вам не завітати до нас? Це недалеко. Хлопці погралися б. Я можу приготувати їм гарячого шоколаду. Вип'ємо по келиху вина. Мого чоловіка не буде вдома кілька годин.

Я поїхала за нею своєю машиною, кілька миль від школи. Її будинок був як з картинки в журналі, проте значно елегантніший і стильніший за будинки з того журналу, де колись працювала я. Старий великий будинок у георгіанському стилі, повний модерних меблів середини століття, вартих того, щоб стояти в музеї. На стінах були принти й картини відомих художників, таких як Алекс Кац.

Над камінною полицею висіло фото двох дівчат. Не скажу, хто автор тієї фотографії, тому що ніколи не називаю в блозі відомих імен. На мою думку, дивно було зробити таке зображення головним елементом вітальні. Але Е. пишалася ним, і воно було набагато цікавіше за все, що я бачила в нашому місті. Як на будинок, у якому живе маленька дитина, тут було страшенно охайно, ніби це був не дім, а декорація. Я видихнула з полегшенням, побачивши, що в кімнаті її сина такий же безлад, як і в кімнаті мого.

Е. розповіла, що це її прибиральниця М. підтримує все в такому доброму стані. Вона сказала, що не знає, що б робила без неї. Те, як Емілі прикрасила свій будинок, сподобалося б моєму покійному чоловіку. Кожен ніж, кожна виделка, кожен келих, кожен килимок, кожна серветка — усе вибране із розумом та турботою. Мене захоплюють такі люди. Як вони знають, що саме купити і як зробити свій будинок ідеальним? Мій чоловік робив цей вибір за нас, і я була рада віддати ініціативу в його руки. А моя мама й ліжка б застелила поліетиленом, якби ми з татом з неї не глузували.

Хлопці пішли грати. Ми відкоркували вино й почали розмову, яка освітлює всю нашу дружбу й досі.

Вона переїхала сюди рік тому. Її чоловік, британець, працює на Волл-стрит. До цього їхня родина жила у Верхньому Іст-Сайді. Але вона не могла зрозуміти інших мамусь, цих розмов біля пісочниці, постійних

змагань щодо того, в кого більше грошей та кращий одяг і хто відпочивав на ексклюзивнішому лижному курорті чи на Карибах. Вони з чоловіком сподівалися, що в передмісті життя їхнього сина буде спокійнішим та здоровішим. І мали рацію. Як мені видається.

Коли вона запитала про те, чим займався мій чоловік, то, лише глянувши на моє обличчя, ще до того, як я встигла вимовити бодай щось, сказала:

— О, пробачте!

Вона зрозуміла, що сталася якась трагедія, але переїхала сюди не так давно, щоб знати про нещасний випадок. Тож я зрозуміла, що у мене є шанс почати з чистого аркуша і є вибір, коли, де і що я хочу розповідати про свою родинну катастрофу.

Я розповіла Е. свою сумну історію напередодні Дня подяки, коли ми спостерігали, як діти вирізають картонних індичок і прикрашають їх паперовим пір'ям. Вона плакала над моєю втратою — то були сльози горя і співчуття. Сказала, що хотіла б запросити нас на День подяки, але вони вирішили скористатися канікулами Нікі, щоб відвідати матір її чоловіка в Англії.

— Нічого, — відповіла я. — Ми чекатимемо на вас тут.

Відтоді так усе й було. Я була в захваті від того, як багато Е. працює і примудряється бути чудовою мамою, гарною дружиною і вірним другом і як вона робить усе це не лише елегантно, але й шикарно. І я знаю, що вона у захваті від мого блогу. У мене не було такого друга з початкової школи. Лише деяким людям щастить отримати в дар дружбу, тож виходить, що нам обом пощастило. Ми закінчуємо речення одна за одну і сміємося над одними жартами. Нам обом подобаються фільми з Фредом Астером і Джинджер Роджерс. Я читаю чи, радше, намагаюся читати детективи, які вона так любить, якщо вони не надто страшні. Усе моє життя здається яскравішим. У мене з'явилося більше терпіння до себе та до сина, тому що я знаю, що є ще одна доросла людина, з якою я можу розділити щоденні стреси й перемоги.

Зовні ми дуже різні. У Е. стильна дорога стрижка. Моє волосся підстригає мила жіночка з передмістя, яка колись працювала в місті, але іноді між візитами до неї минає стільки часу, що я маю вигляд, ніби підстриглася сама. Е. носить дизайнерський одяг, навіть у вихідні.

Тоді як я замовляю собі зручні речі — довгі спідниці й туніки — онлайн. Утім, під шаром усього цього, на глибшому рівні, ми з Е. дуже схожі.

Звісно, вона читає мій блог і багато хвалить мене за те, як я пишу. За хоробрість і щирість, із якими я ділюся враженнями від прекрасної пригоди під назвою «материнство». Я кажу їй таке, чого ніколи не казала навіть чоловікові. Це таке надзвичайне відчуття: випускати назовні те, що довго було закорковане всередині. Знати, що є хтось, хто зрозуміє і не засудить.

Те, що у мене поряд є такий друг, як Е., відновило мою віру в наші надможливості — наше вміння підтримувати одна одну. Ми можемо бути друзями. Справжніми.

І я хочу також присвятити цей блог моїй найкращій подрузі Е. Ось, Е., це для тебе.

З любов'ю, Стефані

Стефані

Вставивши лінк на пост про те, як ми подружилися з Емілі, я намагалася його не перечитувати. Але не втрималася. І, як і боялася, він розчулив мене до сліз. Була одна річ, на яку я досі не звертала уваги, а тепер згадала. Пригадую, як Емілі сказала мені, що ота парасолька з жовтими каченятами, її подарунок, яку я тепер заховала в шафу, тому що таке нагадування про колишні дні було надто болісним, — унікальна. Але коли я прийшла до неї в гості того дня, то побачила в передпокої підставку для парасольок, на якій було з десяток таких само екземплярів. Це все було як витвір мистецтва. Звісно, тоді я нічого їй не сказала, адже ми щойно познайомилися. А потім про це забула. Але тепер я думаю. Я вже тоді погано розуміла її? Вона збрехала про парасольку? Та нащо була така брехня, яка впливла б, щойно я зайшла всередину? В будь-якому випадку, ця деталь мало мене хвилювала. Читаючи пост, я почувалася страшенно винною. Тому що починала — лише починала — відчувати щось до чоловіка Емілі.

Є такий період у стосунках, коли ти точно знаєш, що з цією людиною в тебе буде секс, хоча нічого ще не було. Усе довкола брунвявіє бажанням. Усе довкола скидається на важкий туман, який лягає на шкіру в найвогкіший день літа. Особливо якщо сексу з цією людиною краще не мати з багатьох вагомих причин.

Напевне однією з проблем мого шлюбу було те, що в нас із чоловіком ніколи не було періоду отакого передчуття, яке лише підсилює бажання. Одного дня я розповім Майлзу, чому краще не займатися сексом на першому побаченні, як це зробили його мама й тато. Не вдаючись у подробиці.

Моє перше побачення з Девісом, власне, не було побаченням. То мало бути інтерв'ю. Ми зустрілися в кав'ярні у Трайбеці неподалік від студії Девіса. Його фірма називалася «Девіс Кук Ворд», це було його ім'я — усі три слова. Його кар'єра в архітектурі та дизайні розвивалася неймовірно стрімко. Він робив проекти будинків для заможних людей,

а «для душі» займався виготовленням гарних і доступних садових меблів із перероблених матеріалів. Про ці його меблі й мала вийти стаття в журналі, де я працювала. Ми випили кави, потім пообідали. А тоді пішли до його мансарди, де лишалися до наступного ранку, поки не настав час мені повернутися у свою квартиру в Іст-Віллідж, щоб перевдягтися і піти на роботу.

Мої стосунки із Девісом були комфортними. Нам було весело. Було легко. Та ніколи не було такого, щоб я відчувала, що помру, якщо він не буде моїм. Можливо, тому що він уже й так був моїм. Довге, в'язке, неперевершене очікування закінчилося, так і не розпочавшись.

Чи, можливо, проблема була в тому, що ці стосунки були безпечними. Може, мені потрібне було оце збудження від забороненості, табуованості, від усвідомлення того, що я роблю те, що вважаю поганим.

Одного вечора Шон прийшов по Нікі й лишився на вечерю. Поки ми їли, почалася сильна гроза. Я запропонувала Шонові переночувати в кімнаті для гостей замість того, щоб повертатися додому в таку погоду. І він погодився.

Ми говорили, аж доки не втомилися так, що очі почали заплющуватися самі. Обмінялися вистражданим, але цнотливим поцілунком у щоку. Він пішов до своєї кімнати, я — до своєї. Опинившись у ліжку, я мусила констатувати, що сон як рукою зняло. Думати про нього вдома у темряві було майже як кохатися з ним. Мені було цікаво, чи він теж це робить — думає про мене. Знати, що він на відстані кількох кімнат, було майже як займатися сексом по телефону. Без телефону. Щоб не піти до його кімнати, я мусила ввімкнути самоконтроль на повну потужність. І все повторювала собі, що не буде нічого, що я не така, я не спатиму з чоловіком своєї зниклої найкращої подруги.

Я знала, що навіть якщо ми зможемо переспати так, щоб ніхто не дізнався, то почуватимемося такими винними, що, коли наступного разу до нас заявиться поліція, вони це помітять і можуть сприйняти як провину за злочин чи щось подібне. Я знала, що це дуже-дуже дивно, та все-таки...

Та все-таки ось воно: бажання, розлите в повітрі. Воно просочилося, попри впевненість, що ми із Шоном думаємо однаково: це ж найкраща

подруга твоєї дружини, це ж чоловік твоєї найкращої подруги. Емілі любить нас і довіряє нам. Що ми за люди такі? Але той факт, що ми обоє відчуваємо провину й жагу і знаємо, що інший це теж відчуває, лише підсилює бажання і заплутує все ще дужче.

Нікі з Шоном тепер часто приходять на вечерю і засиджуються допізна. Нікі засинає в кімнаті Майлза, і Шон переносить його в машину й везе додому. Ми з Шоном лишаємося говорити й пити бренді, і попри всю сексуальну напругу — а може, завдяки їй — Шон відкривається мені. Він розповів про своє жахливе дитинство, про матір-британку — алкоголичку з вищого класу, яку його батько, викладач коледжу, покинув, зрадивши з колегою, коли Шонові було дванадцять, а вона опустила в реальному житті, але не у своїх амбіціях та ілюзіях щодо себе.

Я багато говорила про Девіса та Майлза. Але не згадувала про свій блог. Цікаво, що мені так хотілося, аби моїм блогом захоплювалася Емілі, але не хотілося, аби Шон навіть читав його. Я пишаюся тим, що пишу. Але не розповідаю, про що саме. Може, я просто не хочу, щоб Шон думав, що я одна з тих зациклених на дитині мамусь із лептопом. Він глузує з інших мам, які демонструють майже агресивну обізнаність і в яких завжди найновітніше обладнання для дітей. Він називає їх Капітан Мама. Я не хочу, щоб він вважав мене Капітаном Мамою. Можливо, мене хвилює те, що порівняння між мною та Емілі з її гламурною кар'єрою в індустрії моди буде не на мою користь.

Ми багато говоримо про Емілі. Він розповів про те, як вони познайомилися, про що — тепер мені видається це дивним — ніколи не згадувала Емілі, коли розповідала про своє життя. Зазвичай такими історіями діляться невдовзі після знайомства. Її фешн-компанія та його інвестиційна фірма робили спільний благодійний внесок на користь організації, яка допомагає постачати чисту воду жінкам в Африці. Вечеря відбувалася в Музеї природознавства, який, прикрашений квітами, свічками і кольоровою підсвіткою, мав страшенно романтичний вигляд. Емілі була представником людини, яка була представником людини, яка була представником її боса, Денніса Найлона. І коли Шон побачив її на подіумі у простій, але неймовірно прекрасній чорній сукні, й на великих екранах, розставлених довкола, було видно, як у неї на очах проступили сльози, коли вона говорила

про благодійність і важке життя жінок, яким вони допомагали, він вирішив просто там і тієї ж миті, що одружитися з нею.

Мені легко було це зрозуміти. Я знала, як зворушливо плаче Емілі. Вона плакала при мені, жаліючи мене й мого чоловіка та мого брата. Згадка Шона про їхнє знайомство і період, коли вони зустрічалися, — одна з тих красивих історій, які б я хотіла розповідати про власне життя, про власне одруження.

Нам обом допомагає те, що ми говоримо про Емілі. Це дає надію, що вона досі жива і ми знайдемо її. І це послаблює напругу між нами, нагадуючи, що ми любимо саме її, а не одне одного.

Якось Шон сказав, що є кілька речей, яких я, напевне, не знаю про Емілі. Речей, які вона тримала в таємниці. Я затамувала подих, тому що досі вірила — навіть попри те, що вже було очевидно, що я помилялася, — буцімто знаю про неї все. Або майже все.

Виявилося, що в дитинстві вона потерпала від сексуальних домагань дідуся. Батьки ніколи цього не визнавали, що було однією з причин відчуження між нею й ними. Також (можливо, в результаті цього) у неї були проблеми з алкоголем, коли їй було двадцять з гаком, і ще коротка історія вживання знеболювальних препаратів та «Ксанаксу» — місяць вона була на реабілітації, але відтоді вже нічого не вживала.

Я була шокована, але не власне інформацією, а тим, що вона не сказала цього мені. Йшлося про той період, який вона називала «скажені дні», — коли зробила тату? Чому ці травмуючі речі не вилізли в жодній із відвертих розмов? Я довіряла їй таємниці, про які не знав ніхто. Чому ж вона не довіряла мені?

При мені жодна з проблем, про які розповідав Шон, ніяк не проявлялася. Вона завжди пила з розумом, коли ми були разом. Люди, які були залежні від алкоголю, навіть подолавши цю залежність, зазвичай мають із ним дивні стосунки. А в Емілі їх не було. Одного разу, коли я в п'ятницю по обіді вже збиралася випити третій келих вина, подруга тактовно нагадала, що мені ще везти Майлза додому.

Але щодня ставало дедалі очевидніше: якщо Емілі не в біді і її не вбили, то вона лишила нас навмисне. Вона була не такою, як вважав Шон, і не такою, як вважала я.

Куди саме на захід вона їхала на тій машині? З ким збиралась побачитися? Чи був хтось у її минулому, про кого ми не знали? Чи вона

зустріла когось нещодавно? Чи була у неї якась темна таємниця, якій потрібно було дати раду, якась незакінчена справа?

Я прочитала роман Патрисії Гайсміт, який Емілі лишила недочитаним, коли зникла. Він про чоловіка, який намагається вбити свого зятя, полюючи за ним у Римі й Венеції, тому що його донька вкоротила собі віку, і саме на зятя він покладає за це провину. Ніхто не знає насправді, чому дівчина себе вбила, хоча зять і має певні аргументи, які нічого не пояснюють. Щось про те, як вона любить або ненавидить секс і що вона занадто романтична, аби жити в реальному світі. Я нічого не розуміла — зрештою, хоч і було відомо, що чоловік у скорботі й не винен, та іноді я все-таки виправдовувала тестя за те, що він плекає вогник свого смертельного гніву. Я думала, чи не була книжка посланням від Емілі, натяком на те, що вона планує скоїти самогубство і ніхто ніколи не дізнається чому.

У такому випадку лишається тільки чекати, коли знайдуть тіло. У романі Гайсміт тесть-убивця побоюється, що тіло зятя винесе на берег каналу. Але молода дружина, яка вбила себе, зробила це у ванній. Є тіло й кров — немає питань щодо того, що сталося. Але у випадку з Емілі таємниці приводять до таємниць, запитання породжують нові запитання.

Я думаю про Шона увесь час. Фарбуюся і вдягаю найзвабливіший одяг (але так, щоб це не надто впадало в очі) щоразу, коли вони з Нікі приходять до нас. Я часто пропоную забрати Нікі — офіційно для того, щоб Шон міг попрацювати, але насправді, щоб мати привід побачитися з ним. Мені подобається його шарм, його уважність, його природний відкритий сміх. У мене слабкість на чоловіків із гарною усмішкою.

Шон почав залишатися на вечерю частіше. Я вже знаю, яка їжа подобається йому більше. Стейки та ростбіфи. Воно й зрозуміло, він же британець. Я навчилася готувати їх так, як йому подобається. Добре просмаженими. Майлз був щасливий як ніколи, коли я припинила вмовляти його їсти вегетаріанську їжу.

Я вперше їла червоне м'ясо, відколи Кріс та Девіс загинули. І вражена (і трохи й розчарована в собі) тим, що мені досі дуже подобається цей насичений, солонуватий, соковитий кров'янистий смак. Тепер він у мене асоціюється з Шоном. Почуваюся так, ніби ми

вампири в сексуальних телесеріалах, де показані крупним планом на весь екран безсмертні з іклами та ідеальними тілами займаються коханням.

Свого часу я припинила їсти м'ясо з приватних та етичних причин, але навряд чи мені нарахують додаткові бали за те, яка я гуманна до тварин при тому, що негуманна до людей: хочу переспати з чоловіком найкращої подруги.

Я ніколи не зможу написати про це в блозі. Ніколи. Інші мами ніколи мені не пробачать. Треба, щоб вони вважали мене турботливою матусею, яка не скривдить тварину заради себе, але не така жорстка в переконаннях, щоб не приготувати гамбургерів, знаючи, що всі діти їх їстимуть. Якась із мам, можливо, й засудить мене за те, що я більше не вегетаріанка. Але вони не пробачать мені, якщо дізнаються, що я засинаю із сексуальними фантазіями про чоловіка своєї подруги. Довідавшись, яка я жахлива людина, вони винагородять мене шквалом сповнених люті повідомлень, на які я заслуговуватиму. А коли заряд їхньої злості вичахне, вони просто припинять читати мій блог.

У більшості випадків ми із Шоном п'ємо за вечерею вино. Я почала купувати хороше вино, найкраще, яке можу собі дозволити, тому що воно надає усьому відтінок елегантності та ніжності. Якби я й сумнівалася в словах Шона щодо залежності Емілі від алкоголю, то достатньо було б побачити, як уважно він спостерігає за мною щоразу, коли я п'ю. Я відпиваю маленькими ковтками і завжди трохи залишаю в келиху. Невже підсвідомо хочу показати йому, що життя зі мною буде кращим, ніж з Емілі?

Зазвичай Шон допомагає мені мити посуд. Кухня тоді вся в парі, й затуманені вікна ховають нас від навколишнього світу, створюючи таємний закуток, де ми відчуваємося безпечно, відрізнаними від усього та всіх, захищеними. Я ніколи не думала, що в митті посуду може бути стільки сексу.

Іноді напруження просто нестерпне. У такі вечори Шон забирає Нікі до вечері та їде додому, виправдовуючись тим, що вчиться готувати, — але підозрюю, що вони купують піцу по дорозі, — а я рада взяти тайм-аут. Таке полегшення — побути вдвох із Майлзом і спокійно поїсти.

Майлзу, здається, подобається його нове життя. Йому весело проводити час із татом Нікі, тож, урешті-решт, я думаю, що це добре,

коли поряд із ним вдома є чоловік — образ батька, хай навіть батька найкращого друга.

Коли Майлз був немовлям, я постійна вдивлялася йому в очі, але з п'ятирічною дитиною такі штуки вже не проходять. Тож я почала розглядати Майлза, коли він спить, і впевнювалася у тому, який він схожий (як усі кажуть) на мене. Щоправда, вони не кажуть, що він у мільйон разів гарніший за мене.

Отак моя симпатія до Шона стає однією з таємниць, про які я не можу сказати нікому. Часом, коли я сумую за Емілі, то думаю, що могла б їй сказати.

Але відтак розумію, що вона була б останньою людиною, якій би я зізналася в тому, як божеволію від її чоловіка.

Від цього я почуваюся ще самотнішою, мені ще дужче хочеться побачити Шона. І Емілі. Замкнене коло — здається, це так називається. Хоча, щиро кажучи, що дужче я прагну побачити Шона, то тьмянішим стає бажання побачити Емілі.

Одного разу, коли Шон залишив свій айпод у мене на кухонній стійці, я проглянула список найчастіше відтворюваних треків і купила диски з його улюбленою музикою — переважно Бах і «Вайт Страйпз» та олдскульні британські гурти на кшталт «Клеш», — попри те, що мої музичні смаки зводяться до Ані Дифранко та Вітні Г'юстон. Коли вони з Нікі в мене, я вмикаю їхню музику, а не свою. Діти засинають у кімнаті Майлза, а ми запоем дивимося серіали типу «Пуститися берега». Шон уже переглянув усі п'ять сезонів, але хоче, щоб я подивилася їх разом з ним. Досі я вважала такі фільми занадто жорстокими, але мені приємно, що він хоче поділитися зі мною речами, які його хвилюють.

Шон розповідав мені, що, коли ріс у Великій Британії, його увлечення про Сполучені Штати формувалися фільмами Чарльза Бронсона та телепрограмами на кшталт «Шоу 70-х». І йому цікаво, чи досі в інших країнах є схожі на нього діти, які вважають, що Америка — це Дикий Захід, заселений викладачами коледжів, які готують метамфетаміни в кемперах і вбивають мексиканських наркобаронів. Я уважно дивлюся на нього, вся перетворившись на слух. Мені справді цікаво. Здається, він оповідає найцікавіше з того, що я колись чула.

Коли він сказав, що вже бачив цей серіал, я намагалася не уявляти, як він дивився його з Емілі. І намагаюся не уявляти, як Шон казав їй те саме, що каже мені. Не гадати, чи здавалося їй те, що він каже, настільки ж цікавим. Емілі читала книги, Шон дивився телевизор. Я намагаюся не думати про її скарги на те, що з ним вона почувається тупою. Волю сконцентруватися на факті, що він хоче, аби я подивилася цей серіал. Я почала вважати, що важливіша для нього, ніж просто друг, подруга дружини чи мама найкращого друга його сина.

Часом я намагаюся не думати про Емілі — але інколи волю думати лише про неї, ніби це може подіяти якимось магічно. Одного дня вона просто знайдеться і все стане на свої місця. Окрім того, що я, можливо, закохалася в її чоловіка.

Усе це не допомагає мені краще ставитися до себе, але робить мене навдивовижу щасливою. Ніби я ходжу довкола власної хмаринки або плаваю у власному маленькому басейні тепла, світла й затишку, хоча наближається зима і погода жахлива.

Я не знаю, що з усього цього найгірше. Напевне, зрада. Хоча ні — мабуть, найдужче мені соромно за те, що я зробила із сина маленького шпигуна. Коли Майлз приходив додому від Нікі, я питаю, ніби між іншим, чи тато Нікі щось про мене казав. Чи Елісон ще працює на них? Чи у нього дружні стосунки з татком Нікі? Чи багато Шон розмовляє по телефону?

Майлз каже, що він більше не бачив Елісон. Гадає, що вона більше не няня Нікі, тому що його тато постійно вдома відтоді, як мама зникла.

Бідний Майлз.

Одного вечора, вкладаючи його в ліжку, я спитала:

— Любий, ти хочеш поговорити про маму Нікі? Про те, що ти відчуваєш...

— Ні, дякую, — сказав він. — Мене це просто засмучує. Всі сумують. Особливо Нікі.

Мої очі наповнилися слізьми, і я була рада, що світло нічника надто тьмяне, щоб він це побачив.

Я сказала:

— Ми всі дуже-дуже сумуємо. Але сум — теж частина життя. Часом його не можна уникнути.

— Я знаю, мам, — відповів мій мудрий хороший хлопчик.

А потім він швидко заснув.

Одного вечора, коли ми з Майлзом вечеряли вдвох, він сказав:

— Учора ввечері, коли я був у Нікі, його тато говорив про тебе.

— І що він сказав? — запитала я, намагаючись не видати надмірної цікавості.

— Він сказав, що мені пощастило, що в мене така гарна і добра мама.

— І все? Тато Нікі більше нічого не говорив?

— Ні, більше нічого, — відповів Майлз.

Не так і багато — гарний комплімент, але не той, який я хотіла б почути, — та я й цьому зраділа. Шон хотів поговорити про мене, це факт — він розмовляв про мене з моїм сином. Думав про мене, коли мене не було поряд.

Я почувалася так, ніби зрадила всіх. Найбільше Емілі, але й себе також.

Але ж ми з Шоном ще нічого не зробили! А я вже відчуваюся винною. Якщо це не свідчить про те, що у мене є сумління, то про що тоді взагалі свідчить? Я вже писала в блог про те, як жінок загалом, і особливо мам, часто змушують почуватися винними, — але тепер, як і раніше, мені здається, що є моменти, коли ми все-таки маємо почуватися винними. Принаймні я маю.

Ще одна причина, з якої я відчуваюся винною, — це те, що я ніколи так божевільно, пристрасно, шалено не хотіла свого чоловіка. Секс із Девісом був гарний. Не надзвичайний. Але якраз такий, як я хотіла. І Девіс був таким, як я хотіла, — справді хорошим хлопцем. У мене були складні часи. Такому хорошому хлопцеві, як Девіс, не варто було знати про мої колишні проблеми, тож я ніколи не намагалася йому про них розповісти. Поряд з ним було комфортно. Тоді я собі думала: «Це як повертатися додому». Ось так людина має почуватися вдома. Коли я була поряд із Девісом, багато моїх нерозв'язаних питань щодо майбутнього розв'язувалися. Чи принаймні я вважала так тоді.

Я завагітніла Майлзом випадково. Як і всі, правда ж? Думаю, це сталося після весілля, значно романтичнішого за наше.

Ми з Девісом розписалися під час його робочої перерви. Його асистенти Еван та Аніта були нашими свідками, а потім ми пішли

обідати в найкращу пельменну в Чайна-тауні. Девіс знався на таких речах — де скуштувати найкращих пельменів.

Ми були дуже горді собою — тим, як стильно й круто ми одружилися, ось так легковажно, без підготовки, ніби це не така вже й серйозна подія. Просто один із днів. Але невдовзі Еван та Аніта влаштували велике весілля під відкритим небом у маєтку в окрузі Дачесс. Під аркою з білих троянд, ну луці, що розтягнулася аж до ріки Гудзон.

То було так чудово, що я почувалася ошуканою. Ніби ми самі себе ошукали, не подбавши про те, про що слід було подбати. Мені було цікаво, чи відчуває те саме Девіс. Навіть якби він теж шкодував, то покепкував би з мене, якби я запитала. Я не могла без заздросів дивитися на стіл, завалений подарунками. Все, що отримали ми з Девісом, — чек на тисячу доларів від його матері. Хоча, якби ми отримали всі ті подарунки, Девіс наполіг би на тому, щоб я повернула їх, аби він міг вибрати речі на свій смак.

На весіллі ми напилися, і в нас був найкращий секс у житті. Я майже впевнена, що ми зачали Майлза тієї ночі — радше щоб показати, що ми на крок випереджаємо молодят, ніж тому, що справді хотіли дитину.

Як я помилялася в тому, що не хотіла дитини всією душею! Я полюбила Майлза, щойно він народився. І Девіс його полюбив. То було так, ніби ми троє любимо одне одного до нестями.

Невдовзі після цього Девіс перевіз нас у Коннектикут і працював здебільшого вдома, за винятком зустрічей у місті та подорожей по країні. Він відреставрував наш будинок і спроектував прекрасну світлу прибудову. Будинок був майже готовий — усе, крім горища в старій частині, — коли Девіс із моїм братом загинули в автокатастрофі.

Шон зовсім не схожий на Девіса. Він темноволосий, високий, прямий та мускулястий. Девіс був світловолосий і худий як жердина. Але часом, коли я заходжу на кухню, а Шон стоїть біля вікна, мені на мить здається, що то Девіс. Я завжди щаслива його бачити. Але коли усвідомлюю, що це Шон, то стаю ще щасливішою. Подобається вам це чи ні, але це факт.

Але, вочевидь, у мене є сумніви. Сумніви щодо Шона, сумніви, чи довірюсь я колись іншій живій душі. Сумніви щодо того, хто він, що знає про зникнення Емілі й чи знає щось таке, чого не каже.

Розмірковую над тим, чи кожна закохана жінка має сумніви. Я ніколи не сумнівалася в Девісі — а в нього я була закохана чи просто так вважала. Знаю, що деякі жінки закохуються в ув'язнених убивць, але я не така. Я маю захищати сина. Я не тупа. Єдина поміркована стратегія — постійно запитувати себе, чи є щонайменша можливість того, що Шон причетний до зникнення Емілі.

Я тримаю марку в блозі та в спілкуванні з поліцією і зі світом загалом, а ще пишаюся тим, що не перетворююся на таку собі закохану жінку, яка не придивлятиметься до Шона надто уважно і не зверне уваги, якщо якась несвідома дрібниця видаватиметься, скажімо так... дивною. Коли ми розмовляємо про Емілі, я вдивляюся в його обличчя, шукаючи ознаки роздратування, каяття, провини, будь-які сигнали тривоги. Та навіть коли він розповідав про її проблеми — алкоголь, пігулки, відчуження від батьків, — у його голосі ніколи не було нічого, окрім любові та суму через те, що вона зникла.

Звичайний здоровий глузд велить мені увімкнути обережність на рівні червоної позначки (ну гаразд, можливо, помаранчевої) після того, як я дізналася про страховий поліс, за яким Шон мав отримати два мільйони доларів у випадку смерті Емілі. Та щойно він поклав слухавку після розмови зі страховою компанією, як одразу відповів на всі мої запитання. Він не тягнув час, аби вигадати правдоподібну історію. Природність та простота, з якою він усе пояснив, вселяли впевненість. Його компанія запропонувала оформити страхування життя для співробітників та їхніх жінок і чоловіків за кілька додаткових доларів, які знімались б з його (чималенької) зарплатні. Внесок був замалий, щоб різниця мала значення. Тому він позначив опцію «Максимум» — і одразу ж і думати забув про цю справу.

Не думаю, що він зробив щось погане. Я все шукаю якихось деталей, які не стикуватимуться. Але нічого ніколи не наштовхувало мене на думку про те, що він бреше. І, як людина, як сама брехала й приховувала, я лещу собі, що добре знаюся на розпізнаванні ознак і симптомів брехні.

Хай там як, справа не в ознаках. Часом ти не можеш пояснити, звідки знаєш певні речі. Не можеш пояснити, чому така певна. Але ти знаєш. Відчуваєш це шкірою. Я ніколи не була ні в чому так упевнена, як у тому, що Шон невинний. Ніколи.

Блог Стефані

Без змін

Привіт, мамусі!

Якщо дивитися на моє життя збоку, може видатися, що воно майже таке саме, як до зникнення Емілі. Вочевидь мінус наша дружба — але решта елементів лишилися на своїх місцях. Ми із Майлзом, наш дім, наша школа, блог. Ви, напевне, помітили, що Нікі з його татом стали невід’ємною частиною нашого життя. Але це природно, враховуючи те, через що їм доводиться проходити. Нам усім доводиться.

Я ще раз хочу подякувати вам за любов та підтримку. Вони дуже багато значать для мене. Судячи з ваших повідомлень і знаючи про те, наскільки мами схильні покладатися на інтуїцію, я певна, що ви розумієте: оця ілюзія нормальності — лише пластир на глибокій рані. Наші життя розбиті на друзки, і їх уже не склеїти. Вони пошматовані зникненням матері, дружини, друга. Ми сумуємо за нею і сподіваємося, що вона жива.

Тож наш літак робить ще одне коло, ми завмерли між небом та землею, чекаючи, коли щось визначить наш напрямок і пообіцяє безпечно, хай і турбулентну, посадку.

Напруга Нікі починає проявлятися. Він відмовляється їсти будь-що, окрім гуакамоле та чипсів, як йому готувала Емілі, хоча я жодного разу цього не бачила. Часом він, здається, сердиться на мене. Каже, що я не його мама, що йому потрібна мама. І хоча я все розумію, це все одно важко. Бідолашна дитина. Не уявляю, як він страждає.

Усе, що я можу, — це бути поряд і допомагати йому і його татові всім, чим вдасться. Можу лише насолоджуватися часом, який проводжу з Майлзом, і бути вдячною за дар життя, який можуть щомиті забрати.

Не припиняйте бажати нам добра. Купайте Нікі в променях любові.
Сподівайтесь на краще і моліться за Емілі, де б вона не була.

Як співає у своїй безсмертній пісні Тіні Тім: «Нехай Бог
благословить вас усіх і кожного окремо».

З любов'ю,
Стефані.

Стефані

Якось по обіді мені зателефонував Шон.

Він сказав:

— Дякувати Богові, ти вдома, Стефані. Я їду до тебе. Просто зараз.

Щось у тому, як він це сказав, змусило моє серце пропустити удар. Добре, це воно. Він хоче мене так само сильно, як і я його. Я такого не уявляла. Він їде сказати мені, що хоче, аби ми були разом.

— У мене новини, — додав він.

За його інтонацією було зрозуміло, що це не радісні новини, і мені стало соромно за поспішний висновок, який я зробила.

— Які новини?

— Жахливі, — сказав він.

Я спостерігала у вікно, як він виходить з машини і йде повільно, ніби притиснутий якимсь тягарем. Він постарів на роки за ті кілька годин, що я не бачила його. Відчинила двері й помітила, що його очі почервоніли, а обличчя посіріло. Я простягнула до нього руки й обійняла його, але то були не млосні, сповнені очікування й спраги обійми, якими ми прощалися після вечірніх посиденьок останнім часом. То були обійми, якими втішають, підтримують друга, і — вже — обійми горя. Я вже знала, що саме він мені скаже.

— Не кажи нічого, — мовила я. — Заходь, сідай. Я заварю тобі чаю.

Він сів на диван, а я пішла на кухню. Мене трусило, і я бризнула окропом собі на зап'ясток, але була в такому стані, що одразу не відчула болю — зате відчула його пізніше.

Шон відсьорбнув чаю, похитав головою і поставив чашку.

Він сказав:

— Сьогодні телефонували з поліції. Якийсь рибалка в північному Мічигані знайшов майже розкладене тіло. Його винесло на берег неподалік від родинного будинку Емілі. Тіло, вочевидь, у такому поганому стані, що мене навіть не просять прийти на упізнання. Кажуть, що це позбавлене сенсу. Вони попросили мене відправити

«ФедЕксом» зубну щітку Емілі та її розчіску, тому що збираються зробити тест ДНК, щоб...

Слова перейшли у схлипування. Його душили сльози, коли він сказав:

— Так не мало бути. Я був певен, що вона жива. Я не сумнівався, що вона повернеться додому.

Що він мав на увазі? А як мало бути? Що він замовчував? Чи це просто означало, що Емілі не мала загинути такою молодою, так трагічно?

Поліція вираховувала, що вона загинула невдовзі після того, як зникла, хоча точну дату важко було встановити. Якись туристи знайшли орендовану машину в лісі за кілька миль від місця трагедії. Ознак боротьби немає. У воді вона опинилася ще живою. В будинку батьків Емілі виявили лише два набори відбитків пальців. Один, як вони вважали, належав Емілі. Інший — Шону, що було зрозуміло: вони були там удвох на його день народження. (Копи взяли у нього відбитки майже одразу після зникнення Емілі, на першому ж допиті).

Ні я, ні Шон не знаходили слів, щоб описати свої почуття. У моїх вухах досі лунає голос Емілі, яка просить мене побути з Нікі, щоб вони з Шоном могли втекти вдвох. Вона тоді сказала, що має до мене «просте прохання». Я гадки не мала, про що думає Шон. Можливо, згадує їхній гарячий «вкрадений» вікенд.

Я сказала:

— Можливо, це не вона... Можливо, це якась жахлива помилка.

— Каблучка, — сказав він. — Вони знайшли каблучку. Каблучку моєї матері з діамантом та сапфіром. Вона була на її пальці. Яюсь врізалася в палець і втрималася...

І тут уже ми обоє почали плакати. В обіймах одне одного. Окремо і разом.

Блог Стефані

Дуже сумні новини

Привіт, мамусі!

У мене погані новини. Поліція Скво-Лейка, Мічиган — це там, де розташовується дача батьків Емілі, — знайшла тіло, яке, на їхню думку, належить Емілі. Через відсутність ушкоджень і ознак боротьби або насильства і через те, що причина смерті — утоплення, вони вважають, що йдеться про нещасний випадок або самогубство. Немає способів перевірити, що було в Емілі на думці, коли вона заходила в те озеро. Може, вона задалеко запливла, а може, ще щось...

Чоловік Емілі, Шон, поїхав, щоб зустрітися з поліцією і забрати тіло Емілі. Правоохоронці зателефонували її матері, але доглядальниця сказала, що краще почекати, коли в неї буде один з «хороших» днів, щоб повідомити погані новини.

Так само, як забуваємо біль, який відчуваємо під час пологів, ми забуваємо й біль від втрати і величезний обсяг роботи, пов'язаний із нею. Я пройшла крізь це після смерті матері, а потім із Крісом та Девісом. Кріс допомагав мені, коли померла мама. Він був поряд і підтримував мене. Але здебільшого доводилося справлятися самій.

Тепер я намагаюся згадати, якою була ця людина — молода жінка, яка потім стала молодою матір'ю і в якій було достатньо сил та ресурсів, щоб робити все, що їй доводилося робити: комусь телефонувати, щось записувати, приймати рішення щодо купи накопичених за життя, хай навіть коротке життя, речей. Я досі зберігаю всі речі Девіса, деякі з Крісових і навіть багато маминих речей у сарайчику — тут, у Коннектикуті.

Що робити з речами Емілі? Ще зарано вирішувати. І як ми скажемо Нікі? Ми з Шоном вирішили, що він має сказати Нікі одразу ж після

сніданку в ту неділю, коли вони збиралися прийти до нас, щоб хлопці пограли разом.

Якщо Нікі захоче провести день з татом — добре. Але якщо йому захочеться відволіктися... то він пограє з моїм сином, який щиро сумує через те, як страждає Нікі. Врешті, тато Майлза теж помер, хоча Майлз і був замалий, щоб пам'ятати. Ми з Шоном віримо, що з Майлзом Нікі почувається краще. Попри те, що йому лише п'ять, — він такий, який є. Добра маленька людина.

Невдовзі після того, як надійшла звістка про смерть Емілі, ми з Шоном після тривалих і тривожних пошуків знайшли Нікі в шафі серед її речей. Коли Шон розповів це психотерапевту Нікі, той сказав, що буде краще, якщо ми почнемо потроху звільняти будинок від речей Емілі. (Сподіваюся, ви, мамусі, пробачите мені, якщо це аж надто відверто). У разі потреби я можу надати місце для зберігання.

Шон залишався непохитний. Він відмовлявся прощатися бодай з найменшою річчю. Коли ми обговорювали це, він був страшенно розбурханий і сказав: «Коли вона повернеться...» — і осікся. Так я дізналася, що він досі не прийняв факт її смерті.

Я була дуже рада, що мені не доведеться брати на себе цю важку роботу — давати раду речам померлої. А віддавати цілу шафу речей від Денніса Найлона Армії Спасіння видавалося неправильним. Я ж, звісно, не змогла б їх носити.

Окрім того, що я, напевне, фунтів на п'ятнадцять важча за Емілі й трохи нижча, її одяг не в моєму стилі. Я почувалася б так, ніби граю в перевдягання: екологічно свідомо домогосподарка вдає модну кар'єристку. До того ж завжди не полишає думка: «А що, як вона жива? Що, як вона повернеться і розлютиться на нас за те, що повіддавали увесь її модний одяг?» Це звичайні відчуття у випадках, коли справжнього завершення не було. Ні зворушливих прощань на порозі смерті, ні нормального похорону.

Це все страшенно сумно. Щоразу, думаючи про свою подругу, я невітійно плачу — і розумію, як відважно доводиться триматися Шоноу, щоб не зірватися. Особливо, коли поряд Нікі.

Незалежно від того, яких висновків дійшли або не дійшли правоохоронці, ми з Шоном глибоко переконані, що смерть Емілі була нещасним випадком. Ми не віримо, що вона збиралася себе вбити.

Вона любила свого чоловіка й сина. Любила мене. І не розлучилася б з нами за власним вибором.

Ми припускаємо, що їй була потрібна перерва, що тиск роботи, шлюбу, материнства так гостро вплинув на неї, що, попри важко здобуті роки (десятиліття!) тверезості, її старі демони — залежності, які вона так героїчно пододала, — ожили. У неї збереглися пігулки, вона купила якоїсь випивки, поїхала на дачу, щоб розвіятися і провести пару днів на самоті. Я не очікувала від неї такого, але це все одно можливо.

Вона пішла поплавати. Запливла далеко. Не розрахувала. Втонула.

За словами Шона, вона плавала більш-менш непогано, але тільки більш-менш. У токсикологічному звіті зазначається наявність у крові алкоголю, а також знеболювальних і антидепресантів, які призначаються за рецептом. У кількості, достатній для затуманювання свідомості. Достатній для того, щоб суттєво вплинути на здоровий глузд, який я так поважала в ній.

Я молюся за те, щоб ви усе зрозуміли і не судили. Не всі люди сильні. Іноді дах у нас трохи їде і ми робимо те, чого робити не мусимо. Таке може трапитися з кожним.

І це один із тих трагічних випадків, коли людина не завдала шкоди нікому, крім тебе.

І нам. Чоловікові, сину і найкращий подрузі.

Тож, будь ласка, будьте великодушні. Дозвольте мені погорювати за подругою. Я знаю, що ваша любов та ваші молитви з нами. Заздалегідь вдячна вам за сердечні слова співчуття і підтримки.

З любов'ю,
Стефані.

Стефані

Я вже не пам'ятаю, хто з нас перший — я чи Шон — сказав, що, попри звіти поліції, Емілі навряд чи скоїла самогубство. Я щиро вірю, що її смерть була нещасним випадком, і майже впевнена, що Шон думає так само. Ставитися до її смерті як до нещасного випадку, а не як до самогубства, значно краще, особливо для Нікі, коли він підросте і почне розуміти.

І якщо це був нещасний випадок, а не самогубство, то страхова компанія була винна Шонови та Нікі два мільйони доларів, які вона не виплачувала б у випадку суїциду, скоєного менше ніж через два роки після оформлення поліса. Я прочитала це на сайті й розповіла Шону, але збагнула, що він уже знає.

Я весь час думала про Емілі. У кожного виникли б питання. І одне з питань стосувалося роману Патрисії Гайсміт, який вона читала і в якому молода дівчина вбила себе з причин, яких ніхто ніколи не знайде.

Для Шона, і для мене, і для Нікі, і для Майлза було важливо знати, як і чому померла Емілі. Але це лише деталь. Головне було те, що вона пішла. І вже не повернеться.

Шон та Нікі розвіяли її кремівані останки в лісі за будинком. Не думаю, що Нікі розумів, що вони роблять. Шон не полегшив йому розуміння, сказавши, що вони віддають дух мами вітрові. Пізніше Шон розповів мені, що Нікі все повторював: «А де можна знайти дух мами? Де мама? І вітру зовсім немає».

Шон прочитав про цей ритуал на буддистському веб-сайті, але мені він не видався гарним і був абсолютно не в характері вродливого гіпермаскулінного британського хлопця, який працює на Волл-стріт. Це наштовхнуло мене на думку про те, що зокрема за цю його приховану чутливість Емілі його й любила. І, звичайно ж, поміж іншим, за це любила його і я.

Шон запитав мене, чи хочемо ми з Майлзом бути поряд, коли вони розвіюватимуть прах Емілі. Я б хотіла, дуже хотіла б, але відчула, що Нікі буде легше, якщо нас там не буде. Можливо, я забобонна. Можливо, я почувалася б не дуже добре, розвіюючи прах жінки, в чоловіка якої я, здається, закохалася.

Шон показав мені копію протоколу розтину. Він сказав поглянути на «висновки», де йшлося про серйозне ураження печінки, спричинене тривалим і надмірним вживанням алкоголю та опіатів. Були не лише старі рубці, а й поточні руйнування. Це, вочевидь, схилило слідчого до сценарію з суїцидом — але все-таки нічого не доводило.

Я сказала, що це неможливо. Один з нас знав би, якби Емілі багато пила та вживала наркотики. Шон наполягав на тому, що це було не виключено. Коли він вчився в університеті, четверо його найрозумніших одногрупників були жахливими пияками. Двоє з них закінчили виш із дуже хорошими результатами, серед перших. І ніхто не знав, що вони п'ють.

— Ти знав, — зазначила я.

— Я мешкав з ними в одній кімнаті, — сказав Шон. — Напевне, мене притягує до таких людей.

Мені не подобалося говорити про Емілі як про «сорт людей». Але справді, що вона була за людина? Як можна знати когось так добре, як, мені здавалось, я знаю її, і при цьому бути не в курсі головних моментів її життя? Дехто, всупереч стереотипам, веде насичене продуктивне життя — і не покидає своєї звички. Емілі встигала все. Займатися кар'єрою, дитиною, сім'єю. Вести організоване та навіть (зовні) розкішне життя.

Я згадувала кожную нашу розмову, кожен вечір, що ми провели разом. Що я пропустила? Що не почула з того, що вона намагалася мені сказати? Що ж я за найкраща подруга така?

КОЛИ МИ З Шоном уперше зайнялися сексом, я згадала, чого мені не вистачало. Справжнього божевільного задоволення. Одна його долоня лежала у мене на грудях, тоді як пальці другої легенько ковзали по стегну. Він перевернув мене, щоб поцілувати шию і спину згори вниз

вздовж хребта, а потім знов перевернув, і його голова опинилася у мене між ніг. Я була вражена тим, який неймовірний він у ліжку, — але чому я дивувалася? Наша шкіра, наші тіла... Це було так добре, й нічого нас більше не хвилювало, лише порив почуттів — вдячності й кохання — так, кохання до того, хто робить тобі так приємно. Нестримне бажання, щоб усе почалося, і нестримне бажання, щоб секс ніколи не закінчувався.

Тієї миті я не думала ні про що, окрім задоволення. Але потім усе, що забула або викинула з голови з тих часів, коли була з Девісом, повернулося. Я усвідомила, до чого призвичаїлася, без чого збиралася жити, що саме проміняла на комфортний шлюб, достойне вдовування, на життя, в якому потреби Майлза стояли вище за мої. Тепер, коли це згадала, я більше не хочу відмовляти собі в радості й насолоді.

У мене є потреби, у мого тіла є потреби, не всі вони пов'язані з Майлзом. Секс із Шоном ніби змусив мене згадати про те, що я жива.

Я намагалася не думати про те, що Емілі називала секс найкращим, що було в її шлюбі, тим, що робило решту речей менш важливими. Що вона могла миритися із відсутністю Шона, з його одержимістю роботою, з незначними образами і з тим, як він її недооцінював, — якщо він просто приходив додому і трахав (її слово) її.

Та понад усе я намагаюся не думати про те, що відчула б Емілі, якби дізналася.

Доволі дивно, що наш роман розпочався під час одного із загострень у Нікі. Він впадав в істерики, кричав і плакав. Без видимих причин. Але причина, звісно ж, була. Його мама померла. Хіба його сльози могли не розбити мені серце?

Шон водив Нікі до терапевта, який допомагав Майлзові після смерті Девіса. Доктор Фельдман заспокоював і підбадьорював, як і тоді. Але в нього не було інших конкретних пропозицій, окрім як бути терплячими і перечекати. Він сказав, що буде радий бачити Нікі раз на тиждень, але хлопчик відмовлявся ходити до нього так часто, і лікар сказав не наполягати.

Ми вперше переспали із Шоном після вечері у мене вдома. Майлз, Шон та я їли стейки. Нікі грався чипсами та гуакамоле, сердито набираючи соус із дрібно порізаного авокадо і запихаючи чипси до рота. Липка густа зелена речовина крапала йому на підборіддя.

Раптом Нікі штовхнув тарілку на середину столу і витріщився на порізаний стейк у калюжі соку й крові.

Нікі сказав:

— Це моя мама. Це вона. Ви вбили її і підсмажили, — тепер він дивився на мене, — і ми їмо її. Як у тому кіно, що я бачив.

Мене це зачепило, особливо враховуючи все, що я зробила для Нікі, як я про нього дбаю. Я нагадала собі, що це маленький хлопчик, який втратив маму, хлопчик, який відчуває нестерпний біль. І це не має жодного стосунку до мене... або до моїх (досі прихованих) почуттів до його батька.

— У якому кіно? — спитав Шон у Нікі. Він не звернув уваги на те, як я відреагувала на звинувачення Нікі. Раніше це мене теж зачепило б. Але зосередженість Шона на Нікі показувала, як сильно — й інстинктивно — він піклується про сина, тож це лише посилило моє кохання та повагу до нього.

— Ми з Майлзом бачили його по телевізору. Коли його мама заснула, ми прослизнули в кімнату і дивилися, — сказав Нікі нахабно, кидаючи мені виклик. Ми з Шоном презирнулися і, досі стривожені, злегка всміхнулися одне одному. Ніби частина розмови про перегляд кіно (ймовірно забороненого) стерла ту частину, яка стосувалася вбивства і приготування матері Нікі.

— Спалилися, — сказала я Майлзу. Майлз розсміявся.

Потім Нікі впав на підлогу і почав кричати. Його наче заклонило. Добре, що у нас немає близьких сусідів. Що, якби все це відбувалося в міській квартирі? О, бідолашний Нікі!

Спершу його тримав Шон, а потім підійшла я і спробувала його заспокоїти. Але Нікі не хотів, щоб я його торкалася, він викрутився з моїх обіймів і повернувся до тата. Ми не втрачали терпіння. Ані на мить. Ми не здавалися. Ніби Нікі був нашою дитиною, нашим сином, і ми допомагали одне одному бути найкращими татом і мамою. Я гладила Нікі по руці, Шон гладив його по голові, а Майлз намагався потримати його за руку, навіть попри те, що Нікі норовив ударити тата в плече.

— Любий, — сказала я йому, — дай Нікі спокій. Йому сумно.

Майлзу не обов'язково було це бачити, але виганяти його з кімнати здавалося неправильним. Я вирішила дозволити йому подивитися

мультитики на айпаді, хоча намагаюся не робити цього надто часто.

Це допомогло. Не те, щоб це було блискуче рішення, та принаймні якесь. Навіть Нікі трохи заспокоївся. Я допомагала Майлзові зручно вмотитися в кріслі, старому кріслі його тата, яке я досі зберігала, й увімкнула йому мультитик — а сама відчувала, що Шон спостерігає за мною, і йому подобається те, що він бачить. Те, що він захоплюється мною як мамою, збуджувало — але, щиро кажучи, при тому, як я ставилася до Шона, хоча й щосили намагалася впоратися з цими почуттями, збуджувати мене могло будь-що.

Нікі був виснажений. Він заснув у Шона на руках. Шон трохи потримав його, а потім відніс до кімнати Майлза, перекинув на нижній ярус ліжка і турботливо підіткнув ковдру.

— Час спати, — сказала я Майлзові.

— Ще півгодини.

— Ні, просто зараз, — наполягла я. — Ми всі стомилися. У Нікі складний період.

— У всіх нас, — сказав Майлз.

Ми з Шоном обмінялися поглядами, які означали, що Майлз чудова дитина. Майлз мав рацію. Ми всі втомилися, нам усім важко. Зрив Нікі обеззброїв нас, ми залишилися голі й беззахисні. Я вклала Майлза в ліжко і переконалася, що з хлопцями все гаразд.

Потім ми з Шоном впали на диван і розслабилися, і Шон почав шукати наступний епізод «Пуститися берега». Ми припинили дивитися серіал після того, як дізналися, що Емілі померла, — нам і так вистачало жорстокості й мороку, — та ось нещодавно продовжили. На щастя, це був найсексуальніший епізод, можливо, єдина романтична частина в усьому серіалі. Джессі Пінкмен закохується в дівчину, дівчина закохується в нього. То була ніби романтична мелодрама, що розгорнулася між приготуванням метамфетамінів, убивствами та кривавими ранами — не враховуючи факту, що його дівчина — наркоманка. Я сиділа поряд із Шоном. Він обійняв мене. Я поклала голову йому на плече. Ми тремтіли. Обоє це відчували, хоча й не було зрозуміло напевне, кого з нас трусить. І почали цілуватися. Він поцілував мою шию, потім плечі, відтак підняв мені сорочку і поцілував груди. Ось так усе й почалося.

Було так багато питань, які слід поставити, питань, відповіді на які нам були потрібні. Але протягом перших тижнів ми були такі щасливі бути разом і робити те, про що ми (ну, принаймні, я) так довго мріяли, — що не ставили інших питань, окрім тих, які стосувалися сексу і всього, що нам подобалося.

Ми були обережні. Хлопці нас не викрили. Ми домовились кохатися лише тоді, коли діти в школі. Шон ночував у нас рідше, ніж раніше. Знати, що він у будинку, і не бути з ним було мукою.

Ми не знали, як назвати, якими словами описати те, що ми робимо. Не ставили собі питань про те, скільки це триватиме і що буде далі. Ми не думали: «А як же Емілі?» Не думали, чи не зраджуємо її пам'ять. Ми майже не розмовляли. І хоча будинок був порожній, ми намагалися не робити зайвого шуму.

Чи хвилювало мене те, що Шон, можливо, думає про Емілі, коли він зі мною? Ні, не хвилювало. Це було неможливо. Я дізналася б про це. Ніхто не вміє брехати так добре.

Тепер, якщо вночі я сама в ліжку, то погано сплю. Щойно торкаюся головою подушки — впадаю в таку важку дрімоту, ніби напилася снодійного, але через три-чотири години прокидаюся і лежу, доки не приходять світанок і мені час збирати Майлза (або Майлза та Нікі) до школи.

Наразі в моєму романі з Шоном дуже багато захвату. Але як щодо майбутнього? Чи зможемо ми вчотирьох жити разом отак, неофіційною родиною?

Шон міг би повернутися на роботу в офіс. Я могла б щодня відвозити дітей до школи та зі школи. Нікі оговтається від свого горя. Усі ми рано чи пізно оговтаємось. Якщо біль і не забувається, то принаймні не відчувається щомиті.

Часом я думаю, що ця інтрига цілком гріховна і неправильна. Картаю себе. Кажу собі, що нам із Шоном слід зупинитися. Але що я про себе добре знаю, то це те, що я не дуже добре вмію зупинитися саме тоді, коли хочу, — особливо, якщо це пов'язано з сексом. І до того ж, кому ми робимо боляче?

Бог знає, що відчуває Шон. Чи почувається він винним через те, що займається сексом із найкращою подругою дружини так скоро після її

смерті? Чи він вважає, що це не має значення, тому що Емілі померла і її більше не обходить, чим він займається?

Чи він робить це для того, щоб помститися Емілі? Чи не підозрює він, бува, що вона вбила себе? Я багато читала про суїцид і знаю, як часто ті, хто лишився, сердяться на тих, хто помер, — сердяться так, що навіть самі не можуть визнати цього чи зрозуміти.

Мені було б гидко думати про те, що Шон спить зі мною тільки тому, що злий на Емілі. Щоразу, коли ця думка закрадається в мою голову, я відтісняю її якнайдалі і нагадую собі, що нас вабило одне до одного ще до того, як ми дізналися, що вона мертва.

І тоді я відчуваю провину дужче, ніж будь-коли.

Блог Стефані

Чернетка (так і не опублікована)

Привид Емілі переслідує Шона і в його будинку, і в моєму. Вона завжди поряд, спостерігає та слухає. Вона знає, коли ми зустрічаємося на сніданок у закусній після того, як провели ніч окремо в різних будинках.

Ми зосередилися на Нікі. Цього хотіла б Емілі, хоча ви, можливо, запитаете, чому людина, яка так дбає про свою дитину, приймає велику дозу пігулок, запиває їх алкоголем і йде купатися в озері.

Блог Стефані

Щоденне горе

Майлз знав, коли Нікі з татом розвіюватимуть прах матері Нікі. Хоча Нікі, можливо, не розумів, що відбувається, та Майлз розумів. Можливо, тому, що його знайомство зі смертю почалося раніше. Він сказав, що нам з ним треба влаштувати хвилину мовчання у дворі за будинком того дня, коли Нікі з татом віддаватимуть дух Нікової мами лісові.

Ми довго стояли, заплющивши очі й схиливши голови. Потім я сіла навпочіпки й нахилилася, щоб ми могли обійняти одне одного.

Ви, мами, знаєте, як це дивно — помічати, як діти ростуть. Ще вчора Майлз був лише немовлям у мене на руках. Він, звісно, і зараз ще дитина. Але водночас і маленький чоловік, на якого я можу покластися. Я б ніколи не переклала на нього таку ношу, але він — моя скеля. Ми вчилися переживати горе. І засвоїли, що воно мине. Можливо, Майлз навчив цього Нікі. Може, це зробило їхній зв'язок сильнішим.

Місяцями після того, як мій брат та чоловік загинули, я плакала щодня. Часом плакала цілий день з перервами. Я згадую, як дивилася на незнайомців і думала, що вони теж страждають, просто я цього не бачу — так само, як вони не бачать, у якій агонії я. Та якби було щось на кшталт люмінолу, який використовують, щоб знайти сліди крові під час розкриття злочинів, якби була якась речовина, яка показувала б наявність горя, половина людей на вулицях світилися б як новорічна ялинка. Я не пам'ятаю, коли постійне страждання почало сходити нанівець. Та все ж таки почало. Не пам'ятаю, як уперше прожила день без сліз. Не пам'ятаю, коли вперше прокинулася без бажання одразу ж повернутися до ліжка. Забудькуватість — хороша штука.

Я сумую за чоловіком і за братом, а тепер і за найкращою подругою. Часом біль такий гострий, що я стогну від нього вголос. Я чую себе, і мені здається, що хтось інший видав цей несамовитий звук. Але до мене ніколи не приходять страх, що я не зможу це пережити.

Майлз для мене — усе. Я навчилася відсовувати себе на задній план і жити заради нього. Проте це не означає, що я забула, що я не пам'ятаю кожную секунду того дня, коли чоловік і брат померли. Кожна його хвилина витаврувана в моєму мозку.

Мій чоловік та мій зведений брат завжди не любили одне одного, хоча й приховували це. Вони обидва були горді, з почуттям власної гідності, добрі, і для них обох було важливо створити ілюзію нормальних стосунків. Та це було неможливо.

Вони обидва були альфа-самці: Кріс — вуличний мачо, Девіс — цілеспрямований аристократ.

Коли ми жили в місті, Девіс найняв Кріса, який працював будівельником, для реставраційних робіт у Форт-Грін. Напруга між ними трохи зменшилася, коли ми переїхали в Коннектикут і вони припинили разом працювати. Мій брат навідувався до нас десь раз на місяць. Майлз його обохнював. Кріс та Майлз вигадали одне для одного таємні прізвиська, яких ми з Девісом не знали.

Шкода, що Девіс та Кріс не ладнали. У них було більше спільного, ніж вам могло видатися. Їм подобався бокс та бейсбол. Вони зналися на машинах. Обидва дбали про мене, хоча я знаю, що це була основна причина усіх їхніх негараздів.

Якось по обіді ми всі сиділи на ганку нашого будинку в Коннектикуті й пили лимонад. По дорозі проїхала ефектна вінтажна машина.

Девіс сказав, що то був «хадсон» такого-то року, а Кріс запевняв, що «паккард» іншого року. Вони обидва були переконані у своїй правоті, й дискусія розгоралася. Нарешті, вони заклалися.

— Гаразд, — сказав Девіс. — Ось тобі парі. Перевірмо за моєю енциклопедією вінтажних авто. Потім поїдемо в м'ясну крамницю. Той, хто програє, заплатить за реберця та стейки. Якщо обидва помилилися, платимо порівну.

Вони планували барбекю. Обидва кайфували від смаження на вогні, хоча ніколи не стояли біля плити.

— Годиться, — сказав Кріс. — Усі мої думки вже про біфштекс, я впевнений у собі.

Девіс попросив Майлза:

— Іди-но принеси татову книжку, друзяко.

Я ненавиділа, коли він називав нашого сина «друзякою». Кріс вирішив піти з Майлзом, який був ще замалий, щоб тягати такий товстелезний том. Адже тато пожартував, попросивши його дістати книжку.

Усі троє моїх хлопців схилилися над книжкою, шукаючи таємничу машину. Майлз був такий схвильований. Можна було подумати, що він уміє читати, хоча йому було лише два.

Нарешті Кріс сказав:

— Ага, ось вона!

Кріс виграв. Девіс програв.

— Твоя взяла, друже. З мене стейк, — сказав мій чоловік. — Ну ж бо, купімо щось справді смачне.

Він поцілував мене — просто черговий цілунок — і пішов по ключі. Чи були то останні слова, які я від нього почула? «З мене стейк. Ну ж бо, купімо щось справді смачне».

Девіс їхав на «Камаро» 1996 року, який використовував для літніх прогулянок. Кріс сидів на передньому сидінні поряд з ним.

Я знаю, якими були останні слова, які вони від мене почули. Це була моя традиційна фраза, яку члени моєї родини завжди чули на прощання. Я не могла відпустити їх, не сказавши: «Я люблю вас. Їдьте обережно».

Відтоді я щосекунди вдячна Богові за те, що тупнула ногою і заборонила Майлзу їхати з ними. Він хотів бути великим хлопчиком, але йому треба було подіяти, якщо він хотів вечеряти разом з нами. І я подумала, що хлопцям буде веселіше, якщо не доведеться піклуватися про нього, якщо не треба буде пристібати й відстібати ремені автокрісла, якщо вони пропустять усі ці розваги, якими я займаюся цілий тиждень.

Пізніше копи скажуть, що трасою-208, занадто близько до їх смуги, неслася вантажівка. Девід крутнув кермо, щоб не врізатися в неї, втратив керування, і вони в'їхали в дерево.

Ось так просто.

Цінуйте кожен момент, який вам вдається провести з рідними, тому що ніколи не відомо, що станеться за кілька ударів серця.

Я помітила на клавіатурі сльози. Здається, процес загоєння проходить не так успішно, як мені видавалося.

Як мені б хотілося думати.

Дякую вам, любі матусі, що читаєте та відповідаєте.

З любов'ю,
Стефані.

Стефані

Це зовсім не те, що сталося насправді. Ні, не зовсім. Мій чоловік і мій брат їхали на машині. Вони збиралися купити щось для грилю. Їхня машина врізалася в дерево, і вони обидва миттєво загинули. Але сталося це не так. Вони не те щоб не подобалися один одному. Вони один одного ненавиділи. Ненавиділи завжди.

Бути більш несхожими, ніж вони, було неможливо. Кріс був приземлений, Девіс літав у хмарах. Їхнє почуття гумору було таке різне, що часом Кріс казав щось, що вважав жартом, а Девіс сприймав це як образу — і навпаки. Якби між ними не було спільної ланки — мене, — вони б ніколи й п'яти хвилин разом у кімнаті не провели. Лише одне їх об'єднувало — я. І, напевне, Майлз. Відданий батько. Відданий дядько.

Сварки траплялися постійно, вони були огидні й підлі, аргументи, які в них використовувалися, жахали. Я не пам'ятаю, з чого саме все почалося того дня. Вони часто лаялися через марку, рік випуску чи модель якоїсь вінтажної машини, яка траплялася їм на очі. Цілком можливо, що то й була причина. Навряд чи це важило. Ці двоє заводилися з півоберту. Швидше за «мазераті».

Усе було галасливо й бридко. Повторювалися старі звинувачення. Один докоряв іншому за те, що той вважає, буцімто знає все на світі, а інший назвав його брехлом. Один сказав, що йому вже до смерті остогидло лайно іншого, а інший відповів... Я не знаю що. Вони сперечались як брати, хоча були шурином і зятем. Якби Каїн і Авель були родичами не по крові, а через шлюб сестри, все могло бути набагато гірше, хоча важко уявити, що може бути гірше.

Так тривало вже довго, і я знала наперед, що буде далі. Один із них вибіжить з кімнати, і ненадовго запанує мир і спокій.

Потім інший піде за ним, ніби збираючись усе нарешті владнати. І вони знов почнуть кричати. Або ж буде так тихо, що я відчуватиму напругу в усьому будинку. Від цього вже мені хотітиметься кричати.

Майлз чув кожне слово. Не думаю, що він багато зрозумів. Але чув інтонації. Його тато й дядько казилися. Майлз розплакався.

Я написала в блозі про те, що двоє чоловіків вирішили посмажити на грилі м'ясо. Але знов-таки, це не зовсім правда. Це я запропонувала їм поїхати до м'ясної крамниці. Ніколи собі цього не пробачу, не в цьому житті.

Я сказала:

— Чому б вам не прогулятися? Охолонути. З'їздить у «Смовкгауз» і привезіть чогось смачненького на вечерю.

«Смовкгауз»! Це привернуло їхню увагу.

З усіх речей, з яких складалося життя тут, «Смовкгауз» подобався нам більше за все. Це була традиційна німецька м'ясна крамниця. Вони робили власні сосиски та нарізки, у них були найкращі шматки м'яса. У крамниці на вас завжди чекали молоді життєрадісні німкені, які, незалежно від замовлення, казали: «Чудовий вибір!» Ми з Девісом обожнювали це місце. Навіть коли я намагалася їсти менше м'яса, то все-таки зривалася, йшла туди й купувала теплий домашній сендвіч з паштетною ковбасою на булочці «кайзер».

Виторгувати мир між моїм братом і чоловіком було майже так само просто, як зупинити собачу бійку. Вони погарчали й полаялися, але врешті видихнули з полегшенням (як завжди), що справа не дійшла до бійки. Вони ніколи не билися. Але двоє чоловіків, яких я любила найбільше, зневажали один одного, і їм було байдуже, чи хтось про це знав. Вони хотіли, щоб я знала. Вони не хотіли, щоб я забувала. Вони раді були вирватися з будинку, хай навіть разом. Для них обох то був простий безпечний шлях припинити скандал і зберегти обличчя.

Девіс узяв ключі й цьомнув мене на прощання.

— Їдьте обережно, — сказала я. — Я тебе кохаю.

— Бувай, — сказав мій брат.

Вони не повернулися додому. Вони не повернулися додому. Вони не повернулися додому. Куди вони поділися? Вони не відповідали на повідомлення та дзвінки. Може, вони пішли кудись випити? Майлз подрімав і прокинувся не в гуморі. Голодний. Де його тато й дядько? Де вечеря?

Коли у двері постукала поліція, першою моєю думкою було, що чоловік і брат почали в місті бійку і їх заарештували. Як ми з Майлзом

витагатимемо їх з в'язниці?

Цілу вічність я не могла зрозуміти, що каже полісмен.

Офіцер напевне мав досвід спілкування з людьми в шоці, але все-таки подивився на мене дещо дивно, коли я запитала:

— А м'ясо в машині було? Вони взагалі доїхали до «Смовкгауза»?

— М'ясо?

У той момент я стала вегетаріанкою.

Коп запитав, чи є хтось — родич або близький друг, — кому я могла б зателефонувати. Офіцер така-то (я не почула прізвища) може побути зі мною, поки хтось приїде. Він вказав на поліцейську машину на доріжці, на жінку в поліцейському кашкеті на пасажирському сидінні.

Я тримала Майлза, той почав плакати. Офіцер глянув на нього з жалем. Бідолашний малий щойно втратив батька.

Я сказала:

— Ні, дякую, йдіть. Усе гаразд. Я зателефоную мамі.

Нічого не було гаразд, а мама померла п'ять років тому. Я просто хотіла, щоб він забрався геть.

Будь-кому було б важко жити з думкою про те, що це була його ідея — відправити хлопців по м'ясо, — і залишатися при здоровому глузді.

Коли поліція пішла, я довго намагалася вгамувати Майлза, який плакав як навіжений, хоча й не розумів, що сталося. Я була така зосереджена на ньому, що мені було ніколи і в туалет збігати. Матері маленьких дітей вміють відкладати або ігнорувати навіть базові потреби.

Ми з Майлзом лежали на моєму ліжку. Майлз заснув, і я вислизнула до туалету, лишивши двері відчиненими, щоб почути, якщо він прокинеться.

І побачила аркуш білого паперу, приклеєний лейкопластирем до дзеркала у ванній кімнаті. Пластир був відірваний навскоси, і вся картина виглядала зловісно, в стилі підпільних комірок серійних убивць із телесеріалів.

То був почерк Девіса — за винятком того, що його почерк був зазвичай охайним та розбірливим, як і все, з ним пов'язане. Так Девіс міг би писати, якби був під важкими наркотиками. Поспіхом. Недбало. Розлючено. Якимись закарлючками. Мені довелося прочитати записку

кілька разів не тільки тому, що її важко було розшифрувати, а й тому, що я була досі в шоці.

Там було таке:

«Мені осточортіла вся ця брехня».

На умивальнику була фотографія нас із Крісом — ми стоїмо у нас на задньому дворі й розмовляємо. Сміємося. Девід розірвав фото навпіл, зубчастий край відділяв мене від зведеного брата.

Я розуміла, що то передсмертна записка, що хтось може розцінити це так. І спалила її в умивальнику. Я не хотіла, щоб хтось думав, що Девіс себе вбив. З практичних міркувань: треба було врахувати страховку. Це вплинуло б на те, як ми з Майлзом жили б далі. Майлз не мав дізнатись. Мати Девіса не мала дізнатися. Я не хотіла, щоб хтось знав, мені не було це потрібно.

Напевне, на мить я вирубилася. Наступне, що пам'ятаю, — я сиджу на підлозі ванної. Мабуть, забилася головою об край умивальника.

Притиснула до рани ганчірку, щоб зупинити кровотечу, й почула, що у спальні плаче Майлз. Коли він побачив мене, з цівкою крові на обличчі, то почав кричати.

Я подумала: «Правильно робиш, любий мій хлопчику. Тобі слід боятися. Твоя мама — монстр».

Стефані

Я знала, що мав на увазі Девіс. Знала, про яку брехню йдеться. Ми з Крісом були закохані одне в одного відтоді, як він переступив поріг маминого будинку. З того часу не було жодного моменту, коли ми не розуміли б, що робимо якісь неправильні речі, так само, як і моменту, коли б ми думали, що між нами може нічого не бути, або коли б ми усерйоз вважали, що це колись закінчиться. Ми зарікалися бачитися, обіцяли собі спинитися. Потім Кріс телефонував або заходив — і все починалося знов.

Коли я вчилася в коледжі, Кріс поїхав з Медісона і зняв квартиру неподалік від мого гуртожитку. Оскільки він був теслею, і хорошим, то майже напевне міг знайти роботу будь-де. Після занять я йшла в його квартиру й чекала, поки він повернеться додому. Ми проводили кінець дня і вечір у його ліжку, власне, на матраці, кинутому на підлогу в його холодній кімнаті, поки зимове сонце Нової Англії повільно котилося за обрій, роблячи світло спочатку вугільно-сірим, а потім синім. Ми були такі щасливі, лежачи отак, шкіра до шкіри. Водночас були одне для одного і наркотиком, і дилером.

Людам, які дивуються, чому ми не могли триматись якомога далі одне від одного, поводитись як нормальні люди, чому не могли переступити через це і жити далі, я можу сказати лише, що з ними, вочевидь, ніколи не відбувалося нічого подібного.

Це тривало роками — припинялося і починалося знов. Усе перетворювалося на якесь божевілля. Був період у кілька місяців, коли я збуджувалася від самого лише погляду на весільне фото батьків. Наскільки це ненормально? Чи є для цього анонімна група? Напевне є підходяща група для тих, хто пережив усе, що в своєму житті пережила я. Але навіть якщо так, то навряд чи я пішла б.

Ми з Крісом сходилися в тому, що це неправильно. Так не має бути. Ми робимо боляче людям, шкодимо собі. І знов зупинялися настільки, наскільки могли.

У той період, коли ми дотримувалися цих домовленостей, я й зустріла Девіса. Просто чудовий хлопець, поки не починаєш сперечатися з ним щодо кольору фарби та того, де має стояти канапа. Яким надійним, адекватним і великодушним він був! Піклувався про планету, про майбутнє. Хотів будинок, родину. Він був такий чесний, такий щирий. Він ніби жив у яскравому кольоровому світі, де люди робили правильні речі і не займалися сексом зі зведеними братами.

Я навіть можу уявити, майже уявляю, що Девіс був би милосердним, якби я колись розповіла йому правду про Кріса. Маючи на увазі, що наша інтрига скінчилася. Але я не розповіла Девісу. І вона не скінчилася.

Було б підозріло не познайомити його з братом. І він знав історію — частину історії — про те, як ми з мамою дізналися, що у тата була інша родина.

Я вирішила, що перша їхня зустріч має відбутися в людному місці, тому що саме так радять робити, якщо може статися якийсь конфлікт або сцена. Я не знаю, чому щось таке мало статися. Конфлікт був у моїй голові.

Ми пішли на вечерю в старомодний італійський ресторанчик у Брукліні, який подобався Девісові своєю автентичністю. Незмінний з часів Христофора Колумба.

Кріс був із подружкою — високою білявкою, схожою на решту жінок, з якими він зустрічався в ті часи. Здається, її звали Челсі. Ті дівчата були геть не схожі на мене. Можливо, брат намагався показати, що позбавився залежності від мене. Але з тими дівчатами він завжди був такий холодний, що я ніколи не велася на це. Я знала, як він поводить, коли дівчина його заводить. Коли йому не байдуже. Тож анітрішки не ревнувала, хоча він хотів викликати у мене ревності.

Девіс був не з тих людей, які могли собі уявити, що хтось, а особливо його дружина, жінка, яку він начебто знає й кохає, спить зі зведеним братом. І того вечора не сталося нічого, що могло б збурити якісь підозри. Ми з Крісом навчилися добре маскуватися.

Втім, у них із Девісом розв'язалася дурна суперечка через — ви тільки подумайте! — Френка Ллойда Райта. Девіс розводився про те, яким генієм був Райт.

Кріс сказав:

— Ну звісно ж, він був генієм. Але справжнього генія хвилювало б, що у будинку клієнта дах тече. А Райт радив їм підставляти відро під течу або рухати меблі.

Я погоджувалася з Крісом. Уявляла, що то таке — жити в розкішному будинку, дах якого тече. Але ставати на бік брата було немудро.

Це запросто могла бути дружня розмова, точка дотику. Вони обидва знали Френка Ллойда Райта, у них обох були переконання. Вони зналися на архітектурі та конструюванні, просто трохи по-різному.

Я пошукала очима офіціанта. Ще вина! І де в біса наша паста?

Нарешті Кріс запропонував:

— Що, як ми погодимося не погоджуватися?

— Шикарно!

Я кинула на брата вдячний погляд.

Пізніше вдома Девіс сказав:

— Якби цей хлопець не був твоїм братом, я б сказав, що він телепень.

— Але він мій брат, — сказала я. — І тобі краще добирати слова.

Ми посміялися, і я подумала: «Куля пролетіла повз мене. Цього разу».

Якось увечері, коли Девіс був у Техасі, на майданчик, де буде збудовано музей, за розробку якого бореться його компанія, прийшов Кріс. Без запрошення. Клянусь, я не кликала його, тож це шосте відчуття або інтуїція підказали йому, що я сама.

Він зайшов. Ми глянули одне на одного. Він обійняв мене, щоб привітатися. Обійми продовжилися поцілунком. Усе почалося знов. Мій роман із Крісом припинився, коли я була вагітна Майлзом, а після народження Майлза Кріс виринув знов лише одного разу (і то ненадовго). Я не хотіла, щоб мого дорогоцінного сина виховувала кровозмісна зрадниця. Тобто я.

Єдина відверта розмова з Девісом про нас із Крісом відбулася незадовго до його смерті. То було після барбекю, яке ми влаштували у себе у дворі для його колег.

Я запитала Девіса, чи можу запросити Кріса, щоб мені було з ким поспілкуватися. Наші гості говорили здебільшого про дизайн та офісні чутки, деколи з ввічливості питаючи щось про Майлза, лише щоб означити, що це саме я зробила картопляний салат та купила хот-доги.

І народила босові дитину. Не те щоб комусь із них був насправді цікавий Майлз. Або я. Усіх цікавив лише Девіс — геній, зірка.

Девіс сказав:

— Звісно, чому ні. Запроси Кріса.

Напевне, він подумав, що краще погодитися, ніж потім слухати мої скарги на те, що мене всі ігнорували. Запрошувати Кріса було ризиковано. Але я знала, що мені не буде нудно, навіть якщо я просто бачитиму його у дворі.

У першу ж годину вечірки я помітила, що Девіс якось дивно дивиться на мене. Напевне, він помітив, що я була частково там, частково деінде, поки не з'явився Кріс.

Я стояла біля столу з їжею. Кріс підійшов ззаду. Коли я обернулася, то побачила його. Моє щастя від зустрічі було більшим, ніж сестринське. Це було дуже помітно. Я глянула на Девіса і зрозуміла, що він теж це побачив.

Тієї ночі Девіс сказав:

— Стефані, я маю дещо в тебе спитати. Можливо, це звучить трохи збочено, та... чи немає чогось незвичайного у ваших стосунках із Крісом? Може, я параноїк, та часом у мене виникає відчуття, що ви трохи... надто близькі. Часом це мене бісить. Ваш зв'язок надто тісний, майже як у коханців.

Я сиділа у спальні перед дзеркалом, розчісувала волосся. Вдала, ніби впустила щось на підлогу, щоб не зустрітися з ним очима.

— Гм, я думала, що в нашій парі параноїк — я, — відповіла врешті.
— Це правда смішно. Ми просто дуже близькі. Може, тому що ми брат і сестра, які не провели дитинство разом, а тепер надолужуємо.

Девіс знав, що я брешу. Він знав це так, як знають про речі, на які заплющують очі, тому що не хочуть знати цього про коханих людей. Але він все одно знав.

У нас був набір тарілок, кремових із нефритовою смужечкою довкола, які Девісу дуже подобалися. Він старанно їх обирав, по одній, з кошика вінтажного посуду в крамниці на нижньому Бродвеї.

Тієї ночі, коли я відмовилася визнавати, що мої стосунки з Крісом були не більше ніж звичайною родинною прив'язаністю, Девіс пішов на кухню. Я почула брязкіт. Вибігла на кухню і побачила, що він розбив кілька тарілок об стіну.

— І нащо це? — запитала я.

— Не знаю, — відповів він. — Може, я просто надолужую згаяний час.

То було не схоже на нього. В його репертуарі радше було те, що він зробив потім: вибачився і пропилососив підлогу від скалок. Я думала, що з появою в мене Майлза, з появою Майлза у нас із Девісом усе зміниться. Сподівалася, що це приведе нас із Крісом до тьми. Але це лише загнало нас глибше в підпілля, де повітря було густіше, вологіше, гарячіше.

Того дня, коли вони обидва померли, літня спека була задушливою.

Я була надворі біля басейну, а Майлз плескався в дитячому басейні поряд, Девіс був далі вглибині двору, під парасолькою. У нього була світла шкіра, і він швидко згорав на сонці, на відміну від нас із братом.

По обіді, ближче до вечора, я почула звук вантажівки Кріса, що під'їжджала до нашого будинку. Намагалася дивитися на Майлза, щоб не глянути на Кріса, коли почую, що він іде по доріжці. На Девіса я дивитися не могла. Він прочитав би все на моєму обличчі.

У нас не було вибору, окрім як обмінятися короткими обіймами і поцілунком. Девіс спостерігав за нами.

Він знав. І я знала, що він знає.

Я заплющила очі, щоб мій чоловік не побачив у них бажання. Пішла принести Крісові пива. Потім ми втрьох сиділи і спостерігали за Майлзом, який катав свою пластмасову мавпочку в помаранчевому надувному човні.

Коли вони сіли в машину, я подумала: «Що тепер?» Вантажівка, яка їхала просто на них, та дерево, в яке вони врізалися, відповіли на це питання за мене.

Девіса поховали в Нью-Гемпширі, на заміському цвинтарі біля будинку, де жила родина його матері. Я залишила Майлза із покоївкою його бабусі, щоб він не бачив, як саван з тілом батька опускається в землю. Без мого відома Девіс залишив заповіт, у якому зазначалося, що похорон має бути екологічним, а всі гроші (включно із майбутніми відрахуваннями від продажу його розробок) залишаються мені.

На церемонії було багато людей. Увесь його офіс з Мангеттену, дехто з клієнтів, що жили в будинках, які він будував або ремонтував, незнайомі люди, які працювали з ним або захоплювалися ним.

До того ж у нього була велика родина, розсіяна по всій Новій Англії, — тітки, дядьки, двоюрідні брати і сестри, яких я ніколи не бачила, — увесь клан зібрався попрощатися з ним, і деякі побачили мене вперше й востаннє.

На поминках вдома у Девісової матері були м'ясні нарізки і головка твердого сиру, який ніхто не міг розрізати. Крекери та морквяні палички. Кава. Чай. І все. Я думала: «Невже на світі є люди, які не розуміють, що в такий день потрібна випивка?» Це багато говорило про Девіса, але мені було запізно робити висновки або надавати якогось значення новій порції знань про те, як виховання вплинуло на мого чоловіка.

Наступного дня я залишила Майлза з бабусею і полетіла в Медісон на похорон Кріса. Я була найближча з рідні. Мені не було з ким порадитися щодо жодного з рішень, але я була в такому шоці, що вирішувала все автоматично. Припустила, що Кріс (який не склав заповіту) захотів би, щоб його поховали поряд із його матір'ю. Мені довелося провести невелике розслідування, щоб знайти її могилу, але я була вдячна за можливість відволіктися.

Церемонія дуже відрзнялася від Девісової. Родичів, окрім мене, не було. Ані тіточок, ані дядьків, ані двоюрідних братів та сестер. Зате у Кріса було багато друзів. У медісонській газеті з'явилося повідомлення, і кілька друзів Кріса написали про це у «Фейсбуку». Здається, туди прийшло півкласу його великої приватної школи.

Вони всі любили його, і всі, окрім одного хлопця на ім'я Френк, який працював з Крісом на будівництві й був трохи на нього схожий, здивувалися, дізнавшись, що у нього є сестра. Вони вважали, що він був єдиною дитиною матері-одиначки. Власне, майже так воно й було. Але вони були раді познайомитися зі мною. Їм було шкода, що це сталося за таких сумних обставин. Вони співчували моїй втраті. Ніби знали, що я насправді втратила!

Була там одна жінка — одна з колишніх Кріса, — яка витріщалася на мене якось дивно і аж надто цікаво. Моторошно ставало від того, що вона була трохи схожа на мене.

Я була певна, що ця колишня дівчина знала або відчувала щось... про мене та брата. Але хто поросся вкрав, у того у вухах пищить.

Ніхто з них, здається, не знав, і я не бачила сенсу казати, що мій чоловік загинув у катастрофі разом із Крісом. Я вдавала, що в машині, яка врізалася в дерево, був лише брат. Так здавалося простіше — менше пояснень, менше непотрібного мені жалю. З мене цього було досить.

Після похорону ми пішли в місцевий бар. Усі замовляли випивку та виголошували зворушливі тости на згадку про Кріса. Усі напилися до чортиків. Я прилипла до Крісового друга Френка, чіплялась за фрази та жести, які нагадували мені брата. Ми пішли з бару останніми. Тієї ночі я зробила дещо, за що мені потім було страшенно соромно. Я сказала Френкові, що надто п'яна, щоб доїхати машиною до мотелю, і це була правда. Але окрім цього я запросила його до своєї кімнати, де, за моїми словами, був міні-бар. Ми могли б випити перед сном. Оце вже була неправда, і я про це знала. Мій мотель був надто дешевий, щоб там був міні-бар.

Щойно за нами зачинилися двері, я почала його цілувати. Він знав, що я сама не своя, і він був чесним хлопцем. Постійно запитував: «Ти впевнена, що хочеш цього?» Думаю, він знав, що це було про Кріса, а не про нього чи про секс. Тож, можливо, почувався використаним — десь так, як, нам здається, відчуваються лише жінки. Ми лягли на ліжко. Він підняв мені блузу, відсунув ліфчик і почав смоктати мій сосок.

— Вибач, мені треба відійти на хвилинку, — сказала я.

І пішла до туалету, де мене знудило так, що аж нутроці вивертало.

Френк не образився і не засмутився. Ми обоє сумували за Крісом. Він зачекав, поки я вкладуся в ліжко, і вкрив мене ковдрою. Залишив номер свого мобільного і сказав телефонувати, якщо мені буде потрібно. Або якщо захочеться. Ми обоє знали, що я ніколи не зателефоную.

Коли я прокинулася, голова розколювалася, а напад самокатування діймав ще дужче. Виявилось, що перед похороном Кріса я якось несвідомо зняла обручку та сховала в сумочку. Та відчуття провини стало ще гострішим, коли я зрозуміла, що минулої ночі була така п'яна і така зайнята цілком неприйнятними речами, що забула зателефонувати матері Девіса і спитати, як справи у Майлза. Я приготувала каву в кепській кавомашині на проточній воді з присмаком

хлорки. Випила дві чашки, потім приготувала каву без кофеїну і випила її теж. А потім знову зблювала.

Зателефонувала матері Девіса. Телефон не відповідав. Я знала, що сталося щось жахливе.

Викликала таксі і якимось дивом знайшла бар, біля якого досі була припаркована взята в оренду машина. Поїхала в аеропорт. Знову набрала матір Девіса — і знову ніхто не відповів. Спробувала зателефонувати на міський номер. Безрезультатно. Це було єдине, що я могла зробити, щоб попередити паніку, яка наростала.

Ще ніколи я не була така впевнена, що літак розіб'ється. Гадала, що ніколи більше не побачу Майлза і це буде мені покарання за всі мої ночі й дні з Крісом. Я вже не знала, у що вірю. Але того дня, коли літак злетів, я молилася.

Будь ласка, дозволь мені вижити, щоб побачити сина, і я ніколи більше не зроблю нічого такого. Я житиму лише заради Майлза. Відречуся від чоловіків. Більше ніколи не займатимуся небезпечним, неприйнятним сексом із непідходящими людьми. Єдине щастя, яке важитиме, буде Майлзове щастя. Я відмовлюся від усього. Дозволь лише мені дістатися додому.

Я забрала Майлза з будинку його бабусі в Нью-Гемпширі. Запитала її, чому вона не відповідала на дзвінки, на що вона сказала, що через горе і неухажність не помітила, як телефон розрядився, і забула його зарядити. А міський зв'язок виходив з ладу щоразу після сильної зливи, як-от учора. Вона вибачалася за те, що, напевне, змусила мене жахливо хвилюватися. Я все думала: ну чому вона не здогадалася мені зателефонувати? Я завжди підозрювала, що не подобаюся їй. А тепер, коли її син помер, я, скоріше за все, подобалася їй ще менше.

Майлз закричав від радості, побачивши мене, а я обійняла його так міцно, аж кістки захрустіли. Відчула таке полегшення, що коліна підігнулися і я мусила схопитися за спинку канапи, щоб не впасти і не знепритомніти.

Увесь час, поки ми їхали додому, в Коннектикут, Майлз не спав у своєму автокріслі і, використовуючи ті кілька слів, що знав, розповідав мені (я думаю), що бабуся водила його дивитися на поні.

Я була така щаслива, що лишилася жива, що тільки зайшовши в дім, згадала: Кріс і Девіс загинули.

Я дотримала обіцянки. Ніяких чоловіків. Лише правильні рішення.
Все заради Майлза.

Так і тривало, поки Емілі не зникла і я не зустріла Шона. Можливо, втрата вимикає запобіжник. Можливо, горе випускає якогось демона, який у спокійні часи ховався десь глибоко всередині.

Блог Стефані

Новини про... усіяке різне

Привіт, мамусі!

Я впевнена, що ви вважаєте мене найгіршим у світі блогером через те, що я так довго не писала. Але я повернулася і в мене купа новин. Відтоді, як я писала востаннє, дуже багато чого сталося.

Я завжди вважаю, що найкраще — бути щирою та відкритою, хоча деякі мами з нашої спільноти можуть несхвально поставитися до того, що я зараз скажу. Я прошу їх бути поблажливими і вислухати мене, намагаючись зрозуміти, перш ніж засуджувати.

Ми з Шоном тепер живемо разом.

Хто сказав, що доброта і взаємна підтримка не може перетворитися на кохання? А ще, як ми знаємо, серце хоче того, чого воно хоче.

Ніщо не поверне нам Емілі. Ми з Шоном та Нікі ніколи не оговтаємося від нашої втрати. Але ми допомагаємо одне одному стати іншими, кращими. Ми з Шоном та хлопцями можемо бути родиною. Діти можуть стати братами. Ніхто з нас не хоче відмовлятися від своїх будинків, від пам'яті, яку вони зберігають, тому ми вирішили жити потроху в обох. Школа хлопчиків ближче до мене, тож здебільшого відвожу і забираю їх я.

У хлопців є власні кімнати в кожному з будинків. Вони можуть приносити будь-які речі туди-сюди, у них по два набори зубних щіток, шкарпеток і усіяких повсякденних речей. Я знаю, це схоже на марнотратство — мати два будинки, тоді як у багатьох людей на Землі немає жодного. Але в іншому випадку нам довелося б приймати рішення, до якого ми зараз не готові. Але колись, думаю, я буду готова. Ми обоє будемо.

Часом ми з Шоном ночуємо окремо. Іноді самі, іноді з обома хлопцями або лише зі своєю дитиною. Я не знала, чи сподобається

мені такий спосіб життя, але мені подобається. Мені подобається бути з Шоном — і подобається бути вдвох із Майлзом.

Це незвичайне рішення, але ми відчуваємо, що поки що так правильно. І робимо все, що від нас залежить, щоб дати двом хлопцям найкраще дитинство, можливе за тих обставин, яких ніхто б для себе не обрав. Ніхто із хлопців не має жертвувати власним простором та особистим часом зі своїм батьком чи матір'ю.

Терапевт Нікі дуже допомагає. Втім, Нікі досі сумує, на що має повне право.

Якщо хтось із вас, мамусі, хоче поділитися історією чи порадою про те, як говорити з дитиною про смерть, — будь ласка, пишіть у коментарях.

Завізши дітей до школи, я відвожу Шона на потяг. Він повернувся на часткову зайнятість до офісу, і це добре для всіх, особливо для Шона, хоча Нікі спершу плакав, коли, повертаючись додому, не заставав там тата. Компанія пообіцяла суттєво скоротити кількість відряджень, і Шон запевнив, що я нечасто залишатимусь сама із Нікі та Майлзом.

Після того, як Шон вирушає на роботу, я перевіряю будинок на ознаки саботажу, які міг залишити Нікі. Скажімо, іграшкова пожежна машина в унітазі. Пульт від телевізора на дні скрині для іграшок.

Суворість погляду Нікі могла би будь-чию кров перетворити на кригу. У нього з'явилася низка звичок, властивих обсесивно-компульсивному розладу. Він їстиме лише такими виделками, а не іншими, інакше плакатиме годинами. Або їстиме лише редис. Або домашню картоплю фрі. Він каже нам, чого хоче, і сидітиме голодний годинами, перш ніж погодиться на щось інше. Лічить кроки до своєї кімнати і кроки від вхідних дверей до Шонової машини. Його терапевт каже, що нам слід відкласти ідею медикаментозного лікування Нікі — Шон окремо це обговорив, — поки той не пройде всі стадії горювання.

Я рада, що Нікі ходить до терапевта, але для того, щоб пам'ятати, що бідна дитина втратила матір, професіонал не потрібен. Я проводила свої безцінні вільні години, шукаючи в інтернеті сайти, які пропонують допомогу мачухам п'ятирічних дітей, що нещодавно пережили втрату.

Я думаю, що Емілі знала б, як учинити. Але я навіть із Шоном не можу про це поговорити, тому що боюся, що йому стане гірше. Не

треба йому знати, як часто його син проявляє ворожість до мене. Я намагаюся звільнити його від зайвих переживань.

Це неправильно?

Отже, я звертаюся по допомогу до вас, матусі. Ви бували у схожій ситуації? Які дієві засоби ви з неї винесли? Чи можете порекомендувати якусь літературу про це? Буду вдячна за будь-яку пораду.

Дякую заздалегідь, любі матусі.

З любов'ю,
Стефані.

Стефані

Коли живеш у родині, дуже легко перестати помічати деякі речі, припинити звертати на них увагу. Так ми і розуміємо, що ми родина. Приймаємо дещо як звичайну річ. Хтось називає це толерантністю, хтось каже, що це лінь, а хтось називає запереченням. Моя назва — «пережити день».

Я швидко звикла до того, якою складною дитиною був мій (неофіційний) пасинок.

Його витівки були здебільшого на мою адресу. Він завжди був чемним із Майлзом. Вони так само обожнювали одне одного. Як брати. Якби їхня дружба почала руйнуватись, я б, напевне, скоріше звернула увагу Шона на поведінку Нікі.

Шон на роботі надолужував згаяне. Він не так багато часу проводив удома. Залишав Нікі на мене. А коли Шон був поряд, Нікі не хотів витратити час із татом на прояви гніву та суму.

Саме мені доводилося стикатися з ними, і я радо взялася за цей обов'язок. Заради Шона, заради Емілі, заради Нікі. Але я не могла позбутися відчуття, що ось-ось станеться дещо, і тиша розіб'ється на друзки, і в неї увірветься жахлива непередбачувана буря, яка вже видніється на обрії.

Щоразу, як розмова заходила про собак і про те, які вони розумні, мій брат Кріс розповідав історію про те, як відвідував друга на Південному Заході, і вони, разом із собаками друга, вирушили в похід у пустелю. Собаки гавкали, птахи цвірінькали, дув вітер, та раптом усі звуки щезли. Собаки і птахи замовкли. Навіть вітер стихився.

І тут Кріс побачив, що менш ніж за двадцять футів від нього сичала, скрутившись кільцями, гримуча змія. Я пам'ятаю, як він сказав, що тиша теж може бути застереженням, голоснішим за сирени.

Мені ця історія видалася захоплюючою та сексуальною. Кріс розповідав її в присутності Девіса, і той поглянув на нього з такою

ненавистю та презирством, що на частку секунди я відчула впевненість у тому, що Девіс знає про нас із Крісом.

Усе це кажу до того, що я звикла до невеличких нападів агресії у Нікі й ніколи не втрачала ані співчуття до нього, ані терпіння. Я злякалася тоді, коли напади припинилися.

Одного дня, коли Нікі прийшов зі школи, здавалося, він перетворився на найкращого хлопчика у світі. Зазвичай він майже не розмовляв зі мною і не відповідав, коли я цікавилася, чим вони сьогодні займалися. Але тоді він запитав мене, як минув день і що я робила.

Дитина питає дорослого про те, як минув день? Серйозно? Я не сказала йому, що змарнувала кілька годин на те, щоб відшукати в мережі поради, як поводитися з ним. Розповіла, що витратила частину дня на прибирання будинку — так воно насправді й було.

За вечерею Нікі сказав, що з'їсть усе, що я приготувала, навіть вегетаріанську їжу. Він був абсолютно не схожий на сердиту дитину, якою був ще вчора. Я почувалася щасливою. Лікувальна магія часу спрацювала. Маленькими кроками, навшпиньки, ми виходили з темряви на світло.

І все-таки... все-таки... Мені було неспокійно. Щось було не так. Я не знаю, чому почувалася саме так, — але почувалася. Материнська інтуїція.

Начебто увесь світ замовк, щоб я почула сичання гримучої змії.

Хлопці щось приховували. Я це знала. Заставала, як вони шепечуться, ніби малі лихі змовники у фільмах жахів.

Про що вони мовчать? Чого це Нікі раптом став такий турботливий? Коли вони гралися, а я зайшла до кімнати, хлопці глянули на мене так, ніби я перервала їхню таємну розмову.

Одного разу, коли хлопці ночували у мене — Шон допізна працював у місті, — Нікі причимчикував до вітальні й сказав, що не може заснути.

Може, він хоче, щоб я почитала йому казку? Я відвела його назад до спальні для гостей, у якій облаштувала йому кімнату. Читала йому книжку за книжкою, стільки, скільки він хотів. Дочекалася, коли він сказав, що втомився, хоча діти роблять це дуже і дуже рідко. Вимкнула світло і поправила ковдру. Погладила його трохи спітніле чоло.

Багато людей (включаючи дітей) у темряві скажуть вам те, чого не скажуть при світлі. Я запитала:

— Що було сьогодні у школі — веселого, незвичайного чи, може, сумного?

Нікі мовчав так довго, що я вже подумала, ніби він заснув.

А потім сказав:

— Сьогодні... я бачив маму.

Мурахи пробігли у мене по спині. Терапевт Нікі попереджав нас про те, що дітям важко прийняти факт смерті близької людини. І ось тепер мені доведеться впоратися із цим без Шонової допомоги. Доведеться сказати дитині, яка й так страждає, що як би сильно він не любив свою матусю, однак не міг її бачити. Вона пішла. Пішла назавжди.

Я глибоко вдихнула.

— Любий, я певна, що ти думав, що бачив її... Нам часто здається, що ми бачимо людей, яких любимо, хоча насправді це...

— Я бачив її, — сказав Нікі. — Я бачив маму.

Важливо було заохочувати його говорити далі, довіритися мені, пояснити, що він просто переконав себе в тому, що те, чого б йому хотілося найбільше у житті, — правда.

— Де? — запитала я. — Де ти бачив свою маму?

— Вона була за шкільним парканом, коли ми вибігли на перерву. Нам дозволили погратися на вулиці, тому що було тепло. Я хотів підбігти до неї. Але перерва майже скінчилася, і нам сказали поквапитися й заходити.

— Ти впевнений, що то була твоя мама? Багато хто схожий на когось іншого, ким він не...

— Я впевнений, — сказав Нікі. — Я читав по губах. Вона сказала: «Побачимося завтра. Перекажуй вітання Стефані».

— Вона так сказала? «Перекажуй вітання Стефані?»

— Ага. Я і раніше її там бачив... кілька днів тому... попереднього разу, коли нам дозволили погратися на вулиці. Я сказав Майлзу. Він вирішив, що я вигадую. Я змусив його поклястися, що він нікому не скаже.

Нікі вірив кожному своєму слову.

Мені важко було впоратися зі складними почуттями. Переважав сум. Я була сповнена співчуття до Нікі. Але окрім того була розлючена. Нікі

ні на крок не наблизився до прийняття втрати — довічної втрати — своєї матері. Я не могла змусити себе сказати йому, що він це уявив, спробувати пояснити (п'ятирічній дитині!), що таке галюцинації, породжені його сильним бажанням побачити матір. У будь-якому разі, то був обов'язок Шона. Це він був його батьком.

Я поцілувала Нікі в лоба і поправила ковдру.

Коли Шон повернувся з міста додому, я налила йому склянку скотчу. Подвійного. Сіла навпроти на канапі.

І повідомила:

— Сьогодні дещо сталося. Коли я вклала Нікі, він сказав, що бачив Емілі на шкільному дворі.

Шон випростав спину. Витріщився на мене. У його очах я помітила багато суперечливих емоцій: шок, недовіра, надія, страх, полегшення.

Він сказав:

— Це недобре. Йому це не на користь. Це не здорово. Він був поряд, коли ми розвіяли прах Емілі. А тепер мені що робити? Розповісти йому про тест ДНК? Сказати, що татко надіслав на аналіз мамину зубну щітку і слідчий констатував збіг?

Я ніколи не бачила, щоб він так виходив із себе й говорив так грубо.

— Припини, — сказала я. — Я більше не можу. Годі.

— О, бідний мій хлопчик, — сказав Шон. — Мій бідолашний син.

Я вимкнула світло, і ми сиділи в темряві. Я обійняла його, а він поклав мені голову на плече.

Нарешті сказав:

— Не розбиваймо йому серце знову. Якщо він хоче прожити ще один день уві сні, не будімо його.

Наступного вечора перед сном Нікі мовив:

— Я знову бачив маму.

Він сказав це дуже просто і спокійно. Ніби повідомив беззаперечний факт.

Цього разу я пояснила йому, що людям сняться сні, в яких, як їм здається, вони бачать людей, які більше не поряд або й ніколи не були.

— Вони дуже схожі на живих і говорять до нас так, ніби вони і справді там. Але вони не справжні. То лише сон. Фантазія. І прокидатися завжди сумно. Коли ми прокидаємося, нам не вистачає їх

більше, ніж будь-коли. Зате ми розуміємо, що вони досі з нами, хай лише у снах.

Нікі сказав:

— Ні, ви помиляєтеся. Моя мама була там. Я бачив її. Я підбіг до неї. Підбіг якомога ближче, аж до того тупого паркану. Вона торкнулася мене крізь решітку. Мого волосся й обличчя. Потім вона сказала, щоб я біг до інших. І...

— І що?

Я не впізнала власний голос. Нашорошений, напружений і... наляканий. Хоча, чого мені, власне, було боятися?

— І вона сказала, що більше ніколи мене не покине. Вона сказала передати це вам із татом.

Я схилилася і поцілувала чоло Нікі.

І відчула щось знайоме. Не одразу зрозуміла, що саме, — знадобився час, щоб оживити згадку, яка вже тьмяніла.

Я прийохалася до волосся Нікі. Воно пахло парфумами Емілі.

Шон проводив вечір у себе вдома, працював. Я збиралася переночувати з хлопцями сама, але зателефонувала йому і сказала, що хочу прийти. З моєї інтонації Шон зрозумів, що справа термінова. Не розпитуючи, що трапилося, він сказав мені перенести хлопців у машину і написати йому повідомлення, коли виїду. Я віднесла хлопців, просто в піжамах, у машину. Під'їхала до будинку Шона, він вийшов і допоміг мені перенести їх до їхніх кімнат.

Я сказала йому, що відчула парфуми Емілі у волоссі Нікі й що цього разу він наполягав на тому, що бачив маму. Що вона торкнулася його.

Шон виглядав виснаженим. Обличчя його посіріло, тон став грубий і злий.

— Стефані, обличчю цей непотріб у стилі «Зони сутінків».

Раніше він ніколи так зі мною не говорив, і мені вперше здалося, що цей раунд був за Емілі. Доти я навіть не підозрювала, що це змагання. Але так воно й було. Він завжди кохатиме Емілі — пам'ять про неї — більше, ніж мене. Так само, як і Нікі, Шон ніколи не переживе своєї втрати.

Він сказав:

— Стефані, ти забула. Емілі померла. Ніхто з нас не хоче, щоб це було так, але це так. Так не мало статися. Але сталося.

Я пригадую, що він уже казав: «Так не мало статися». І я знову замислилася: а що тоді статися мало?

Шон продовжував:

— Нам треба допомогти Нікі прийняти це, а не потурати його болісним деструктивним фантазіям.

Я знала, що він має рацію. Але запах парфумів Емілі розбурхав мене. Може, я просто мріяла про неможливе, коли піддалася бажанню вірити, що вона досі жива. Хоча, якби це було так, мені довелося б прояснити собі кілька непростих речей. Я сказала собі: «Візьми себе в руки. Всі ми переживаємо горе, а воно спонукає людей до дивних вчинків...»

Шон глибоко зітхнув. Потім встав, узяв мене за руку і повів нагору в запасну ванну на третьому поверсі, де на верхній полиці шафи для постільної білизни стояв пульверизатор із парфумами Емілі.

Він пшикнув з нього у повітря.

То було моторошно. Бузок та лілеї. Італійські черниці. На мить він повернув Емілі. Вона була там, разом з нами.

Він сказав:

— Я тримаю цю пляшечку ось тут. Нікі якимось чином знайшов її. Він узяв драбину, притягнув її сюди, дістав із полиці парфуми і пшикнув собі на волосся. Бідолашний малий. Сподіваюся, це допомогло йому відчути, що мама десь поряд.

Якась частина мене знала, що тут щось не клеїлося. Нікі не було вдома два дні, а запах парфумів у його волоссі я відчула лише сьогодні ввечері. Але мені потрібне було логічне пояснення.

Я хотіла вірити Шонові. До речі, жодного іншого пояснення не було. Я бачила висновок розтину та урну із прахом моєї подруги.

У повітрі ще виразно відчувався запах парфумів Емілі, нотки бузку та лілей, коли ми з Шоном почали кохатися. Ми були такі збуджені, аж соромно. Та можливо, це й не дуже несподівано. Може, ми просто намагалися щось довести собі та одне одному.

Наша люба Емілі мертва. А ми живі.

Одного разу ми вечеряли вдвох із Майлзом у нас вдома, була паста зі свіжим томатним соусом — така собі вегетаріанська смакота, яку ми готували, коли залишалися вдвох.

Для нас це було щось типу відпочинку. Ми відчували полегшення і задоволення.

Я була така заспокоєна, тож це було вдвічі сильнішим шоком, коли Майлз сказав:

— Вгадай, мам. Я сьогодні бачив маму Нікі. Вона приходила в ліс за школою, коли ми гуляли на перерві. Здається, чекала, коли ми вийдемо, а потім утекла, щоб її ніхто не помітив. Бігла швидко. Але то була вона.

Чи може серце припинити битися, хоча всі інші органи продовжують функціонувати? Напевне, може. Бо моє завмерло в грудях.

— Ти впевнений?

— Так, мам.

— Точно-точно? — запитала я, намагаючись зберігати спокій.

— Точно-точно, — відповів Майлз.

Колись ми читали одну книжку. Мама-читачка мого блогу порадила її мені, коли я писала про те, що Майлз постійно ховається. І лякає мене до нестями.

Книжка називалася «Де кролик Бастер?» Кролик постійно ховається від мами і лякає її, хоча діти можуть знайти його на малюнках. А мама-крільчиха дуже стурбована, тому що не уявляє, де він може бути. Ну, менше з тим, у кінці маленький кролик обіцяє, що більше не ховатиметься.

— І твій маленький рожевий носик обіцяє? — питає у нього мама.

— Так, — відповідає кролик Бастер.

— І кожен твій солоденький пальчик на ніжках обіцяє?

— Так, — каже кролик Бастер. І більше ніколи не ховається від мами.

Ми з Майлзом перетворили це на гру, в яку грали щоразу, коли я хотіла, аби він щось пообіцяв. Ось і тепер я запитала в нього:

— То справді була Емілі? Твій маленький рожевий носик дає мені чесне слово?

— Так, — відповів мій син.

— І кожен твій солоденький пальчик на ніжках теж дає мені чесне слово?

— То була вона, чесно, — сказав Майлз.

Блог Стефані

Ще одне просте прохання

Привіт, мамусі!

Це буде короткий пост. Може, хтось із вас пам'ятає назву французького кіно — я певна, що бачила його, коли навчалася в коледжі, — про садистичного директора школи та його сексуальну коханку (у виконанні Симони Синьйоре?), які змовляються до смерті налякати багату і вразливу дружину директора, змусивши її думати, що вона його вбила, а потім облаштувавши все так, ніби він постав із мертвих?

Ніколи б не подумала, що згадаю цю історію. Чекатиму ваших коментарів. Дякую!

З любов'ю,
Стефані.

ПОСТ У БЛОЗІ (ПРОДОВЖЕННЯ)

«Дияволиці»!

Дякую, мамусі, за відповідь, яку я отримала буквально протягом кількох секунд! Навіть не віриться, що ви такі уважні і що є мами, які читають мене просто зараз, і що коли мені потрібна допомога — просто нагадування, — вони ані секунди не вагаються мені її надати.

«Дияволиці».

Я знайшла це кіно онлайн буквально за кілька хвилин після того, як опублікувала пост із питанням.

Як же це чудово! Ти хочеш чогось, але точно не знаєш, що це, тож направляєш запит у кіберпростір і тобі допомагають згадати назву. І ти отримуєш те, що хотів.

Якби ж у реальному житті було так само!

Я не впевнена, що готова порекомендувати цей фільм вам, мамусі. Мама, яка написала мені, сказала, що вона пам'ятає назву фільму тому, що він налякав її більше за все, що вона бачила. Вона б ніколи його не передивлялася і наполягає на тому, щоб я не змушувала інших жінок жити з важкою згадкою про нього, як живе вона.

Якщо ми з тих, кому романи Патрисії Гайсміт (навіть коли я просто пишу це ім'я, то сумую за Емілі!) видаються моторошними, ця річ навряд чи для нас. Але мене захопив сюжет і екстравагантна гра Симони Синьйоре у ролі звабливої шкільної вчительки/стервозної солоденької коханки.

Фільм починається сценою, в якій шкільним подвір'ям бігає гурт недоладних французьких хлопців у коротеньких штанцях і горлає. Директор схиблений на контролі. Всі його бояться, а він чіпляється до кожного просто тому, що може.

Симона Синьйоре носить темні окуляри, щоб приховати синці, отримані він директора, її пристрасного коханця. Він знущається і з дружини, але лише психологічно, тому що її гроші потрібні школі. У дружини серцева недостатність, а чоловік робить її такою нещасною, що вона думає, що помре від приниження й болю.

Такі фільми завжди підштовхують мене до розуміння того, наскільки, попри всі мої помилки і погані вчинки, які скоїла, мені пощастило з чоловіками. Тому що (як відомо багатьом матусям) так легко зв'язатися з кимось, хто видається хорошим хлопцем, завести дитину — і одного дня зрозуміти, що він...

І дружина, і коханка так ненавидять директора, що домовляються вбити його. Вони підсипають йому щось у віскі. Потім ховають його тіло в кошик і топлять у басейні.

За їхнім планом усе повинно було скидатися на нещасний випадок. Навряд чи це спрацювало б, але, врешті-решт, це і не має значення. Оскільки, коли воду в басейні спускають, виявляється, що тіла там немає.

Але досить спойлерів, мамусі. Раптом вам захочеться його подивитися... однак не те щоб я пропонувала.

Дозвольте лише сказати, що мертвий чоловік постійно з'являється в неочікуваних і моторошних місцях, не як у слешерах або кривавих

жах, цей фільм — щось більш темне і збочене, адже той, хто має бути мертвим, телефонує з будинку.

У цій історії з'являються нові й нові неочікувані повороти. Усі виявляються не такими, як здавалися. Все виявляється не таким, як ми думали.

Я додивилася його. Мене трусило. Розв'язка здивувала. Мене не відпускало кілька годин.

Дивитися фільм чи ні. Вибір за вами, хоробрі, розумні матусі.

З любов'ю і, як завжди, із вдячністю,
Стефані.

Стефані

І знов-таки — все було не так, як я написала у блозі. Взагалі-то фільм змусив мене божеволіти. Навіть попри те, що я була до чортиків налякана та водночас думала: а що, як усі брешуть? Що, як це газлайтинг? Що, як Емілі жива? Що, як Емілі та Шон домовилися зробити зі мною таке? Влаштувати мені таке випробування. Але навіщо? Що я їм зробила? Ця думка страшенно пригнічувала.

Я дивилася кіно у себе вдома — потайки, з почуттям провини, ніби то було порно. Коли воно закінчилося, мені захотілося опинитися вдома у Шона. Мені необхідно було почути від нього, що це лише параноя. Мені необхідно було вірити йому.

Це вартувало того, щоб розбудити хлопців і поїхати до Шона. Майлз та Нікі знову заснуть по дорозі.

Його обідній стіл був завалений паперами. Він працював. Ми вклали хлопців у ліжка. Шон налив мені склянку бренді. У каміні потріскував вогонь. Канапа була тепла і затишна.

Я запитала:

— Чи є якась, хоч мізерна, можливість того, що Емілі жива?

— Немає, — відповів він. — Жодної.

Я сказала:

— Майлз бачив її. У нього дуже хороший зір. Він мій син. Я йому вірю.

— Діти часто бачать те, чого немає, — сказав Шон.

— Але не Майлз, — сказала я. — Майлз знає, що є, а чого нема.

Спершу Шон виглядав роздратованим, потім нажаханим, потім переляканим, потім...

Я не уявляла, що він відчуває. Вираз його обличчя змінювався, як при сповільненій зйомці. Він встав і пішов з кімнати. Довго не повертався. Я лишилася сидіти там, спантеличена і стривожена. Піти за ним? Забрати Майлза і поїхати додому? Чекати?

Я чекала. Так було найпростіше.

Нарешті Шон повернувся. Він сів на канапу і обійняв мене.

І сказав:

— Пробач, Стефані, мені справді шкода.

— За що?

— За те, що не розумів, як тобі важко. Весь цей час я вважав, що страждаємо лише ми із Нікі. Але тобі теж болить.

Я заплакала.

— Мені її не вистачає, — сказала я.

— Як і всім нам, — сказав Шон.

А тоді запропонував:

— Переїжджай до мене. Спробуємо впоратися із цим. Емілі пішла. Вона померла.

Тепер я вже плакала на повну силу.

Шон теж схлипував.

— Нікі хочеться, щоб мама була жива. Він так сильно цього хоче, що переконав себе, що так і є. І якимсь чином йому вдалося переконати Майлза. Але її немає серед живих. І вона хотіла б, щоб у Нікі була мама, щоб у нього був комфортний побут. Приходь і живи тут. Постійно. Будь ласка.

— Добре, — сказала я.

Я відчула, що страхи та сумніви останніх днів розвіялися за секунди, наче хвороба, від якої я раптом дивом зцілилася.

Шон сказав:

— Ми могли б триматися разом і захиститися від привидів чи що там діти собі науявляли. Зайняти кругову оборону, як ви, американці, кажете.

І він розсміявся крізь сльози.

Майлз був у захваті. Йому подобався будинок Нікі. Йому було там комфортно. Їхній телевізор був більший за наш. Я не сумую за часом, коли ми з Шоном і хлопцями жили у власних будинках. Не сумую за своїм будинком. Не дуже сумую. Хоча інколи буває. Але здебільшого мені подобається бути тут із хлопцями та Шоном.

Кожен день, який ми проводимо тут, означає, що Емілі віддалилася від нас ще на один день. Досі мені хотілося, щоб вона була поряд, тепер же хочеться, щоб вона пішла. Я хочу, щоб Шон кохав мене і щоб, урешті-решт, Нікі теж любив саме мене. Мені слід бути терплячою.

Є дуже багато речей, про які не напишеш у блог. Коли я не пишу, мені залишається більше часу на роздуми, на розмірковування над вчинками моєї подруги.

Як можна думати, що знаєш когось, а насправді знати так погано? Як могло статися, що Емілі виявилася людиною, здатною залишити свою дитину, поїхати в Мічиган і наковтатися пігулок? Людина, яку я знала, так не вчинила б.

У мене була нав'язлива ідея позбутися її речей, які залишилися в будинку. То була непроста розмова, але я переконала Шона віддати частину речей Емілі на зберігання. Я запропонувала самостійно знайти місце та організувати перевезення.

Я думала, чи не спитати мам у блозі — може, підкажуть якийсь непоганий склад на межі Нью-Йорку та Коннектикуту. Але я злякалася, що вони здогадаються, що я позбуваюся одягу та інших речей Емілі. Та ми мусили це зробити, щоб звільнити місце для мене і Майлза, щоб ми відчували, що справді живемо там. Шон погодився.

Ми домовилися, що Шон запросить перевізників у суботу по обіді. Я заберу хлопців у кіно, а він керуватиме цілою командою професійних організаторів домашнього простору, кажучи їм, що забирати, а що залишати.

Мені було цікаво, що залишиться, які речі Шонови несила буде віддати.

Досі, залишаючись у Шона, я була чемною, шануючи особистий простір Емілі. Неправильно було б копирсатися в її шухлядах та шафах. (Шон завбачливо звільнив для мене комод та гардероб.) Та, переїхавши до нього, я відчула себе вільніше.

Якщо я знаходила щось, що належало Емілі й цікавило мене, або щось, що могло дати мені додаткову інформацію, я вивчала цю річ, намагаючись знайти ознаки того, ким моя подруга насправді була, і того, чому вона зробила те, що зробила.

Приблизно у цей час я припинила постити в блог. Оголосила спільноті мамусь, що беру відпустку і незабаром повернусь.

Було важко писати про своє життя бодай трохи щиро. Я могла б писати про діету Майлза і як намагаюся виростити з нього хорошу людину. Могла б написати про утворення зведеної сім'ї і про те, як ми вчимося жити з величезною дірою в наших життях.

Матусі не дурні. Вони відчули б поверховість, зрозуміли б, що моя увага зайнята чимось іншим. Можливо, відчули б, що я потрапила у дещо похмуре місце, звідки мені доведеться себе витягати.

Я була одержима ідеєю дізнатися про Емілі якомога більше.

Що, як Нікі та Майлз кажуть правду? Що, як вона була там? Чи можливо, щоб вона була жива? Чи могли вони з Шоном змовитися проти мене? Чи було то заради грошей від страхування? Починало скидатися на те, що за допомогою першокласних адвокатів з його контори Шонові вдасться досягти того, щоб смерть Емілі вважали нещасним випадком, і тоді два мільйони дістануться йому, мінус гонорар юристам.

Коли хлопці були в школі, а Шон на роботі в місті, я починала грати у гру. Шукала і знаходила по одному цікавому факту про Емілі щодня. По одній речі, яка б показала мені, ким вона була насправді. А потім змушувала себе зупинитися.

Найперше я зазирнула в аптечку. Не надто винахідливо! Знайшла повну упаковку «Ксанаксу» дозуванням 10 мг. Пігулки виписав лікар з Мангеттену. Чому вона не взяла їх із собою? Якби я збиралася кинути чоловіка, залишити дитину із найкращою подругою і вирушити в нарковідпустку з алкоголем та плаванням, ці таблетки були б для мене саме тим, що треба.

Якщо тільки у неї не було їх стільки, що ці були не потрібні.

Я не пам'ятаю даних поліцейського звіту щодо того, що було знайдено в будиночку. Чи були там порожні пляшечки від пігулок та алкоголю?

Наступного дня в шафі в передпокої я знайшла фіолетову сумочку із крокодилячої шкіри з логотипом Денніса Найлона. У сумочці було повно дрібних купюр, кілька євро, але здебільшого якісь песо, рублі та динари, всі яскравенькі, з квітами та обличчями національних героїв. Сувеніри з відряджень, у які вона їздила для Денніса Найлона.

Моя уява одразу ж намалювала вечірки біля басейну, де було багато місцевих хлопців, моделей та наркотиків.

Водночас Емілі писала прес-релізи та контролювала інформацію. Моя подруга не була розхристаною наркоманкою, натомість вона була відповідальною мамою і відданою дружиною з важливою роботою. Чи

все це разом. Різні валюти були колекцією Емілі. Її дорожнім щоденником.

Можливо, було вчинено злочин. Можливо, російська банда виходила на ринок моди, а Емілі стояла у них на шляху. Моя уява виходила з-під контролю. Я наказала собі заспокоїтися.

Знайшла цілу коробку фотографій Емілі. Здавалося дивним, що там не було жодної дитячої фотографії і жодної світлини до заміжжя. Шон позбувся тих фоток? Чи в її минулому було щось таке, що їй хотілося стерти? Шон казав, що вона віддалилася від батьків, але туманно висловлювалася щодо причин. Хіба не було дивно, що він був її чоловіком і не знав? Я багато розповідала Девісу про себе. Випустила лише одну важливу річ: наші стосунки із Крісом.

У коробці були лише фотографії Емілі з Нікі. Я пам'ятаю, що Шон віддав зображення, де вона була сама, поліції, і нам їх ще не повернули. Я допомогла йому відсортувати світлини з Нікі, тому що ми не хотіли, щоб обличчя нашого маленького хлопчика з'явилося в усіх газетах чи в інтернеті.

У дальній шафі, там, де димар виходив на горище, я знайшла блакитну сукню на вішаку та пару стильних блакитних сандалів на високих підборах, які акуратно стояли поряд.

Коли я відчинила дверцята, сукня хитнулася. Як людина, що ховається у темряві, готова вистрибнути і налякати мене.

БУ! Спочатку я злякалася.

Чи була то весільна сукня Емілі? Я не могла запитати. Я не хотіла, щоб Шон знав, що я порпаюся в шафах на горищі. Він сказав, що хоче, аби я почувалася так, ніби цей будинок мій. Але я не думаю, що він мав на увазі таке.

Я зняла блакитну сукню з вішака і віднесла, разом із туфлями, до спальні.

Я вдягла речі Емілі. Сукня була завузька, а сандалі трохи тиснули, та я послабила ремінці. Почувалася зведеною сестрою Попелюшки, яка намагається запхати ногу в її кришталеву туфельку.

Глянула у дзеркало. Я почувалася розпусною. Мені було сумно.

Вдала, що я Емілі. Лягла на наше ліжко, звисивши ноги так, щоб можна було бачити себе у дзеркалі. Підняла матово-бліду блакитну

сукню і почала мастурбувати. Вдавала, що я Емілі, а Шон дивиться на мене.

Я кінчала близько хвилини. Коли кінчила, то голосно розсміялася. На цей момент мене вже не дивувало те, якою збоченкою я була. Чи була я також лесбійкою? Я не хотіла кохатися з Емілі. Мені подобалося бути нею. Я віднесла її речі назад нагору і акуратно повісила в шафу, де їх знайшла.

У гостьовій кімнаті був туалетний столик із великим круглим дзеркалом — річ, перед якою, здається, годі встояти на аукціоні, та коли приносиш її додому, то замислюєшся, нащо тобі столик, за яким могла би припудрювати носик зірка 30-х років.

В одній із шухляд я знайшла конверт із манільського паперу, повний іменинних листівок. З найближчого магазину. Вони досі були в конвертах, на яких писалося «Емілі Нельсон» (вона так і не взяла прізвище Шона), відправлених на адреси, за якими вона жила в різні періоди життя.

Її гуртожиток у Сірак'юсі. Її перша квартира в Алфавет-сіті на Мангеттені. З того, як райони, де вона жила, ставали престижнішими, можна було прослідкувати її прогрес у «Денніс Найлон Інкорпорейтед». Потім листівки відправляли на Іст-Сайд, на Вісімдесят шосту вулицю, де вони з Шоном мешкали після народження Нікі. Але коли це вона жила в Тусоні? Вона ніколи мені про це не розповідала. Чи, може, просто їздила туди на день народження і листівка матері застала її там.

Листівки були банальні. Квіти. Повітряні кульки. ВІТАЮ ЛЮБУ ДОНЕЧКУ ІЗ ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ. З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ НАШУ ДОРОГУ ДОНЬКУ.

Нічого більш особистого не було — ніяких записок чи інших проявів ніжності. Від руки було написано лише «Для Емілі» та підпис «З любов'ю, мама». Ці коричневі чорнильні написи, зроблені справжньою пір'яною ручкою, належали до іншої ери — тієї, коли дівчата отримували за каліграфію оцінки. Каліграфія була видатна — павутинчасто-тонкі, але впевнені лінії.

У верхньому лівому кутку кожного конверта тим самим почерком писалося «Містер та Місіс Венделл Нельсон». Ще була адреса, у Блумфілд Гіллз, у Мічигані.

Адреса батьків Емілі.

Я взяла конверт і поклала в шухляду свого комода. Відчувала, що було важливо, щоб у мене була ця адреса, хоча не могла напевне сказати чому. Якщо хтось і міг розповісти мені правду про мою подругу, то це була її мати. Я знаю, що вона страждає на слабоумство, але пам'ятаю, що чула, буцімто в неї бувають і хороші дні. Можливо, я могла б навідатися до неї, коли такий день випаде. Та мені б ніколи не стало сміливості — або часу і свободи! — поїхати до неї. Але знати її адресу було добре.

Я знайшла ще одну річ. Важливу річ. Притому абсолютно випадково.

Якось по обіді Шон зателефонував мені з роботи і попросив знайти у верхній шухляді його письмового столу папірець, на якому було записано контактну інформацію клієнта. Він забув узяти на зустріч телефон і забув додати інформацію до списку контактів. І йому потрібен був той номер. Просто зараз.

Я відчувала, що він знічений; йому здавалося, що він несповна розуму. Я переконувала його, що це нормально. Люди і більш важливі речі забувають. Він постійно перебував у стресовій ситуації. Я не казала: «Дай собі час. Твоя дружина померла». Але ми обоє знали, що я маю на увазі. Запевнила, що пошукаю папірець і зателефоную йому, коли знайду.

Аркуш паперу, вирваний із блокноту з жовтими сторінками в лінію, був там, де й мав бути, за словами Шона, — поміж квитанцій і чеків, старих зарядок для телефонів і сплутаної купки бейджиків, які зазвичай носять на ділових засіданнях. Безлад мене здивував. Шон — така охайна людина. Та ніхто не ідеальний. До того ж я бачила, як він припиняє контролювати порядок, коли справа стосується роботи. Коли ми з'їхалися, мені часто доводилося (акуратно!) прибирати теки та стоси паперу з обіднього столу, щоб ми могли повечеряти.

Уже зачиняючи шухляду, я помітила маленьку коробочку з темно-синього оксамиту, яка вже трохи припала пилом. Коробочку для прикрас. Внутрішній голос застерігав мене не відкривати її, але той самий голос водночас підказував піддатися спокусі.

Я відкрила. Всередині була каблучка Емілі: сапфір із діамантами довкола.

Потримала її між пальцями. І раптом я побачила її. Я побачила Емілі. Побачила, як діаманти мерехтять у повітрі, коли ми сидимо на канапі й вона розмахує руками, розповідаючи про книги й фільми, які їй подобаються, про Нікі й Шона, про речі, які її хвилюють. Як ми сміємося і жартуємо на святі нашої дивовижної дружби.

Якийсь несподіваний порив спонукав мене піднести каблучку до обличчя. І мені здалося, що я відчуваю в ній запах холодних темних вод озера Мічиган, і другу ноту — легкий душок розкладання. Смерті. Каблучка не могла пахнути отак. Та я все одно була певна, що пахла.

Моєї подруги більше немає. Оце й усе, що залишилося, — каблучка і наша пам'ять. Я поклала каблучку назад в оксамитову коробочку, повернула коробочку в шухляду і з гуркотом засунула її. І почала плакати — дужче, ніж плакала, коли дізналася, що Емілі померла.

Зрештою я взяла себе в руки. Зателефонувала Шону. Більше я нічого не могла зробити, щоб знову не розклеїтися, поки диктувала йому номер клієнта. Шон подякував. Я хотіла сказати йому, що кохаю його, але момент був не підходящий. Хотіла сказати йому, що знайшла каблучку Емілі, але знала, що ніколи не скажу.

Я припинила шукати в будинку підказки. Більше мені нічого не потрібно було знати.

Ми втягнулися в повсякденність. Хлопці ходили до школи, а Шон — на роботу. По середах приходила Марічела, тож мені не доводилося прибирати. Я була зайнята наведенням ладу в кімнатах хлопців і підшукуванням матеріалів для творчості, щоб займатися з ними, коли вони повернуться додому. Випіканням мафінів і збиранням моделей аеропланів.

Я намагалася не згадувати Емілі, якщо не могла згадати її добре. Так, щоб це було корисно і позитивно. Вирішила для себе, що слова хлопців про те, буцімто вони бачили її, і запах її парфумів у волоссі Нікі, і мої сумніви — просто прояв нашого горя. Нашого заперечення її смерті.

Але вона таки померла. Шон бачив висновки патологоанатома. Результати ДНК-тесту. Якщо то не її тіло було в озері, то чие? Навіть у Мічигані не помиляються так сильно.

Я читала куховарські книги і вчилася готувати нові страви — баклажани під пармезаном, корейські тушковані овочі з тофу — які

Шон та хлопці спершу відмовлялися їсти, а потім полюбили. Чи, може, хотіли просто порадувати мене. Принаймні вони це їли. Я не хотіла, щоб ми їли м'ясо щодня. Почала почуватися добре на кухні Емілі. Адже годувала людей, яких вона любила. Їжа живила нас. Їжа була життям. Емілі вибрала цю кухню, і вийшла заміж за цього чоловіка, і знайшла найкращу подругу, яка піклуватиметься про її маленького хлопчика після її зникнення.

Усі йшли на компроміс. Нікі перестав викидати коники і був зі мною такий чемний — ну майже, — яким був до того, як його мама розчинилася в повітрі, і ми вчотирьох розважалися по п'ятницях після школи. Я перетворила гостьову кімнату — ту, з туалетним столиком — на щось типу кабінету і вирішила, що невдовзі повернуся до ведення блогу. Минуло вже достатньо часу для того, щоб мої читачі змогли прийняти те, що ми із Шоном пара.

Мені буде що сказати про те, які труднощі й переваги виникають, коли виховуєш двох хлопців замість одного. З одного боку, це простіше, з іншого — складніше. Вони ще жодного разу не посварилися. Я відчувала вдячність і розмірковувала, чи довго так зможе тривати.

Секс із Шоном був так само неперевершений, як і спочатку. Або майже так само. Бажання згасає, коли людина постійно поряд. Це природно. Спочатку ви робите це щоночі, а потім уже не так часто. Часом ви просто лежите поряд, як брат і сестра. І помічаєте це, хоча не хочете помічати.

Може, саме тому бажання між мною та Крісом ніколи не зменшувалося. Тому що ми не могли зайнятися сексом тоді, коли хотіли. Ну аж ніяк.

Хлопці більше не казали, що бачили Емілі біля школи чи деінде. Я вирішила вдати, що цього ніколи не було. Пам'ятаю, як колись читала про випадки масової істерії, коли у групи людей водночас виникають однакові галюцинації. Особливо це поширене явище серед школярів. Ось що трапилося з Нікі та Майлзом, але вони не виявляли ознак тривалої травми.

Ми це пережили, думала я.

Ми тихо відсвяткували День подяки, вчотирьох. Хлопці допомогли мені приготувати індичку. Вона була запечена ідеально: із золотистою

скоринкою і ніжною м'якоттю, і начинка теж була смачнюща. Шон так мило вдавав, що не знає історії цього свята, даючи хлопцям можливість розповісти йому все, що дізналися в школі. Про те, як сюди прийшли переселенці і як корінні американці навчили їх саджати кукурудзу й допомогли виростити перший врожай, щоб пілігрими могли в майбутньому пережити холодні зими Нової Англії.

Того вечора, коли хлопці вже заснули, ми з Шоном сиділи на канапі, допиваючи вино. Він обійняв мене і сказав, що, можливо, нам варто поїхати кудись на Різдвяні свята, всім разом. У якісь теплі краї. На острів. Де будемо тільки ми. Я і без слів зрозуміла, що це означало — туди, де він ніколи не був із Емілі. У Мексику чи на Кариби. Хлопець з його роботи відпочивав у В'єкесі, і йому сподобалося.

Коктейлі з ромом. Гамаки на пляжі.

Я сказала, що це звучить прекрасно. Власне, так воно і було.

Ми не пішли спати, а зайнялися коханням. Я подумала: «Може, це й спрацює».

Наступного ранку я завезла хлопців до школи, а Шона — на вокзал. Потім повернулася додому.

Я почала думати про нього як про дім.

Не «будинок Емілі» чи «будинок Шона». А дім.

Зробила собі чашку кави. Сіла за стіл на кухні, залитий сонцем. Потім узяла каву і вместилася на канапі у вітальні. «На канапі Емілі», — майнуло у мене в голові, але я змусила себе припинити думати так. На своїй канапі відтепер.

Я думала про своє теперішнє життя, про те, як добре, що все заспокоїлося і увійшло в колію. Якщо нам трохи пощастить, ми можемо продовжувати так і надалі. Я добре все влаштую.

Задзвонив телефон. Стаціонарний, яким я ніколи не користувалася.

Я підскочила, щоб відповісти.

Телефон абонента не визначився. Підняла слухавку й одразу ж пожалкувала. Я почула тишу, яка зазвичай буває, коли вмикається запис системи автоматичного оповіщення. Уже збиралася була покласти слухавку, коли голос у телефоні промовив:

— Стефані, це я.

То була Емілі. Я упізнала б її голос за будь-яких обставин.

— Де ти? — запитала я. — Ти мусиш мені сказати!

— Надворі. Спостерігаю за тобою.

Я бігала від вікна до вікна. Там нікого не було.

— Іди на кухню, — сказала Емілі. — Підними руку. Я скажу, скільки пальців ти показуєш.

Я підняла руку. Показала два пальці.

— Два, — сказала Емілі. — Спробуй ще.

Цього разу я підняла обидві руки. Сім пальців.

— Щасливе число, — сказала Емілі. — Ти завжди була розумницею. Гарзд, мушу бігти. Бувай. До зв'язку.

Емілі завжди так прощалася: до зв'язку.

— Чекай! — закричала я.

Мені так багато потрібно було спитати. Але як розпочати цю розмову, коли я живу в її будинку, з її чоловіком?

— Ні. Це ти чекай.

Мені здалося чи це прозвучало як погроза? Вона поклала слухавку.

Я подивилася довкола на речі Емілі. На її меблі. На її будинок.

Як таке могло трапитися? За кілька годин мені вдалося переконати себе, що я просто уявила дзвінок від Емілі.

Я лежала на канапі. Можливо, заснула і мені це наснилося. Відколи Емілі померла, я бачу дуже правдоподібні сни. Часом за її участі. Напевне, саме такий мені й наснився.

Але я не вірила в це. У глибині душі я знала, що це відбулося насправді.

Наступного ранку відвезла хлопців до школи, а тоді кинула продукти вдома, глибоко вдихнула і пішла в ліс.

Я вирахувала, де мала стояти Емілі, щоб їй було видно мене у вікно. Я стояла там і дивилася на будинок.

Ані шелесь. Моторошно.

Я почула, як десь у лісі хруснула гілка. Затамувала подих. А тоді побачила себе у вікні. В будинку. І то було найстрашніше.

То була я. І то не була я.

То був хтось інший. Я була зовсім сама. В лісі.

І я шпигувала за собою.

Частина друга

Емілі

Підглядати. Від чогось у цьому слові мене майже фізично нудить, та водночас я обожнюю його. Підглядати. Це слово викликає у мене відчуття, схоже на лоскотання страху і нудоти перед тим, як вагончик на американських гірках поїде вниз. Деякі люди будь-що зроблять заради цього відчуття. І, як співається в пісні: Боже, я знаю, що я одна з них¹.

Я підглядаю за Стефані, за Шоном, за хлопцями. Сама думка про це слово така ж нудотна і збудлива, як і спостереження крізь вікно за тим, як Стефані намагається бути мною. Спить із моїм чоловіком, виховує мою дитину, пересмажує огидні шматки мертвих корів на моїй кухні. Щиро кажучи — тут я використовую фразу Стефані — вона завжди каже «щиро кажучи», можливо, саме тому, що вкрай рідко буває щирою, — я радше в захваті, ніж розлючена.

Шпигувати за життям Стефані в моєму будинку — це як бавитись якимось дивним об'ємним ляльковим будиночком із живими фігурками. Ніби люди всередині — статуетки, які ожили і якими я можу рухати. Можу змушувати їх робити різні речі. Контролювати їх за допомогою своєї чарівної зброї: одноразового телефону².

Набираємо магічний номер — і фігурка Стефані підбігає до вікна.

Стефані може забрати будинок, але я хочу дещо собі повернути. Хай забирає чоловіка, його безпросвітна тупість підтверджується тим фактом, що він трахає її.

Мені потрібен лише Нікі. Я хочу повернути собі сина.

Навіть у дитинстві я завжди ховалася і шпигувала. Крадучись попід вікнами, лежачи в траві, я чекала, коли дорослі зроблять щось більш приватне й брудне, ніж просто зазирнуть у холодильник, зварять собі кави чи (як у випадку з батьком) викурять на ганку сигарету. Я бачила, де мама ховає пляшки з випивкою і як часто бере з полиці великий словник. Яке слово вона хотіла перевірити? За книжкою стояла її

пляшка. Я так багато разів бачила, як мама п'є, що це вже не видавалося мені таємницею, лише звичкою. Я не звинувачувала її. Бідна жінка вийшла заміж за тата, відомого гінеколога й селекціонера екзотичних орхідей, який називав виведені сорти на честь «улюблених пацієнток».

Лише зрідка я порушувала шпигунський кодекс обережності й мовчання. П'яна мама — звучить так гидко! Я замінила джин у її пляшці на воду. У вікно спостерігала, як вона пила просто з пляшки, хоча вбила б мене, якби заскочила за тим, що я п'ю молоко з пачки. Після першого ковтка вона виглядала спантеличеною, ніби намагалася згадати, яким має бути смак. Потім допила пляшку, поклала в паперовий пакет і винесла надвір, щоб викинути у смітник у кінці доріжки.

Навчаючись у середній школі, я почала відпивати джин з її пляшки, ковтки ставали все більшими й більшими. Вона ніколи не помічала або ніколи не казала, що помічає. Батьки проявляли до мене приблизно такий само інтерес, який проявляли б їхні картонні фігурки. У «Денніс Найлон» чимало працівників після кількох коктейлів починали розповідати, як сильно батьки їх недолюбили. Щоразу, чуючи ці слова, я думаю: бачили б ви моїх недобатьків. Хоча тепер це навряд чи можливо. Батько помер вісім років тому, а мама не здатна підтримувати розмову про помилки батьківства.

У кожного було пекельне дитинство, кожен і досі думає, що воно мало бути райським. Що у всіх інших дитинство було схоже на казку. Цю ідею насаджує телебачення й кіно. Коли ти малий, то думаєш, що лише твоя родина не така щаслива і класна, як показують у ситкомах. Іронія ж у тому, що я б ніколи не дозволила Нікі дивитися сучасні версії цих телешоу, від яких атрофується мозок, — проте його життя (у комфортному будинку в престижному районі на околиці міста, з мамою і татом, які його люблять) більше схоже на життя, яке показують по телебаченню, ніж Шонове й моє, а ми взагалі-то ті шоу дивилися.

Я б хотіла, щоб Нікі був щасливий. Цього і лише цього я хочу напевне.

Коли виростаєш, то виявляється, що ти не був єдиною нещасною дитиною — і це приємно знати. Приємно, якщо ти з тих людей, які

радіють, дізнавшись, що комусь не пощастило так само, як і тобі. Стефані подобається вірити в те, що всі йдуть однаково кам'янистою стежкою. Хоча вона й каже, що людину неможливо знати добре, та все-таки насправді думає, що можливо. Її тішить думка про те, що інша людина страждає так само або більше, ніж вона. Якщо маєш проблеми з дитиною, то дізнавшись, що і в інших мам така ж проблема, ти повинна відчувати полегшення. Якщо твоя найкраща подруга зникає, то спілкування з іншими жінками, у яких зникли найкращі подруги, має тебе втішити. Це доволі невелика демографічна група, яка чекає на дзвінок від слідчого і на шанс повідомити репортерам про те, які вони певні, що до цього причетний чоловік.

Протягом дня Стефані сидить у маленькому офісному куточку заскленої тераси — моєї тераси, — куди вона помістила свій старомодний, завбільшки з танк, стіл, який закривається кришкою, і круглий плетений килимок. Так по-домашньому, так банально. Просто рай для мамусі-блогерші. Хоча вона, здається, припинила писати.

Абсолютно незнайомі люди співчували Стефані, коли вона втратила мене. Свою найближчу подругу. Вони постили емотіконки із сердечками та обіймами і набурмосені смайлики.

Відколи я зникла, то все кайфую від того, яка стриманість від мене вимагається, щоб геть не заморочити Стефані мізки. Мій мозок ніби в бондажі. Я лише занурююся в процес знуцання зі Стефані — а це вже доволі приємно. Але водночас і боляче. Наприкінці дня, в будь-яку хвилину — це мій будинок, мій чоловік і мій син.

Тепер, коли знаю, що Шон здатен бути поряд із такою людиною, я вже не такої високої думки про нього. Навіть якщо він використовує її, щоб упоратися з горем. Теоретично я могла б дати йому другий шанс. Зробити так, щоб він дізнався, що я жива. Побачити, як швидко він покине Стефані. Захоплююче буде видовище.

Та він уже провалив іспит, навіть два. Я не дам йому шансу перескласти.

Суть була в тому, що Стефані не дуже розумна. Це було саме те, що нам треба. Тому я й вибрала її.

Я ніколи не розповідала Стефані про алкоголізм матері. Це не те, про що я хотіла бодай комусь розповідати, хоча Шон знав, тому що його

мати обожнювала свою велику склянку огидного солодкого хересу, тож нас із Шоном це об'єднувало.

Окрім цього, Шон майже нічого про мене не знав. Я була дуже обережна з інформацією. Контролювання інформації — ось чим я заробляю, точніше, заробляла на життя. Тому Денніс і платив мені. Я могла зробити так, щоб призначені судом громадські роботи в реабілітаційному центрі при виправній колонії в Тусоні для неповнолітніх виглядали як шалена двотижнева сексуально-наркотична оргія в Маракеші, перш ніж більшість людей розпізнає дезінформацію. Будь-що я могла видати за щось інше. Зробити невдалий костюм Бетгьорл найстильнішим вбранням на планеті.

Я розповідала Шонові лише те, що підкреслювало нашу схожість, і нічого не казала про те, чим ми відрізнялися. Себто замовчувала деякі справді важливі речі. Господи, як же Стефані любила розводитися про таємниці. Я слухала її в піввуха й думала: у нас мусять бути таємниці. Ми маємо зберігати їх, щоб вижити в цьому світі. У мене їх повно. Більше, ніж мені було відведено. Ти навіть не уявляєш.

Слідкуючи за матір'ю, я засвоїла урок: ми не знаємо, коли за нами спостерігають. Нам подобається вважати, що ми завжди насторожі. Дуримо себе, гадаючи, що маємо щось спільне з істотами, здатними вижити в диких умовах. Але ми втратили цей інстинкт, це шосте почуття. Ми й дня не прожили б у дикій природі, якби навколо було повно хижаків.

Достатньо і одного хижака. І зараз це я.

Поки ми нічого не чуємо і не бачимо, ліс довкола нас може кишіти снайперами. Збоченець може мешкати в будинку навпроти і, приставивши бінокля до очей, молитися богу збоченців, щоб ми зняли одяг.

Один такий водився на сусідній вулиці від моєї першої квартири у Нью-Йорку, було це невдовзі після того, як я почала працювати в Денніса Найлона.

Я застукала його. Великий трухлявий живіт, майка-алкоголічка. Суперпотужний бінокль. Штани спущені до колін. Я показала йому середній палець з іншого боку вулиці. Він показав палець у відповідь. Дивився просто мені у вічі, не відводячи погляду.

Я не могла з цим жити. І переїхала. Втратила заставу за квартиру.

Знайшла краще помешкання.

Попросила Денніса про підвищення й отримала його. Йому подобалося почуватися могутнім від того, що жменька дріб'язку, яку він мені жбурне, врятує мене від збоченця. Тепер місцевий збоченець я. Стефані треба врятувати. Від мене.

Є одне кіно, яке я люблю. «Цікавий Том». Воно британське. Про серійного вбивцю-психопата, який знімав себе на камеру, коли вбивав жінок. На кінці списа, яким він простромлює гарненьких дівчат, встановлено камеру, щоб він міг зафільмувати жах на їхніх обличчях. Справжній митець, дійсно одержимий.

Це улюблений фільм Денніса Найлона. Це нас об'єднувало.

То був один із тих фільмів, що руйнують кар'єру режисера. До всіх доходить, наскільки людина хвора на голову, і ніхто не хоче з нею працювати. Особливо, якщо кіно погано продається. У 1960-му «Цікавий Том» випереджав свій час. Та й тепер випереджав би. Але не для мене, не для Денніса.

Я була здивована, що Шон не бачив цієї стрічки, адже він був британцем і деякий час обертався серед людей, які зналися на мистецтві. Невже його друзі не дивилися таких фільмів? Я ні в кого не могла запитати, він більше не спілкувався ні з ким із тих часів. Його круті університетські друзі зайнялися банківською справою, і коли ми зустрілися, зв'язок між ними вже розірвався. Я знала, що можу отримати над ним владу, якщо захочу, змусивши його думати, що коли він зі мною, то все-таки крутіший за них.

Шон умів укладати угоди, заробляти гроші, вести справи, але у нього ніколи не було справжнього роману. Я показала йому, що таке пристрась. Змусила його думати, що він не зможе жити без мене. Його було дуже просто перепрограмувати, переконати, що він головний. Він мав у цьому потребу. На додачу я отримала бонус — Шон був хорошим коханцем: терплячим, винахідливим, гарячим. Це важило більше, ніж мало б, або більше, ніж важило б, якби серед чоловічої половини населення таке зустрічалося частіше. Більшість чоловіків кохається так, ніби надворі на них чекає таксі з увімкненим лічильником.

Я могла зліпити із Шона все, що хотіла. Залишалось лише зрозуміти, чого я хочу.

Ми з Шоном зустрілися на неймовірно жахливій благодійній вечірці в Музеї природознавства. Половину часу я проплакала, тому що все йшло не так, починаючи з того, що один із провідних інвесторів впав на сходах, і закінчуючи тим, що відомий шеф-кухар відрізав собі пучку. Я працювала на розрив, і ніхто не помітив суттєвих недоліків, через які Денніс міг би оскаженіти і позвільняти нас усіх.

Шон відрекомендувався і сказав, що працює в компанії з управління інвестиціями, яка є партнером Денніса Найлона. Я поводитися так, ніби ми вже зустрічалися, на випадок якщо так і було, проте я була певна, що запам'ятала б таке.

Він сказав:

— Чи могли б ми повечеряти разом?

Дуже мило, дуже круто, дуже щиро.

Невдовзі після цього я запросила Шона до себе додому — подивитися «Цікавого Тома» на DVD. То було наше третє побачення. Це був тест і водночас певний ризик: запросити додому привабливого, багатого, чесного і прямого по суті хлопця подивитися твій улюблений фільм про серійного вбивцю-психа. Та якби я вдала, що мій улюблений фільм «Звуки музики», можна було б облишити ці стосунки ще до початку. Ну хто хоче бути з чоловіком, який хоче бути з такою жінкою?

Поки ми дивилися «Цікавого Тома», він обіймав мене одною рукою. У нас уже був секс, хороший секс, можливо, навіть чудовий, тож я думаю, що він вважав, що, займаючись зі мною чимось іншим, окрім чудового сексу, він демонструє свою витримку і хороші манери. Не хочу видатися безсердечною чи хвалькуватою, коли кажу, що він вважав секс кращим, ніж той був насправді. Я просто думаю, що його обмежений досвід зводився до теплуватих стосунків із роздратованими британськими студентками та фрустрованими практикантками в банку.

Тепер він виконував мою забаганку, дивлячись кіно, яке подобається мені. У мене було досить хлопців, щоб зрозуміти, що на такі жертви йдуть лише на початку стосунків. Потім вони просто виходять з кімнати, або просять тебе подивитися щось інше, або ж просто хапають пульт і перемикають на баскетбол.

Протягом фільму ми з Шоном не розмовляли. Пізніше він сказав: «Геніально, — огидно вимовляючи це слово по-британськи, чотирискладово. — Та мені здається, це занадто. Ти так не думаєш?»

Іспит не складено! Він вважав, що це занадто. Невже він один із тих рюмс, які хочуть вірити, що люди хороші? З тих, хто уникає книг і фільмів, у яких йдеться про біль, страждання чи жорстокість? Таких хлопців повно — більше, ніж видається.

Але не Шон. Він лише вдавав хорошого хлопця. Чи навпаки — можливо, він був хорошим хлопцем, який вдавав поганого. Його це заводило, його збуджувало те, що мені подобався «Цікавий Том». Він вважав, що це сексуально. Страшно — так, але страшенно добре. Такий фільм радше сподобався б хлопцю, на відміну від дівчат (напевне, він вважав так завдяки своїм нудним колишнім), які хочуть лише прийти додому з офісу і згорнутися на канапі з келихом піно гриджію і найновішою екранізацією Джейн Остін від BBC.

Я надаю перевагу текілі, але ще краще — мескаль. Однак ніколи в присутності Шона.

Пізніше виявилось, що він великий прихильник гостросюжетних телесеріалів: «Пуститися берега», «Дроти». Мені таке не подобалося, але всім на роботі — так. Я не слідкую за пригодами персонажів.

Ми втекли у Лас-Вегас. Нікому нічого не сказали. Одружилися в каплиці Елвіса і провели три дні в люксі в «Белладжіо». То був чудовий відпочинок: секс, їжа в номері, шампанське, телевізор. Гарна нагода для нас обох показати себе з найкращого боку.

Було не надто розумно з боку Шона запропонувати навідатися до його «ма» на півночі Англії під час медового місяця. Він постійно розповідав мені, як там зелено, як романтично виглядають верескові луки. Знав, що мені подобається «Буремний перевал». Його містечко було лише за годину їзди від будинку сестер Бронте.

Два дні серед пустинних рівнин, де постійно мжичить, зривається на дощ, жахливо холодно, а хмари висять так низько, що луків і не видно. Ненавиджу це відчуття, коли холод проникає під шкіру і пробирає аж до кісток. І заради чого все це було? Щоб ми із Шоном могли повештатися по музею, де повно сентиментальних неповнолітніх туристочок? А потім переночувати у вогкому, погано обігрітому, запліснявілому таунхаузі, хазяйкою якого була вічно незадоволена, схожа на зморщений яблучний огризок жінка, яка не любила свого сина, а мене поготів?

Загалом я намагаюся не жаліти людей. Не думаю, що це корисно ані для того, хто відчуває жалість, ані для того, до кого її відчувають. Але коли я побачила цей будинок... Потрісканий лінолеум, смердючі газові обігрівачі, цупкі темні штори і меблі, які відгонили кожною печеною з ягнятини, приготованою з часів правління Генріха VIII. Бідолашний Шон!

Одного дня, коли Шон пішов по продукти, я запропонувала його матері відпити з моєї пляшки. Влаштувала знайомство: мамо Шона, познайомтеся, це Хосе Куерво. Хосе Куерво, познайомтеся, мама Шона. (Насправді то була «Еррадура», від дешевої текіли у мене боліла голова.) Коли все життя п'єш херес, текіла стає відкриттям. Я сказала, що вб'ю її, якщо вона скаже Шону, і вона глухо посміялася: «Хе-хе-хе», бо думала, що я жартую.

Того вечора вона пішла спати рано, і Шон навіть не запідозрив, що вона п'яна. Ось так у нас із «ма» Шона утворився таємний альянс, існування його зробило наше перебування там майже приємним. Майже.

О, а ще там трапилася дещо, що потішило мене.

Час від часу протягом усього життя я страждала від задушливої нудьги — і відчувала, коли напад наближається, так само, як інші відчувають наближення мігрені або запаморочення.

Знала, що мушу щось зробити, щоб не піддатися або не вчинити чогось такого, про що потім шкодуватиму. Ці напади у мене з дитинства, і я знаю: конче треба щось учинити, аби відчуття минуло. Це схоже на комашиний укуси, який треба почухати.

Тому я вкрала каблучку матері Шона.

Каблучка була дуже гарна: сапфір, а обабіч два великі діаманти, вставлені просто в золото. Я похвалила її невдовзі після того, як ми приїхали, і мати Шона почала тріскотіти про те, як камінці огранили і вставили, як чоловік подарував їй цю каблучку перед весіллям, кому вона належала доти, всю її історію аж до неандертальської ери. Я не слухала. Не пам'ятаю, чи одразу вирішила її вкрати, чи ця ідея спала мені на думку спонтанно, коли випала можливість її взяти.

Одного вечора я трохи підпоїла маму Шона, як завжди. Мене дивувало, що її син не помічав, коли його мама ставала ще більш неприємною та прискіпливою, ніж завжди. Напевне, у нього були не

надто високі сподівання щодо неї. Того вечора вона виперла його в «сальон» дивитися телевізор, поки «дівчата» прибирають. Вона обережно поклала каблучку на підвіконня над мийкою, щоб не пошкодити її, коли митиме посуд, і почимчикувала в «кльозет».

Я поклала каблучку в кишеню. Це було дуже просто. Щойно вона була — і вже нема. То був раптовий імпульс? Обдуманий вчинок? Не знаю. Мені байдуже. Я не клептоманка від природи. То було щось особливе.

Вона не помітила, що каблучки немає, поки не домила посуд. Потім в одну мить ошаленіла. Почала волати, як тварина. Її каблучка! Її прекрасна каблучка! Пропала! Зникла! Може, впала у мийку? Чого вона не була обережніша? Як тепер їй без неї жити?

Ми перевернули будинок догори дригом, і бідний Шон, слухняний син, змушений був піти у підвал, розібрати огидну сантехніку і пошукати в трубах.

І вгадайте що? Каблучки ніде не було. Коли його мама прощалася із нами, вона була розклеєна — більше засмучена через зникнення прикраси, ніж через те, що син та невістка їдуть.

Я звернула на це увагу Шона, коли ми летіли додому в Нью-Йорк. У бізнес-класі.

Сказала:

— Твоя мама любить свою каблучку більше, ніж тебе.

— Не будь така сувора до неї, Емілі, — відповів Шон.

Ось тоді я й дістала каблучку із сумочки і показала йому.

Він страшенно зрадів.

— Ти знайшла її! Моє миле янголятко! Мама буде така щаслива!

— Ні, — заперечила я. — Я взяла її. І повертати не збираюся. Вона забрала б її із собою в могилу. Яке безглузде марнотратство!

Це в мене такий дивний американський гумор? Такий жарт?

Шон непевно посміхнувся, ніби хотів показати мені, що жарт зрозумів. Але я не жартувала.

— Ти вкрала її?

Я підняла брову і стонула плечима.

— Я хотіла її. І взяла.

— Мусиш повернути! Я скажу мамі, що вона впала у твою сумочку, коли ти була на кухні, і що ти знайшла її лише в літаку.

— Будь ласка, любий, говори тихіше. Бортпровідники дивляться на нас. Невже в закоханих молодят (Шон сказав їм, що ми повертаємося з медового місяця) вже виникла малесенька сварочка? Я не поверну її, — сказала відтак. — Що вдіє твоя мама? Влаштує нареченій сина екстрадицію, щоб її заарештували? А якщо ти спробуєш сказати своїй мамі, що я знайшла її, що вона опинилася серед моїх речей випадково, то я скажу, що її вкрала. Що я хотіла це зробити. І що, по-твоєму, буде гірше для неї? Думати, що вона загубила каблучку, чи знати, що син одружився зі злодійкою, брехухою і садисткою, яка хоче, щоб вона та її син страждали?

Власне, я не тому так вчинила. Не хотіла, щоб хтось страждав. Я лише хотіла отримати каблучку. Вона подобалася мені. Тож спитала:

— Можливо, мені краще сказати їй, що це ти вкрав каблучку, аби подарувати її мені.

Шон витріщився на мене. Він бачив, що я була налаштована серйозно. А я бачила, що він боїться мене — чогось такого в мені, про що він не здогадувався. Він багато чого про мене не знав, багато чого не розгадав — і вже не розгадає.

Що, на його думку, я збиралася робити? Це було незрозуміло. Але чого б він виховував дитину з кимось, кого боявся і кому не довіряв? Я думаю, він просто мене кохав. А можливо, він був закоханий у страх.

— А тепер, — сказала я, коли ми замовили ще шампанського, — ти надінеш цю каблучку мені на палець. І скажеш, що кохатимеш мене вічно. Кажі: «Цією обручкою я засвідчую свою вірність тобі назавжди».

— У тебе вже є обручка, — відповів він.

— Мені подобається ця, — наполягла я. — Ту, що ти мені подарував, я вже продала. Ти справді не помітив?

Взагалі-то вона була на мені ще вчора. Я продам її, коли повернуся додому.

Шон узяв мою руку. Каблучка ковзнула по пальцю. Його голос тремтів, коли він промовляв: «Цією обручкою я засвідчую свою вірність тобі назавжди».

— Назавжди, — сказала я. — Але поки що... чекаю на тебе в туалеті за двадцять секунд. Постукай двічі.

Ми займалися сексом стоячи, і моя дупа притискала до рукомийника в тісному туалеті літака. Я отримала владу над ним. Він мій.

ДОСІ МЕНІ НЕ видавалося, що Шон справді може бути дурним і слабким. Таким дурним, щоб займатися сексом із першою-ліпшою жінкою, яка дасть йому зрозуміти, що буде з ним, якщо він тільки захоче.

Я знаю: він вважає, що я мертва, — хоча я окремо наголошувала на тому, щоб він не вірив висновкам про мою загибель. Невже не можна було діяти за моїми вказівками? Невже треба було наказати йому не вірити результатам розтину? Невже я мусила наголошувати, що навіть, якщо впливе моя каблучка — каблучка його матері, — це не означатиме, що я мертва? Хоча, якщо вже бути справедливою до Шона, я й не сподівалася, що каблучка повернеться до нього. То була випадковість, такий собі бонус. Магія каблучки матері Шона спрацювала знов.

Шон чесний хлопець. Занадто чесний. Занадто довірливий, як виявилось. І до того ж, занадто простий.

Я ж сказала йому: я буду жива. Хай там що тобі казатимуть. Я не помру. То було як попередження в казці. Не обертайся і не дивись на мене, коли ми вибиратимемося з пекла. І герой знову все зіпсував.

Навіть якщо Шон вірив, що я, затуманивши розум пігулками й алкоголем, влаштувала купання в крижаному озері, то чи не мав він побути в жалобі бодай якийсь пристойний період? Протягом якого він горював би, почав забувати мене — і врешті пережив це? І вирішив би «жити далі», якщо ще раз звернутися до слів Стефані. Можливо, за певний час він знайшов би жінку, яка б готувала і прибирала для нього й піклувалася про Нікі.

Але моя «найкраща подруга» Стефані? Це спантеличує! Мене ображає те, що він міг звернути увагу на неї після того, як був зі мною. Вона — кривава рана, яку пожирає почуття провини і яка має намір спокутувати гріхи, ставши найкращою мамою в історії людства. Вона ніби пухнастий килимок для ванної кімнати, який вдає людину.

Мене страшенно бісить те, що Шон із нею. Як я могла вийти за чоловіка, який сходиться зі Стефані, щойно дізнається, що я нібито померла.

Напевне, помста буде доречною.

Тупість Шона — ось що я бачу, стоячи за деревом на краєчку двору і дивлячись, як Стефані пурхає від вікна до вікна, ніби пташка, яка потрапила в тенета будинку. Намагається побачити мене, побачити, де я. Тримає два пальці, а потім сім. Вдивляється в ліс.

Думає: «Допоможіть мені! Допоможіть!»

Я змушую Стефані бігати по будинку, носитися від вікна до вікна. Вона боїться виходити надвір. Я ще трохи спостерігаю за нею, а потім іду. Моя машина припаркована просто за в'їзною доріжкою.

Повертаюся у свою кімнату в мотелі «Госпітеліті Сьютс» у Денбері, де я зареєструвалася за допомогою підробної кредитки за вигаданим ім'ям. Я на машині своєї матері, яку взяла в будиночку на озері після того, як покинула орендований автомобіль у лісі.

Готова закластися, що Стефані не скаже Шонові, що я телефонувала або що я слідкую за ними. Вона колись розводилася про те, що боїться, аби люди не подумали, що вона божевільна або страждає на параною. Казала (я навіть чую зараз її голос): «Хіба це не жахливо, що люди вічно намагаються переконати мамусь — (о як я ненавиділа це її «мамусь»), — що вони ненормальні?» Ось, що мені доводилося вислуховувати протягом усіх тих жахливих п'ятничних вечорів, поки я намагалася зрозуміти, як піду на роботу в понеділок і як збираюся впоратися із черговим нервовим зривом Денніса.

Якщо Стефані заявить, що мертва жінка не лише жива, але і вдає із себе цікавого Тома — люди можуть подумати, що вона і справді ку-ку. Це буде аргументом на користь її божевілля. Я ніколи не боялася, що хтось може запідозрити, що бездоганно вдягнена і нафарбована речниця Денніса Найлона, крута компетентна мама й дружина, несповна розуму. Хоча якби хтось дізнався правду, то дійшов би висновку, що я набагато божевільніша за Стефані, яка усього лише не дуже розумна і страшенно невпевнена у собі.

Якщо Шон зізнається бодай у чомусь, то доведеться зізнаватися в усьому: ми вирішили надурити страхову компанію його фірми на (відносно) невелику суму. На роботі Шон навчився не показувати своїх

карт. Гравці в покер та банкіри це вміють. А ще шукачі адреналіну, такі як авторка цих рядків.

НАШ ПЛАН НАРОДИВСЯ з невинної гри, в яку, я певна, грала більшість пар. Що було б, якби на нас раптом звалився мільйон доларів? Ми покинули б роботу. Забрали б Нікі в якесь гарне місце і жили б там, поки не скінчаться гроші. Такі були наші фантазії.

Справи Шона на фірмі йшли добре. У мене була хороша робота. У нас був чудовий будинок і прекрасна дитина.

Можна було б подумати, що ми любимо свої життя. Але це не так. Можливо, невдоволення — не те, чим слід ділитися. Може, непосидючість — не найкращий фундамент для шлюбу. Але я б сказала, що краще, коли у шлюбі обоє незадоволені життям і непосидючі, ніж коли один. Шон зневажав шахраїв, на яких працював. Йому було шкода часу та сил, які компанія висмоктувала з нього, через що мені простіше було переконати його, що мій план — майже робінгудський справедливий вчинок. Бонні і Клайд — ось ким ми були. Герої поза законом.

Мені ж, у свою чергу, час було завершувати працю у фешн-індустрії, де всі поводяться так, ніби якщо модель пошкодить палець на нозі, то настане кінець світу. Моделі темпераментні. Вони живуть на воді та сигаретах.

Ми з Шоном купували лотерейні квитки щотижня. Якби виграли, то звільнилися б і переїхали у якесь село в Італії або на півдні Франції і жили там, поки вистачило грошей. А потім розробили б наступний пункт плану.

Саме мені спало на думку зіграти в іншу... лотерею. Лотерею, в якій ми могли б впливати на перебіг подій. Джекпот був потрібен нам, щоб урятуватися. Жити широко, жити, як хотілося. Мати час для сина, не бути постійно втомленими і знервованими, навіть не на роботі.

Я сказала йому, що це те, чого ми хочемо. Як тепер виявляється, він хоче Стефані.

Що, власне, не дуже мене хвилює.

Я завжди хотіла бути поряд з Нікі. Зі своїм сином. Я і тепер цього хочу.

Я змушувала Шона дивитися фільми, які мені подобалися, чорно-білі трилери тридцятих-сорокових років. Умикала їх щовечора. Так ми почали жартувати про обладку зі страхуванням. Спершу то було не всерйоз. Шон і уявити не міг, як далеко я можу зайти.

Я пояснила схему, і Шон уважно слухав, як усі ошукані чоловіки в тих фільмах. Він був Фред Макмюррей, а я — Лана Тернер.

Нам потрібна була Стефані або хтось, схожий на неї. Вона була чи не надто ідеальна. Часом у мене було моторошне відчуття, що я створила її саме такою, як нам було потрібно, і ми навіть могли пропустити кілька кроків у реалізації плану.

Вона підходила так досконало, що все набувало сенсу навіть більшого, ніж до того, як вона з'явилася і несвідомо стала частиною всього цього. Все почало видаватися навіть імовірнішим, ніж коли ми лише кидали одне одному виклик, коли наш план був лише веселою вигадкою.

Стефані не запідозрила б. Я була впевнена, що ні. Вона була така щаслива, що знайшла друга. Щоразу, коли казала «мамуся-друг», я думала, що мене знудить — буквально.

Я вибрала її з натовпу. Зі зграї мамусь, що чекали, коли їхні діти вийдуть зі школи.

Коли люди говорять про хижаків, йдеться здебільшого про секс, силу і слабкість. Злочинність. Педофіли полюють на дітей. Гвалтівники — на жінок. У природі хижакими керує голод. Великі акули їдять менших риб. Сильні ловлять слабких.

Але то був інший випадок. Стефані доросла. То було чудово, що Нікі дружив з її сином. Так мало бути.

Від початку це було заради Нікі. Ми із Шоном стільки працювали, допізна, а часом і на вихідних, що майже не бачили його. Він був нашою єдиною дитиною. Більше дітей у нас не буде.

Його легко було зачати, але нелегко виносити. Лікар запросив нас до себе в кабінет (що завжди поганий знак) і сказав: якщо ми наважимося на ще одну дитину, це може виявитися фатальним як для мене, так і для малюка, навіть якщо мені вдасться (що малоймовірно) виносити його.

Я пила протизаплідні пігулки низького дозування, і вони, здається, добре працювали, без побічних ефектів. Або ж просто ніхто з лікарів не зізнавався мені. Та якби ви запитали, то я б сказала, що почуваюся надмірно дратівливою, ще більш непосидющою та нетерплячою, ніж завжди. Мене дратувало все і всі. Всі, окрім Нікі.

Цікаво, який вид контрацепції Шон використовує зі Стефані, у якої з нею дуже неврівноважені стосунки. Вона казала, що Майлз був незапланованою дитиною, яку вони з чоловіком зачали випадково після дорогого хіпстерського весілля.

Моя схема — як і капітуляція Шона — окреслилася в результаті збігу певних подій. Старих фільмів і нової робочої угоди, яку я, власне, читала. Більше двадцяти сторінок, підрядне на підрядному, десятки кольорових стікерів біля місць, де Шон має розписатися. І раптом вгадайте що — на сторінці двадцять два анкета на оформлення страхування життя для Шона та його дружини, гігантська виплата в обмін на крихітні внески із зарплатні.

Я була невгамовна. Щоранку заводила про це мову — і щоразу, коли ми були разом. Часом я будила Шона посеред ночі й починала з того, на чому зупинилася. Спершу він опирався. Йому не вистачало образного мислення, щоб побачити красу того, що я пропонувала. Можливо, він вважав мене божевільною. Але знав, що я не жартую. А якби він сказав «ні»? Наслідки відмови були б для нього гіршими за все, про що я його просила. Можливо, гіршими, ніж він міг би уявити.

Одного разу вночі після сексу — найкращий час, щоб поговорити з Шоном чи з будь-яким іншим чоловіком — я знову завела про це мову. О, як це бісить! У тебе є найкрутіша, найблискучіша ідея на світі, та спершу їх треба відтрахати.

— Наше життя не таке вже й погане, — сказав він. Ми рвемо дупи на роботі, але, люба, так не триватиме вічно. Нікі виглядає щасливим.

Я сказала:

— Це те, чого ти хочеш, Шоне? Працювати цілодобово, майже ніколи не проводячи часу із сином — єдиною дитиною, яка у нас буде? Ти хочеш прокинутися одного дня і зрозуміти, що він уже в коледжі? Поїхав? Ти хочеш день у день відчувати оцю повсякденність, цю... нудьгу?

Я сказала забагато. Надто наблизилися до викриття того, що мені слід було приховувати. У всіх є таємниці, як часто каже Стефані, що вже аж відразливо.

— Ти хочеш сказати, що тобі нудно зі мною? — запитав Шон.

Мені було нудно. Але я не збиралася в цьому зізнаватися.

— Шоне, ти готовий ризикнути? Поставити все на кін? Увімкни азарт. Живи безрозсудно. Йди по краю. Ти хочеш дожити до часу, коли питатимеш себе: «Невже немає нічого іншого?»

Це його зупинило. Він зрозумів, що я мала на увазі: «Невже немає інших чоловіків?» Що завадило б мені знайти когось, у кого більше грошей і вільного часу, й піти до нього, забравши з собою Нікі?

Я б ніколи цього не зробила. Шон був татом Нікі. Це неможливо було змінити, і ніхто не міг зайняти його місце.

Тож я продовжувала його обробляти. Якщо ми хотіли і надалі жити так, як живемо, вести життя, у вирі якого опинилися — іпотека, машина, витвори мистецтва на стінах, одяг, який коштував дорого, навіть із моєю офісною знижкою, і який я, проте, мусила носити на роботу, — то ми були в пастці. Виходу з неї не було. Ціни на нерухомість впали відтоді, як ми переїхали до Коннектикуту, тож якщо продамо будинок, то втратимо. Ми не могли дозволити собі повернутися на Мангеттен, якщо тільки не хотіли жити в Бушвіку або душитися в післявоєнній однокімнатній халупі Мідтауну. Навіть якщо скласти разом наші зарплатні, нам знадобилася б величезна іпотека або квартиру довелось б винаймати, що дорого і не так добре.

Зате я припинила дратуватися, коли Шон хотів розслабитися перед телевізором. Але тепер я змушувала його дивитися «Мисливців за будинками» та «Мисливців за будинками інтернешенел» і всі інші шоу про пошуки будинків. Щовечора одна пара вирішувала розпочати нове життя у якомусь екзотичному місці: Антигуа, Ніцца, Сардинія, Беліз. Чому? Тому що воліла припинити цю безглузду біганину і проводити більше часу з родиною.

— Вони це роблять, — казала я Шону. — Ці лузери роблять те, що ти боїшся зробити.

— Де вони беруть гроші? — часто казав він.

— Вони тобі цього не скажуть. Я знаю, де взяти гроші, — казала я. — Гроші — не проблема. У тебе є все, щоб вирішити цю проблему.

Я не забула вираз Шонового обличчя, коли він одягав мені на палець каблучку своєї матері. Він зробить, як я скажу, це лише питання часу.

Шон візьме максимальний страховий поліс із тих, що пропонувала його компанія. Я зникну, на певний час заляжу на дно. Маю інсценувати власну смерть. Це був найскладніший пункт. Але у фільмах і книжках люди постійно це роблять. І в житті. І виходять сухими з води!

Отже, теоретично це можливо. Цю частину плану треба було обміркувати додатково.

Я залишатимуся поза полем зору стільки часу, скільки буде потрібно — залежно від того, як інтенсивно мене шукатимуть. Зміню зовнішність. Дістану підробний паспорт.

Шон отримає гроші від страхової компанії, і ми переїдемо у якусь райську місцину в Європі, де ні в кого не виникне зайвих питань про привабливу пару американських емігрантів та їхнього гарненького синочка. За квартиру сплачуватимемо готівкою. Коли ці гроші скінчаться, візьмемо свій запас. Але якщо будемо обережні, цього досить довго не станеться. І нам буде добре. Ми робитимемо все, що захочемо, — увесь час. Нам більше ніколи не буде нудно.

План був розроблений не ідеально. Було у ньому кілька складок, які ще слід було відпрасувати. Можливо, жодна нормальна людина ніколи б не повірила, що він спрацює. Мені подобалося те, що ця гра була ризиківана і смілива. Протилежна безпечній і нудній.

Я читала про те, що називається *folie à deux* — подвійним психозом або божевіллям на двох.

Двоє людей (зараз з'явиться ще одне нудотне слово) уможливають психічні розлади одне одного. Я перечитала «Холоднокрівне вбивство» і цього разу звернула увагу на зловісну хімічну реакцію, яка виникає, коли ті двоє чоловіків зустрічаються, і на вбивства, яких ніколи б не сталося, якби вони діяли поодиноці.

Може, і між нами з Шоном теж сталося дещо схоже, коли ми пристали на цей план і вирішили втілити його? Що, як ми уможливлювали одне для одного ті речі, які ніколи б не зробили самі? І кому ми, власне, шкодимо? Ми ж не вбиваємо чесного працьовитого фермера, його дружину і двох симпатичних діточок? Ми відкриваємо

собі доступ до фондів компанії, яка краде гроші у чесних і працьовитих людей, як той фермер і його родина.

Можливо, не дуже добрий знак, що нам обом це видавалося сексуальним. Ми збуджувалися, коли говорили про це. Обмірковування плану було прелюдією, а секс був майже таким само пристрасним, як тоді, коли він одягнув мені на палець каблучку матері в літаку з Великої Британії. Майже.

Я ж казала собі, що то добрий знак. Шлюб, у якому була пристрасть, був корисний для нас і наших тіл, це було добре і для Нікі.

Зовні ми виглядали як нормальні люди. Кращі за нормальних. Успішна пара, верхівка середнього класу, якій вдалося отримати дві хороші роботи, купити чудовий будинок і народити прекрасну дитину. І — о, так! — завести найкращу подругу.

Мені був потрібен хтось, хто повірить і розкаже світові мій варіант історії. Але ще більше був потрібен хтось, хто піклуватиметься про Нікі, коли у нього буде складний період, допоки наша маленька родина не возз'єднається. У мене була Елісон, неймовірно чудова няня Нікі. Але вона налаштована повернутися в школу і ніколи не хотіла працювати повний день. Мені була потрібна жінка, для якої Нікі буде дуже важливий, можливо, на наступному місці після власної дитини — але цього було б достатньо.

То був божевільний план. На кшталт відчайдушних речей, про які читаєш у газеті й думаєш: «Ну кому це потрібно? Хто взагалі може купитися на таке?» Але ми із Шоном не могли сісти і виробити покрокову стратегію виходу з цієї ситуації. То було б погано для нашого шлюбу. Шонові потрібно було бачити в мені бунтівне дівча, яке запросило його на третьому побаченні дивитися «Цікавого Тома». І йому потрібно було досі бачити себе чоловіком цієї бешкетниці.

Я почала полювати на дружбу, підкрадалася до нового найкращого друга, як хижак. То було не пов'язано із силою та сексом, натомість пов'язано із близькістю та довірою. Із вихованням наших дітей. Із материнством.

Щоп'ятниці я йшла з роботи раніше. Такий привілей дістався мені з боєм, хоча у «Денніс Найлон Інкорпорейтед» багато розводилися про те, що компанія має бути гнучкою та «родинно налаштованою». Це я писала прес-релізи про нашу гнучкість та родинність, тож виглядало б

не дуже добре, якби Бланш — друга людина в команді Денніса, яку він тримав, щоб захищатися і нападати на опонентів, — сказала мені, що не можна йти по п'ятницях раніше, аби забрати дитину зі школи.

Я стояла під деревом біля школи Нікі. Спостерігала за іншими мамами. Чекала на сина і водночас закидала сіті в пошуках підходящої матусі.

Найкращої подруги.

То було просто в порівнянні з роботою, яку я виконувала на зустрічах, модних показах та рекламних заходах, відслідковуючи на локаціях перші поштовхи можливого землетрусу. Знаменитості налили горілки не тієї марки! Катастрофа!

Шукаючи матусю, з якою збиралася подружитись, я почувалася збоченцем, який блукає по алеї й чекає, коли на його вудочку потрапить така, знаєте, невпевнена у собі дівчинка із зайвою вагою, яка кусає власне волосся. Я шукала Капітана Маму.

Капітан Мама — назва, яку ми із Шоном вигадали для матусь із рюкзаками на спині й кенгурушками попереду, із візочками та портативними дитячими ліжечками і високими стільчиками, із причепленими до тіла повідками для дітей, у стьобаних куртках, в яких вони могли б долетіти до Марсу, якби виникла така потреба. Дитина ж при цьому залишалася б у теплі й безпеці.

Я шукала Капітана Маму, яка шукала найкращого друга. Капітана Маму, яка шукала мене.

Стефані мала рацію щодо того, якими ворожими були інші матусі. Та ми із Шоном і Нікі жили до цього у верхньому Іст-Сайді, тож прохолода у стосунках не була для нас чимось новим. Минали місяці, а ми досі виборсувалися з крижаних обіймів Мангеттену.

Я помітила, що Капітан Мама дивиться на мене з перших днів у школі. Але лише того дощового дня, коли вона забула свою парасольку, ми зустрілися поглядами. Навіть з відстані я бачила миготіння паніки в її очах. Ніби забути парасольку було справжнім лихом. На вулиці було не холодно, та й дощ був не такий уже й сильний. Я звикла до того, що так поведуться зірки, але не звичайні люди. Потім я помітила, як схвильовано вона дивиться на шкільні двері, і зрозуміла, що вона турбується не про себе, а про те, що її дитина намокне, поки пройде декілька кроків до машини.

Я помахала їй. Принесла із собою нашу фірмову парасольку, яку дизайнери Денніса розробили надміцною, широкою і легкою.

Їх випустили з десятків штук, а потім скасували виробництво. Надто безглуздими вони були за таку ціну. Після цього Денніс схилився до більш традиційних моделей. Наступний прототип був шедевром. То був майже намет. За мотивами британської парасольки, традиційного аксесуара банкірів. Шон був зворушений, коли я подарувала одну таку йому — вона була ніби зроблена саме для нього.

Він зрозумів, що мені дісталось півдюжини безкоштовно, лише коли ми почали жити разом. То були зайві екземпляри з якоїсь зіркової події, на якій «Денніс Найлон Інкорпорейтед» роздавала свої найкращі моделі. На тих вечірках завжди було збіса багато роботи. Завжди знаходилася якась діва, яка змушувала мою асистентку дістати їй якісь особливі туфлі, яких ми не виробляли. Денніс Найлон продав сотні тисяч тих банкірських парасольок, здебільшого в Японії.

Ну, в будь-якому разі я запросила цю суперсхвильовану маму — «Привіт, — сказала вона. — Я мама Майлза, Стефані» — під свою велетенську дизайнерську парасольку із качечками. Ось для кого їх вигадали — для таких, як Стефані. Денніс, як завжди, мав рацію — то не була наша цільова аудиторія. Можна було подумати, що мій круїзний лайнер підібрав пліт життя Стефані, коли його носило по запруженому акулами морю. Пустити Стефані під свою парасольку було ніби запросити надто збудливого цуцика до своєї миски із кормом.

Я подарувала їй парасольку, бо хотіла, щоб вона почувалася особливою, обраною. Сказала їй, що Денніс зробив лише один екземпляр. Потім, коли вона прийшла до мене в гості, я побачила, як вона витріщається на букет таких само парасольок, і чула, як дзвенить попереджувальний дзвіночок. «Дівчинко, — сказала я собі, — слідкуй за тим, щоб у твоїй історії, твоїх історіях, усе збігалось». І відтоді так і було.

Нікі та Майлз були друзями. Вона вважала, що мені це відомо. Інакше чого б я помахала їй, живучи у цьому зверхньому Коннектикуті.

Я знала, що у Нікі є друг на ім'я Майлз. Але на тому етапі ми з Нікі мало розмовляли. У нас не було часу. Він часто засинав до того, як я

поверталася додому, його годувала і вкладала Елісон. Часом Шон та Нікі взагалі не бачилися протягом тижня.

Саме тому ми й наважилися втілити наш план. Або зокрема тому. Причина перша: я хотіла мати більше часу для сина. Причина друга: мені потрібно було зробити щось ризиковане і не нудне. Причина третя: хто б прогавив можливість заробити два мільйони доларів за веселу пригоду?

Я запросила Стефані та Майлза додому. Знала, що Шон працюватиме допізна, навіть у п'ятницю. Хлопці побігли гратися, в захваті від того, що можуть побути разом.

Я не дуже добре пам'ятаю нашу першу розмову. Напевне, я погоджувалася з усім, що казала Стефані. Так, материнство ставить багато вимог. Так, воно забирає увесь час та сили. Так, емоції та відповідальність звалились як сніг на голову. Так, це шок. Але це вдячна робота. І нічне жахіття теж. Але й радість.

Я кивала і кивала.

Стефані була в екстазі. Вона знайшла споріднену душу. А я знайшла помічника ілюзіоніста, який розтинає мечем коробку, з якої його гарненька асистентка таємничим чином зникає.

Кілька років тому Пем, креативний директор «Денніс Найлон Інкорпорейтед», запропонувала модельну фотосесію. Професійні гравці в покер, яких показували по телебаченню, мали фотографуватися у вузьких костюмах від Денніса, які відшили того року. Пристрасні, легкі, дещо гангстерські, з трохи блискучої тканини кольору вугілля.

Пем не продумала все як слід. У чемпіонів покеру були не ті розміри. То були товсті ковбої, приземкуваті хлопці з Гонконгу. Математики-заучки, які виглядають кепсько, у що їх не вдягни.

Лише один хлопець був справді крутим — відомий гравець, якого всі називали Джордж Клуні, хоча він не був Джорджем Клуні, а лише на нього скидався. У нього була дівчина, Нельда, панк-рок-зірка вісімдесятих, яка теж серйозно грала в покер і могла виграти чи програти тридцять тисяч за одну гру й повернутися наступного вечора.

Під час фотосесії виникло безліч проблем, і вже наприкінці було зрозуміло, що вона коштувала нам цілого статку і ми навряд чи зможемо її використати. Ідея була крута, але на всіх хлопцях, окрім

Джорджа Клуні, одяг перетворювався на непотріб. Було ніяково і дорого. Це коштувало бідолашній Пем роботи.

Після зйомки я запросила Джорджа Клуні та Нельду випити. За рахунок компанії, щоб вибачитися за те, як погано минув день. Робила, що могла, намагаючись (щоправда, безрезультатно) врятувати ситуацію для Пем.

Джордж Клуні з Нельдою не хотіли йти, особливо коли дізналися, що Денніс до нас не приєднається. Але не змогли достатньо швидко вигадати відмовку. Неподалік був симпатичний текіла-бар, який я добре знала, і вже незабаром Джордж Клуні та Нельда розповідали мені про покер.

Я шкодую, що не запам'ятала того, що вони розповідали, тому що всі ці фокуси і прийоми дуже знадобилися б мені у повсякденному житті. Але я запам'ятала ось що.

В іграх з великими ставками завжди є людина, яку всі інші називають «рибою». І в кінці гри «риба» втратить усі свої гроші.

Джордж Клуні сказав:

— Якщо тобі невідомо, хто «риба», цілком можливо, що «риба» — саме ти.

Стефані була рибою. За жодних обставин я не завела б дружби з тим, хто пише у блозі про «встановлення зв'язку з мамами-однодумцями».

Під час тієї першої розмови я розповідала про свою роботу. Стефані говорила про свій блог. Я сказала, що дуже хочу прочитати його. Це доповнювало картину для Стефані. Ми дружили не тільки тому, що у нас були діти. У кожної з нас був світогляд, кар'єра. Ми працювали. Ми захоплювалися професійним життям одна одної.

Я знала, що вона втратила чоловіка в жахливій автокатастрофі. Жити в нашому містечку і не знати цього було неможливо. Але краще було вдати, що не знаю, щоб дати їй можливість розповісти самій.

Саме блог був вирішальним аргументом. Банальщина, нудні тексти про ідеальне материнство, про зв'язок із іншими матусями, про допомогу їм і про те, що час від часу слід зробити крок назад і поміркувати над спробами суспільства перетворити тебе та інших матерів на машини із народження й виховання, які не мають власного життя і особистості. Сюрприз, мамусі! Це вже сталося!

Блог був переконливим. Я могла залишити свого чоловіка і сина на Стефані без страху, що вони пристануть на це лайно. Як добре.

Іронія долі, як то кажуть.

Усі ми хочемо того, чого у нас немає. Стефані заздрила моїй кар'єрі в «Денніс Найлон», хоча ніколи б не визнала цього. Все, чого я хотіла, або думала, що хотіла, — бути вдома із Нікі. В якомусь чудовому місці й з купою грошей. Без необхідності працювати. Я хотіла ризикнути свободою і лишитися вільною. А з нудьгою впоралася б потім. Якщо залишуся непосидющою, ми з Нікі завжди щось вигадасмо.

Якщо Стефані вважала, що здатна виконувати мою роботу, то вона дурила себе. З її постійним базіканням про Майлза, вона б і п'яти хвилин не протрималася в «Денніс Найлон». Там ніхто і чути не хотів про дітей. Спершу ні в кого не було родин, тому що всі були або геї, або якщо ні, то надто молоді й налякані. Потім геї почали заводити більше дітей, ніж налякані натурали. Час від часу хтось на роботі запитував мене про Нікі, але нечасто, а Деннісу нецікаві були розмови про Нікі. Геть зовсім.

На папері ми були дружньо налаштовані до дітей. Але не насправді. Коли Денніс взяв мене на роботу, у мене ще не було Нікі. Не певна, що він взяв би мене, якби я мала дитину. Щоразу, коли я згадувала ім'я Нікі, Денніс впадав у протрацію, і я змінювала тему на те, які в нього плани на наступну колекцію. Денніс наснажується силою завдяки тому, що він геній і вміє вмикати і вимикати свідомість, як кран.

Якщо я хотіла, аби хтось подбав про Нікі, коли мені настане час зникнути, інших кандидатур на це місце, кращих за Капітана Маму, не було. Таку турботу неможливо купити за гроші. Ну хто ж міг подумати, що Стефані вирішить, що до її обов'язків входить також спати з моїм чоловіком?

Серйозно, мені слід було про це подумати. Спершу мені здалося, що блог Стефані був лише безневинною екологічною балаканиною. Але коли я познайомилася з нею ближче, мені стало цікаво спостерігати за тим, наскільки несхожою була жінка, яку вона вдавала із себе у блозі, на жінку, якою вона була в житті. Читаючи блог, можна було подумати, що вона просто взірець респектабельності, найкраща і найчесніша мама з усіх, хто колись жив на Землі, тоді як насправді в неї був довгий

і пристрасний роман зі зведеним братом і вона, ймовірно, була відповідальна за самогубство чоловіка.

Я бачила лише те, що хотіла бачити. А слід було сприйняти її брехню як попередження.

Звісно, вона не розповіла мені всіх секретів ось так одразу. Однак завжди натякала, що є ще щось, якийсь темний бік її життя, якесь невелике збочення, яке може викликати цікавість, якщо моя увага раптом перемкнеться із захопливих тем про те, чи подобається хлопцям їхній учитель, та про те, як Стефані намагається зробити із Майлза вегетаріанця.

Її таємниці були її капіталом. На початку ми грали в ігри на вгадування. Вона натякала на якусь із таємниць, а я мала вивести її на те, щоб вона мені її розповіла. Або хоча б сказала, чого вони стосувалися. Але то був лише спектакль. Вона хотіла сказати мені. Їй несила була терпіти.

Я знала, що її чоловік та брат загинули, але сказала, що не знаю. І то була така сумна історія, що я плакала. З очей текли справжні сльози. Для мене це багато означало, тому що вона вважала мене стриманою, навіть холодною, хоча я зі шкіри пнулася, понаднормово працюючи над тим, щоб здаватися теплою і чуйною.

Коли ми разом поплакали, вона сказала:

— Як чудово, коли у тебе є друг, найкращий друг, як в юності.

Мені важко було відповісти на це бодай щось. Не те, щоб для мене це щось означало. Вона була така впевнена в тому, ким я була, як ставилася до неї, що ніколи не цікавилася правдою.

Стефані була слабка, але нахабна і могутня в цій слабкості. Вона хотіла, щоб ми залишилися найкращими подругами назавжди. Ніби ми були підлітками. Вона досліджувала мене: мій одяг, мій стиль. Мою манеру спілкування з Нікі. Це лестить, коли хтось хоче бути тобою, навіть якщо від цього волосся стає дибки. «Самотня біла жінка» — найстрашніший на світі фільм.

Ми з Шоном нагадували собі: це все заради Нікі.

Мені не потрібна була найкраща подруга. Мені потрібна була людина, яка дасть свідчення про мою поведінку і певний час подбає про мого сина.

Стефані відкривала мені своє серце. Я могла бути падре, або батюшкою, або рабином, або терапевтом. Важко дібрати слова, коли мама найкращого друга твого сина каже тобі, що спала зі своїм зведеним братом. Відтоді, як зустріла його, коли їй було вісімнадцять, і майже до самої його смерті, — і це, можливо, спровокувало її чоловіка вбити себе, а разом і її коханця. Його шурина.

— Вау, — усе, що я змогла видушити з себе.

— І справді, вау, — відказала Стефані.

Що я мусила зробити? Розповісти таємницю за таємницю? Хіба не так усе влаштовано у друзів? Я поскаржилася на Шона, на те, який стрес пережила, відвідуючи його маму у Великій Британії. Розповіла, який він чудовий коханець. Поскаржилася на те, як багато він працює. На те, що він вважає себе розумнішим за мене і не цінує того, як багато всього роблю. І це все було правдою, хоча я не могла розповісти їй великої таємниці, суть якої полягала в тому, що все це — кожна наша розмова, кожен келих вина, який ми пили, забравши дітей зі школи, кожен масний бургер і кожна гра в міні-гольф — усе було частиною плану, який ми з Шоном запустили.

Я не знаю, чи вона колись слухала мене. Їй потрібно було поговорити, натякнути на те, що у неї в запасі було ще дещо, щось іще похмуріше, що вона досі тримала при собі. Морква, прив'язана до палиці моєї вдаваної дружби зі Стефані.

Вона вибрала дивне місце, щоб розповісти мені останню велику таємницю, яку, щиро кажучи, я вже інтуїтивно розгадала і яку очікувала почути.

Був суботній серпневий день. Ми зі Стефані вирішили зводити дітей на головний ярмарок округу. Я переконувала себе, що там може бути весело: домашні породисті птахи, свині-чемпіони, банки із соліннями, перев'язані блакитними стрічками.

Але день був надзвичайно спекотний. На ярмарку задушливо і все в пилюці. Запахи, які здіймалися з пателень, де шкварчали квітки цибулі-фрі³ та (новинка цього року) пончики із начинкою з печива «Орео», висіли в повітрі масним важким туманом. Перші кілька хвилин мені здавалося, що я або знепритомнію, або зблюю.

Поки хлопці бігли попереду нас, ніколи не полишаючи нашого поля зору, ми зі Стефані дивувалися: «Ну яка мати при своєму розумі дозволить дитині кататися на цих скрипучих старезних американських гірках?» Я б хотіла покататися на них, але не відчувала, що буде доречним таке казати.

Був там один атракціон, на який хлопців уже пустили б самих і який не видавався їм принизливо дитячим, — карусель із підводними човнами. Приєднані до центральної осі, сидіння у формі маленьких підводних човнів повільно оберталися, підіймаючись у повітря і м'яко опускаючись у басейн з водою під ними. Атракціон для трирічних — максимум.

Він виглядав цілком безпечним, але я все одно здивувалася, коли Стефані зі своїми неврозами та гіперопікою дозволила Майлзу на ньому покататися. Ми сперлися на парканчик навколо каруселі й спостерігали, як хлопці оберталися, підіймалися й опускалися. Я розмірковувала над тим, чи пам'ятала вона «Незнайомців у потязі». Змусила її подивитися цей фільм зі мною. Її дуже схвилювала сцена на каруселі. Я не думаю, що вона дочитала ту книжку, хоча й запевняла, що так.

Стефані сказала:

— Поглянь на Майлза. Поглянь, коли він під'їде ближче.

— А що таке?

— Придивися уважно. Пам'ятаєш, я показувала тобі фотографії свого брата, Кріса?

— Звісно.

Я пригадала чорнявого красивого накачаного хлопця в білій футболці та джинсах. Сором'язливого перед камерою, хитруватого. Розуміла, чому її манило до нього — адже бачила фотографії її чоловіка Девіса, і брат був набагато привабливіший. Я пам'ятаю, як вона показувала мені його фото разом із весільним фото її батьків і як звернула мою увагу на схожість між її татом та зведеним братом. Між нею та її матір'ю.

Потім Стефані сказала:

— Мені треба сказати тобі дещо, чого я ніколи нікому не говорила.

Вона часто починала розмову таким вступом. Деякі її історії справді вражали — як-от її роман із братом, — тоді як інші «таємниці» були такими нікчемними, що я миттєво їх забувала.

Майлз та Нікі пропливали повз нас на своїх субмаринах. Вони усміхалися і махали нам, а ми усміхалися та махали у відповідь.

Я думала про ту сцену з фільму Гітчкока. Каруселі розкручуються все швидше і швидше і виходять з-під контролю, поки Фарлі Грейнджер та Робер Вокер б'ються на смерть. Єдина людина, яка знає, як зупинити атракціон, — маленький літній чоловік; і він заповзає під карусель. Набагато більше страху й напруги в тому, як він кидається назустріч небезпеці, ніж у тій бійці.

Що б ми робили, якби Нікі та Майлз почали розкручуватися швидше і швидше? Хто заповз би під карусель, щоб урятувати наших хлопчиків? Дівчина, яка перевіряла квитки, переписувалась із кимось на телефоні. Я зрозуміла, що думка, яка майнула в моїй голові, властива радше Стефані, ніж мені. Ти — Емілі, нагадала я собі. Ти не вона.

Я стала по інший бік від Стефані й увімкнула диктофон — нова модель, — який почала носити в кишені спеціально для таких моментів.

На атракціоні грала класика диско, але не надто голосно. Білетерка прикрутила гучність на випадок, якщо їй зателефонують.

Стефані сказала:

— Я майже впевнена, що батько Майлза — Кріс. Привітики! — гукнула вона Майлзу, а я помахала Нікі.

— Чому ти так думаєш? — запитала я, намагаючись контролювати свій голос. — Стефані, то ти впевнена чи ні?

— Я впевнена. Девіс ненадовго поїхав. На якийсь будівельний майданчик у Техасі. Прийшов Кріс. Майлз викапаний Кріс. Він узагалі нічим на Девіса не схожий. Мама Девіса каже, що не бачить в онукові ані єдиного гена з їхньої родини.

Я знала, що вона це скаже. Довго на це чекала. Та все одно те, що вона визнала це, шокувало.

— Майлз схожий на тебе, — сказала я.

— Думаєш, люди здогадуються?

— Звісно, ні.

Ніхто не здогадався б про таке. Точно не вчителі Майлза. Можливо, сам Майлз — пізніше, коли виросте й попросить фотографії дядька й тата.

«Ніхто, окрім твого мертвого чоловіка», — подумала я. Але казати цього не збиралася.

— Емілі, ти так добре мене знаєш. Я так тебе люблю. Так чудово мати можливість комусь про це розповісти і не тримати в собі. Я жахлива людина?

Нікі та Майлз, здається, впали в транс на своїх субмаринах, які ще раз промайнули повз нас.

— Хлопці чудові, — сказала я, ніби у відповідь на питання Стефані. Вона сприйме це як відповідь.

У хлопців було ще два чи три кола, перш ніж час сплине. Під тиском часу Стефані заговорила швидше:

— Я не можу відвести Майлза до лікаря, не почуваючись шахрайкою та брехухою. Коли мене розпитують про хвороби з боку батька, то вважаю, що вони питають про Девіса. Очевидно, я не зазначаю того, що тато мого сина — мій зведений брат.

Карусель сповільнилась і зупинилася. Хлопці вилізли з субмарин. Їм хотілося поговорити про веселу розвагу. Навряд чи це був підходящий момент для того, щоб і далі розкручувати Стефані на розмову про те, хто був батьком її сина.

Я не могла повірити, щоб хтось зізнався в такому. Така інформація дає іншим забагато влади над тобою. Влади, якою можна скористатись як завгодно. Стефані завжди казала, що не можна повністю вивчити людину. Але вона вважала, що добре знає мене і що мені можна довіряти. То була її помилка. Вона сама вирішила не зважати на те, що я заробляю гроші, контролюючи інформацію. Повертаючи її потрібним мені боком і використовуючи максимально зручним мені чином.

За кілька днів, у ліжку я увімкнула Шону запис того, що Стефані розповіла мені на ярмарку.

Він сказав:

— Тепер зрозуміло, чому вона постійно виглядає так, ніби боїться, що її заарештують.

Невже ця репліка означала, що мого чоловіка приваблює ця жінка? Думаю, ні. Раніше думала.

Знов іронія долі.

БУЛА ОДНА ПРОБЛЕМА, яку я не могла вирішити: як зробити так, щоб виглядало, ніби я справді мертва, і не довелося цілу вічність чекати на ті гроші.

Рішення прийшло саме. Воно просто опустилося мені на долоню, і я знала, що настав час діяти. Шону принаймні вистачило розуму не питати, що саме я вигадала. Краще було йому не знати. Чи було б усе інакше, якби він повірив моїм словам: «Хай там що, не вір, що я мертва»? Можливо, тоді він не спав би зі Стефані. Тоді я не заводилася б, шпигуючи з лісу за власним будинком.

Стефані не дивиться на Шона так, ніби боїться, що її заарештують. Вона мала би почуватися винною, почуття провини мало би бути сильнішим, ніж будь-коли. Вона дивиться на мого чоловіка так, ніби він бог, феодал, що володіє великим маєтком і таємно проникає на кухню, щоб помацати до нестями закохану в нього куховарку.

З-поміж речей, які наштотували мене зробити зі Стефані нашу «рибу», було те, з якою одержимістю вона писала в блог про свої намагання годувати сина здоровою їжею. Слухати про це було майже нестерпно, але якщо вже я збиралася лишити на неї Нікі, мене мало тішити, що він не сидітиме на мюслях усіх кольорів веселки, картоплі фрі та калорійних і шкідливих бургерах.

Я не очікувала, що впадатиму в таку лють, коли спостерігатиму, як вона пореагує на моїй кухні. Коли бачитиму, яка вона щаслива і (слово Стефані) наповнена.

Як молитву, що мала заспокоїти мій дух, я повторювала собі: «Вона готує для моєї дитини». Якби я зосереджувалася на тому, що вона робить із моїм чоловіком, то засмучувалася б набагато сильніше. Чи знає Стефані, що Шону відомо, хто батько Майлза? Сумніваюся. Вона вірить, що Шон відчувається щасливішим, а Нікі не таким безпорадним, що вона заповнює діру, яка утворилася після смерті найкращої подруги. Вона вважає себе добрим самарянином. Їй здається, що я подякувала б їй. Якби була жива. Стефані настільки ж прозора, наскільки непрозорий, як виявилось, Шон. Що йому ловити поряд з нею? От кого я погано знала. Тепер запитую себе: «Хто цей чоловік, який підкрадається до моєї «подруги» ззаду, коли вона миє посуд, торкається носом її шиї і поводитьсь так, ніби вони зайнялися б

сексом на кухонному столі, якби в сусідній кімнаті не було дітей?» Невже я можу не злитися? Невже Шон закохався в неї? З'їхав з глузду? На мою думку, в даному випадку це майже те саме. Ми домовились триматися якомога далі одне від одного півроку. На той момент цікавість до нашої справи впаде. Протягом шести місяців я буду мертва. Самогубство, як вважатимуть деякі люди. Нещасний випадок під дією пігулок та алкоголю, як наполягатимуть адвокати Шона. І вони переможуть.

Але ми не збирались розлучатися назавжди. Ми не збирались знаходити собі когось іншого. Це серйозне відхилення від нашого плану, яке змінює все.

Один із привілеїв роботи у фешн-індустрії — це те, що всім навколо ніби по п'ятнадцять років. Вони вихваляються, що знають, як користуватися одноразовими телефонами, як відкривати фальшиві кредитки та реєструвати неіснуючі адреси електронної пошти і як отримати підробні документи — навички, які натякають на те, що у Нью-Йорку бути молодим і самотнім — майже те саме, що бути злочинцем. Бунтівником. Якщо вони не знають, як зробити щось нелегальне, то напевне знають когось, хто знає, зазвичай у Бушвіку.

Ми зробили паспорт для Нікі. Я зробила фальшивий паспорт для себе — для того моменту, коли він мені знадобиться. Вдягла перуку й окуляри, змінила зовнішність для фото. Я виглядатиму так, коли подорожуватиму. Після того, як мене сфотографували, мені знадобилося лише десять секунд на те, щоб зняти перуку й окуляри і знову виглядати «природно». Яке полегшення — знову бути собою. Ми з Шоном дали одне одному письмовий дозвіл на те, щоб поодиноці виїжджати з країни разом із Нікі. Я мала бути незнайомкою, яку Шон зустрів у Європі і з якою одружився після гідного періоду жалоби за дружиною, тобто мною. І з якою він живе на гроші, які отримав від страхової компанії після випадкової смерті першої дружини. Тобто мене. Незнайомці вважали б нас чарівною і фінансово незалежною парою американських емігрантів.

На роботі я сказала, що у мене роман і мені потрібні інші документи для того, щоб телефонувати коханцю і винаймати номери в готелях. Їм подобалося те, що голова відділу зв'язків із громадськістю, буржуазна супермама з передмістя, дурить свого цілком годящого британського

чоловіка. Вони були щасливі допомогти. Клялися, що триматимуть роти на замку. Я боялася, що вони щось розп'ятують, але вони мовчали. Їм подобалися таємниці та романтика.

Коли вони дізналися про мою смерть, то щиро засмутилися. Але їм подобалося знати внутрішні чутки. Їм подобалося, що їх посвятили у той факт, що я зраджувала чоловікові. Вони припускали, що між моїм секретним романом і пігулками, випивкою та нещасним випадком був якийсь зв'язок. О, яка трагедія.

Я спланувала, як мені сховатися. Трохи побула в будинку батьків, на озері в північному Мічигані. Потім покинула машину, яку орендувала, і взяла автомобіль матері. Вирушила в будинок в горах Адірондак, який належав друзям моїх батьків. Я бувала там у дитинстві. Знала, що там нікого не буде. Навіть знала, де лежить ключ. Ані в хатинці в горах, ані в будинку біля озера не було телебачення чи інтернету. Було чудово зникнути з радарів. Декому це видається складним, але мені подобалося. Я не сумувала за жодною зі складових свого життя, окрім Нікі.

Лише потім я почала читати блог Стефані й зрозуміла, що відбувається. Чим вони там займаються із Шоном. Як справи у Нікі і як у нього справи з поглядом іншої жінки. Сказати, що я була шокована, — це не сказати нічого. Мені знадобився час, щоб визнати: я мала це передбачити.

Це все через Нікі. Я не могла триматися осторонь. Не могла не бачитися з ним. Я надто за ним сумувала.

Одного разу я справді щиро погодилася зі Стефані. Материнство було шоком. Сила моєї любові до своєї дитини вразила мене тієї миті, коли я вперше взяла сина на руки. Я знала, що мені пощастило. Не всі жінки відчують це одразу ж. Навіть зараз, коли бачу відеозапис народження, будь-якого, мої очі наповнюються слізьми. Хоча я не плакса і не сентиментальна людина. Стати мамою — це як добряче отримати по голові — ось до якого абсурдного речення все звелося в ідіотському блзі Стефані.

Коли я переховувалася, вдаючи, що мертва, то мріяла побачитися з Нікі. Думала про нього увесь час. Мені було цікаво, чим він займається. Я дійшла до точки, коли відчула, що більше і дня без сина не проживу. Не знаю, що я собі думала, коли вважала, що витримаю

таке. Це була божевільна спроба. Бути півроку без Нікі — майже як бути без руки. Без серця. Я відзначила, що не відчуваю такого до Шона, відзначила ще до того, як дізналася про них зі Стефані. Я завмирала поза шкільним подвір'ям, де діти грали на перерві. Стояла так, щоб Нікі точно бачив мене, а вчителі — точно ні. Просто бачити його вже було справжнім задоволенням. Я помахала йому. Приклала палець до губ. Той факт, що я була жива, був нашим маленьким секретом.

Я вирішила лишатися поблизу. Здебільшого через те, що не могла жити без Нікі. Оселилася в «Госпітеліті Сьютс» у Денбері. Я ризикувала, живучи недалеко від дому в той час, як мала бути мертва. Та якщо завдяки цьому могла бачитися із сином, воно було того варте. До того ж мені подобалося ризикувати. Саме ризик у нашому плані подобався мені найбільше.

Була, звісно, ймовірність, зовсім маленька, що я ставила наш план під загрозу. Щоправда, тепер це був мій план. Цей план обертався навколо Нікі. Я сказала клерку, що так, я заплачу додатково їхній корпорації скнар і здирників за інтернет у номері. Під'єдналася, залогінилася і почала читати блог Стефані: всі публікації, які пропустила відтоді, як лишила Нікі в її будинку.

Коли читала пости, які Стефані почала писати, відколи я не прийшла за Нікі, то подумала: «Ось це і є справжня Стефані, якою вона завжди буде. Бідолашка налякана». Було так зворушливо читати її звернення до виснажених стресом, відокремлених від зовнішнього світу матерів. Ніби тим зашпортаним жінкам більше не було чого робити, окрім як прочісувати вулиці в пошуках зниклої подруги, яку Стефані навіть описати до пуття не могла. Ніби їм недостатньо було турбот із заміною підгузків, готуванням смаженого сиру та наливанням молока в поїльники.

Мені було цікаво, що Стефані думає про моє зникнення. Її теорії, її аналіз мого характеру та мотивів, її голосіння про нашу зруйновану дружбу. В той час, коли насправді вона постійно збиралася спокусити мого чоловіка і зайняти моє місце. Ніби це було можливо.

Я ніколи їм не пробачу.

Я ніколи б не могла подумати, що Шон та Стефані здатні на таке. Тепер я маю слідкувати за ними, не спускати з них очей, поки не

вирішу, що мені робити далі. Коли ми дружили, я читала її блог і приділяла багато уваги тому, щоб говорити саме про те, про що вона писала (материнство та її власна персона, здебільшого власна персона). Але я б ніколи добровільно не читала її шмарклів. Суцільне самодурство та позерство. Безумне ставлення до своєї дитини як до центру Всесвіту. Але по-справжньому я розлютилася лише після постів про Шона. Яка самозакохана брехлива маячня! Це мій чоловік! Мій син, якому вона намагається замінити мене, очікуючи, що він мене забуде. Я вибрала її тому, що вважала її людиною, яка подбає про Нікі, а не тому, що вважала її людиною, якій потрібна ще одна дитина. Вона була схожа на тих божевільних, що крадуть новонароджених з дитячого відділення. Ти хочеш дитину і береш чужу. Але Стефані не настільки божевільна. І дитина, яку вона намагається вкрати, — моя.

МЕНІ ПОДОБАЄТЬСЯ мотель «Госпітеліті Сьютс». Моя кімната чиста, а блідо-бежевий колір діє на мене заспокійливо. З довічними плямами на килимі я змирилася. Простирадла і ковдри чисті. Нічого не смердить і все на своїх місцях. Тут тихо, тут я почуваюся в безпеці. Це не один із тих дешевих мотелів. Тут не треба вигадувати, з чого зробити затичку для ванної. Мені і в гірших місцях доводилось зупинятися, коли я подорожувала для Денніса Найлона.

Я часто приймаю ванну. Купила майже нормальний гель для ванни та шампунь у «Таргеті».

За рогом є гарний ресторан із сальвадорською кухнею, а в сусідньому кварталі доволі непоганий магазинчик з усім необхідним — досить близько, щоб пройти пішки. Там продаються чудові фрукти і рамен, який я можу запарити у кавнику в своїй кімнаті. Власникові я сподобалася одразу ж. Він одразу збагнув, що я не буду ненавидіти його за те, що він мусульманин, хоча він і не мусульманин. Зі стіни за його стійкою індійський слон благословляв лотерейні білети.

У моїй кімнаті є холодильник, а в холі — морозильна камера з льодом. Я купую першокласний мескаль у лікєро-горілчаному магазині та манговий нектар у крамниці здорової їжі. Щовечора готую

собі коктейль з мескалю та мангового нектару. Цей рецепт розповів мені Денніс Найлон. То був його улюблений коктейль.

Я купила собі в молі один коктейльний келих. Люблю пити коктейль і читати. Купую собі книжки на айпед. Досі я не читала нічого з Беккета. Він описує, як це — бути мною в цей конкретний момент часу.

Мене дивує те, що я майже не сумую за роботою. Вона становила значну частину мого життя. Я не сумую за неприємними сюрпризами, які були б на моїй совісті, якби я не знала, як з ними впоратися. Не сумую за нарковечірками Денніса і вибуховими нападами люті Бланш. Не сумую за пільгами і чутками. Невже це означає, що в мотелі в Денбері я щасливіша, ніж у Парижі чи Мілані, представляючи «Денніс Найлон Інкорпорейтед»?

Телевізор тут працює досить добре, хоча у них і немає преміум-каналів. Деякі передачі мені подобаються. Змагання кухарів. Шоу про людей, які хочуть купити будинок на пляжі або живуть у крихітних фургонах, де вони точно або розійдуться, або повбивають одне одного. Раніше я дивилася ті шоу про пошуки будинків разом з Шоном. Але мені більше подобається переглядати їх самій. Можу просто насолоджуватися, не беручи участі в нудних розмовах про те, як же ці люди змогли розпочати нове життя і чому не можемо ми. Веселий жарт! Зараз, коли я маю бути мертва, Шон розпочав нове життя без мене.

Чи збереже він гроші, якщо я так і залишуся загиблою під час нещасного випадку? Але мертва жінка не може піклуватися про Нікі, тож треба вигадати щось інше.

Місцеві новини були здебільшого про автокатастрофи, домашнє насильство та організовану злочинність у Ньюбургу, Гартфорді й далі вглиб Нової Англії — залежно від того, скільки людей застрелили. Чимало репортерів — чорні або латиноамериканці. У жінок блискуче волосся, завите в салоні. Раз на день я виходжу в мережу, щоб почитати в блозі Стефані про те, як вона живе з Нікі, Майлзом та Шоном. Щаслива, здорова зведена родина Брейді Банч⁴. Це бісить уже саме по собі. Те, що мені цікаво, що вона там пише. Те, що мені не байдуже.

Коли ми були «друзями», я читала лише тому, що вона наполягала.

За два дні після того, як я зателефонувала Стефані — лише щоб налякати її й дати їй зрозуміти, що я десь поряд, — в її блозі з'явився пост:

- [1](#) Пісня гурту «Animals» — «The House of the Rising Sun».
- [2](#) Телефон із передплаченим мобільним зв'язком, який замінюється щонеділі/щомісяця, щоб абонента неможливо було визначити. Часто використовується в злочинній діяльності.
- [3](#) Частково розрізана цибуля підсмажується у великій кількості олії, і її шари розкриваються, нагадуючи зовні квітку лотоса.
- [4](#) Мається на увазі сітком «Родина Брейді».

Блог Стефані

Життя після смерті

Привіт, мамусі!

Напевне, дехто з вас вирішив, що я остаточно втратила зв'язок із реальністю. Ви могли подумати, що через сумні, вікопомні події останніх місяців Стефані з'їхала з глузду.

Усе, що я можу сказати, — це те, що я досі тут. Попри все, я досі я. Стефані. Мама Майлза.

Сьогодні я хочу написати про те, що не обговорюють ніде, окрім церкви та біблійних занять. Коли люди кажуть «гори в пеклі» або «дякувати небесам», то не думають, що пекло і небеса — місця, де вони можуть врешті опинитися. Такі теми не обговорюють за коктейлем, за вечерею з гостями чи за кавою.

Життя після смерті.

Навіть якщо ми ніколи не ходили до церкви, синагоги або мечеті, то все одно помічали, наскільки духовнішою може зробити людину народження дитини. Майлз сказав мені, що коли ми помираємо, то всі потрапляємо на велику щасливу хмаринку. Добре бачити це так. Але дорослі нечасто запитують одне одного: «Як думаєш, куди потрапляють наші близькі після смерті?» Ця тема табуована більше, ніж секс або навіть гроші.

Чи можуть мертві бути поряд з нами? Чи можуть вони нас чути? Чи відгукуються на наші молитви? Чи навідуються в наші сни? Я багато думала про це, намагаючись відповісти на питання, де Емілі тепер. Запитувала себе, що б сказала їй, якби вона могла мене почути.

Тож у цьому блозі я хочу піти незвіданим шляхом — трохи... далі, ніж зазвичай.

Я писатиму так, ніби можу спілкуватися зі своєю подругою, яка більше не з нами. Так, ніби вона може прочитати це. Сподіваюся, що

така манера письма буде цілющою для мене. І я закликаю вас, мамусі, написати власного листа комусь, хто пішов і з ким ви хотіли б поговорити.

Отже, починаю:

Блог Стефані

(Життя після смерті: частина друга) Люба Емілі, де б ти не була

Люба Емілі!

Навіть не знаю, з чого почати. Як люди тепер вітаються в електронних листах?

Сподіваюся, що, коли ти читаєш ці рядки, у тебе все добре.

Сподіваюся, що ти знайшла спокій.

Я впевнена, що якби ти читала це, то найперше тебе цікавило б, як справи у Нікі. У нього все чудово. Звісно, він сумує за мамою. Ми всі сумуємо за тобою більше, ніж слова здатні передати. Він знає, що ти завжди будеш його мамою. Що ніхто не зможе замінити тебе. Але він більше не плаче щоночі, як раніше. Я впевнена, ти б цього не хотіла. Правда ж?

Іноді мені хочеться, щоб мертві були поряд з нами, щоб Девіс та Кріс, і ти, і мої батьки стояли у мене за плечима, піклувалися про мене, допомагали й радили, хай би я навіть не усвідомлювала цього. І ще мені хочеться, щоб біль від того, що вони спостерігатимуть за тим, як життя триває без них, їх оминув.

Я знаю, люба Емілі, що тобі було би боляче бачити, як я готую на твоїй кухні. Та хочу, щоб ти знала, що я готую найсмачнішу, найпоживнішу їжу для твого сина. Я ніколи не зможу зайняти твоє місце. Все, що я можу, — це любити людей, яких любила ти, і намагатися зробити їхнє життя кращим.

Знаю, що цього хотіла б і ти, якщо вже ти їх любила. Спочивай у мирі, дорога моя найкраща подруго.

Твій друг назавжди,
Стефані.

Що думаєте, мамусі? Додавайте свої листи, коментарі або питання. І, як завжди, дякую вам за вашу любов та підтримку.

З любов'ю,
Стефані.

Емілі

Ця брехлива сука ще й намагається мною маніпулювати! Я закрила лептоп з такою силою, що й сама злякалася, чи не зламала, бува, його. Зітхнула з полегшенням, коли знов відкрила і зображення мого робочого столу — селфі, яке зробив Нікі, витріщаючись у комп'ютер, — з'явилося знов.

Тупоголова шльондра! Вона знає, що я не померла. Знає, що я спостерігаю за нею. І не з небес. Навіть вона не настільки дурна, щоб запостити листа до померлої. Можливо, вона переконала себе, що мій дзвінок їй наснився. Може, намагалася викинути його з голови. Але це їй не вдасться. І вона про це знає.

Вона не може сказати правду мамусям із блогосфери. І звертається до мене — раптом я це читаю. Те, що Стефані припускає, що я читаю її блог, бісить мене, — хоча не так сильно, як те, що тепер вона живе з моїм чоловіком і моїм сином.

Вона звикла вважати мене мертвою. Їй це навіть сподобалося. Саме так поводяться найкращі подруги. Які сумують. Тож я вирішила зателефонувати їй, щоб вона знала, що я жива.

Мій номер телефону не визначається. У неї немає способів звернутися до мене, окрім як через блог. Вона думає, що його читають усі. Але вагомі причини для цього є тільки у мене. Можливо, вона бажає мені смерті. Людина, яка бажає мені смерті, щоночі поправляє ковдру на ліжку мого сина і спить з моїм чоловіком. І їй вистачає нахабства писати, що це те, чого б я хотіла.

Можливо, вона божевільна, і тоді це означає, що мого сина виховує божевільна жінка. Мені боляче визнавати, наскільки Стефані мала рацію, коли казала, що людину не можна вивчити добре. Якщо Стефані хоче пограти в «кішки-мишки»... то хай собі буде мишкою. Я буду кішкою. Кішки терплячі. Мишки налякані. У мишок є причини боятися.

Тому що кішка завжди перемагає. Саме вона отримує задоволення від гри.

Стефані

Я вже й не знаю, що правда, а що — ні. На певний час мені вдалося переконати себе, що дзвінок Емілі — лише моя галюцинація. Так буває, коли вас турбує якийсь біль, — а потім він зникає. Спершу ви намагаєтеся змусити себе про нього забути. А відтак справді забуваєте.

Я завжди знала, що буду покарана за роман із Крісом, за те, що обманювала чоловіка і народила сина від зведеного брата. Не треба було мені казати Емілі, хто справжній батько Майлза. Такою інформацією ні з ким не можна ділитися. У мене була дурнувата ідея: якщо комусь розповім, то моє покарання стане не таким суворим. Я відкрилася не тій людині. І ось покарання прийшло.

Якщо вона жива — отже, комусь відомо, що я накоїла. Комусь, хто хоче скривдити мене. Я завжди усвідомлювала, що Емілі розумніша за мене. Не можна було цього допустити. Краще б я померла від самоти та сексуальної невдоволеності, ніж зійшлася із Шоном та переїхала в будинок Емілі.

Я не годжуся на роль її друга. Напевне, вона сміється з моєї пафосної спроби зв'язатися з нею через блог, вдаючи, що я вважаю її мертвою. Вона єдина людина, яка знає, скільки в моєму блозі брехні.

Цікаво, що вона розповіла Шону. Не думаю, що все. Я жодного разу не помічала, щоб він якось дивно дивився на мене або вивчав Майлза на наявність ознак кровозмішення, коли я згадувала Кріса.

Здається, Шон любить Майлза. Його легко полюбити. І я полюбила Нікі. А ми з Шоном полюбili одне одного? Про це я думати не хочу.

Хіба Емілі не хотіла б цього?

Ні, якщо вона жива. А вона жива. Напевне. Можливо. І я отримую своє покарання.

Чим я це заслужила? Я ж просто хотіла подружитися з кимось, подружитися з мамою друга мого сина. Червона картка, Стефані!

Що Емілі робитиме далі? Нічого. Вона ж мертва. Або вона десь неподалік. Спостерігає.

Я постійно уявляю, що хтось — детектив, наприклад — запитує мене, чому я зробила оце замість отого чи чогось іншого. А я весь час кажу, що не знаю. Я взагалі більше не знаю, що має сенс. Зосереджуюся на тому, як буде краще для Майлза. Але не певна, що найкраще для мого сина — жити з чоловіком моєї найкращої подруги в той час, коли я знаю, що вона за цим спостерігає.

Я стуляю штори — це не допомагає. Вона там. Або я все це вигадую. Не виключено.

Не знаю, чому я нікому не кажу. Хоча взагалі-то знаю. Ну, що я скажу поліції? Пам'ятаєте мою подругу, яка зникла? Ви, хлопці, ще тоді не робили нічого. Так от, я живу тепер з її чоловіком. А подруга, можливо, повернеться, і вони отримають мільйони доларів за її вдавану смерть. Ну, і хто мені повірить? Хто я така? Мама, яка веде блог? Таких жінок щодня пачками замикають у палатах психлікарень. Вони бачать померлих, чують голоси, не можуть прийняти правду, наполягають на істинності своїх божевільних історій доти, доки соціальні служби не вирішують, що їхнім дітям буде безпечніше в дитячому будинку.

Я боюся, що історія моєї дружби з Емілі та стосунків із Шоном може вивести поліцію на правду про те, хто батько Майлза. У них у руках сфабриковане зникнення людини, можливо, спроба обдурити страхову компанію — і оскільки я зациклена на собі особа, то я певна, що вони зосередяться на можливому випадку інцесту.

Що б Емілі не задумала, вона може на мене розраховувати. Я сама вклала їй в руки силу — тоді, на ярмарку, коли ми дивились, як Майлз та Нікі катаються на каруселі.

Я не сказала Шонові, що Емілі телефонувала. Можливо, я насправді не довіряю йому. Уже й не знаю, кому можна довіряти. Я довіряю Майлзу. І, здебільшого, довіряю Нікі.

Я майже певна, що Шон вважає її мертвою. А якщо жива — вона не намагалася зв'язатися з ним. Або намагалася, а він мені не сказав. Якщо вона сердиться на нас із Шоном, то чому звинувачує мене? Це він був її чоловіком. І досі є.

Не уявляю, як йому сказати. Не можу підібрати підходящого моменту. Живу з ним і не можу сказати: «Здається, твоя мертва дружина телефонувала мені».

Я розумію, що пост, адресований моїй не-мертвій подрузі, можливо, не спрацює. Все може стати навіть гірше. Але корисно було відволіктися, добираючи, що сказати.

У моїй пошті купа історій про привидів, ці історії мені допомогли. Мама з усього світу бачать померлих. Деякі історії дуже зворушливі. Одна була про померлу маму, чий дух приніс доньці книжку, яка впала і розгорнулася на оповіданні про померлу матір. Донька відчувала в кімнаті присутність матері, підкріплену доказами. Я плакала, коли читала цю історію, думаючи про свою маму і пекло, через яке їй довелося пройти.

У жодній із цих історій від матерів мертві не виявляються живими. Напевне, це мусить мене заспокоювати!

Емілі більше не давала про себе знати. І я переконала себе в тому, що вона мертва. Мабуть, якомусь жорстокому жартівнику вдалося достовірно зімітувати голос Емілі. Можливо, то якийсь телефонний шахрай. Нащо комусь таке робити? Але люди постійно роблять і гірші речі. А як щодо того, що той, хто телефонував, знав, скільки пальців я показую?

Вгадав, ото й усе.

Не думай про це, Стефані. Ти ж досі любиш свою подругу і сумуєш за нею. Але правда в тому, що, можливо, краще б вона була мертва, ніж спостерігала за мною з лісу. За мною та своїм чоловіком.

ЕМІЛІ ЗАТЕЛЕФОНУВАЛА вдруге, знову дочекавшись, поки я лишуся сама. На екрані писалося «НОМЕР НЕ ВИЗНАЧЕНО».

Вона сказала:

— Я досі тут.

— Емілі, де ти?

— Той факт, що я не на небесах, підтверджується тим фактом, що я досі можу читати твій ідіотський блог. Писати мені листи в потойбіччя дуже тупо, Стефані. Навіть як на тебе.

— Шшшш, — я зашипіла, як роздратована кішка. — Жорстоко. Не схоже на тебе.

Вона сказала:

— Звідки тобі знати, що схоже на мене? До тебе просто не доходить, яка я, правда ж? Ніколи не доходило.

— Годі, — сказала я. — Мені все зрозуміло.

Хоча була не надто в цьому впевнена. Хтось міг записати її голос. Цього разу я мусила переконатися. Тож спитала:

— Як мені знати, що це справді ти?

— Слухай уважно, — сказала Емілі.

Запала тиша. Я почула радіоперешкоди, потім гуркіт, ніби щось билося об телефон. А тоді зазвучала карнавальна музика... І я почула власний голос, який казав: «Зараз я скажу тобі дещо, чого ніколи нікому не говорила...» Я почула, як зізнаюся в тому, що Майлз — син Кріса.

Диктофон вимкнувся.

— Нещодавно винайшли чудову технологію розпізнавання голосу, — сказала Емілі. — На випадок, якщо їм доведеться це ідентифікувати.

— І кого це цікавить? — зблефувала я.

— О, багато кого, — сказала Емілі. — По-перше, Майлза. Не тепер, так потім.

— Не можу повірити, що ти таке зробила. Чого тобі треба?

— Я хочу повернути Нікі. Решту забирай собі. Але я хочу, щоб ти тримала рот на замку. Хоча б раз.

— Я мовчатиму! — сказала я. — Обіцяю!

— До зв'язку!

Емілі повісила слухавку.

Після цього у мене увімкнувся інстинкт повернення додому. Я хотіла побути вдома бодай один вечір. У себе вдома. Не у Шона та Емілі. У будинку, який збудували ми з Девісом, у якому ми жили з Девісом та Майлзом, а потім — три роки після смерті Девіса — удвох із Майлзом. Напевне, я була не при собі, коли вирішила, що можу зайняти місце жінки, яка померла. Моєї так званої найкращої подруги.

Я казала собі, що хлопцям буде краще, якщо ми житимемо вчотирьох. Але для мене це було гірше. Коли я під'їжджала до будинку, в голові паморочилося. Дорога, по якій їздила стільки разів, видавалася дивовижно незнайомою. Я наказувала собі зосередитися.

Ну нарешті. Мій будинок. Цілком реальний, але ніби уві сні. Як я любила його! Завжди. Не треба було мені його полишати.

Я була вдома. Газон трохи притрусило снігом. Як добре було підніматися по ганку. Мої підошви знали кожну сходинку, на вирахування висоти яких Девіс витратив години свого закороткого життя. Мої руки знали, як повернути ключ у замку, а плече знало, як утримувати двері відчиненими, щоб я могла зайти навіть з пакетами, яких сьогодні у мене не було. Я прийшла без нічого, як біженець.

Зайшла на кухню. Як я за нею сумувала, як хотіла побути тут, приготувати їжу для нас із Майлзом. Я поговорю з Шоном. Ми домовимось якось інакше, щоб я могла бувати тут частіше.

Перейшла у вітальню.

І не одразу зрозуміла, що було не так, від чого було так тривожно.

Я відчула запах парфумів Емілі. Не слід було давати їй ключі від свого будинку.

Блог Стефані

Мудрі діти

Привіт, мамусі!

Ось ще одна історія про те, які чудові наші діти, про те, як вони знають більше, ніж ми очікуємо, інколи більше за нас.

Я ніколи не була спецом із днів народження. Єдині дати, які пам'ятала, — дні народження моїх батьків, зведеного брата, чоловіка та Майлза.

Тож коли Нікі ще раніше, в березні, запитав: «А ми святкуватимемо мамин день народження?» — це заскочило мене зненацька.

Я сказала Нікі: «Так, звісно». Ми купили торт з однією свічкою.

Нікі сам його вибрав. Шоколадний із яскравими квітами з глазури.

Ми запалили свічку, і кожен мовчки помолився. Пісеньки «З днем народження» не співали. Думаю, Нікі був задоволений. Такі речі, які роблять діти, допомагають нам зцілитися.

Якщо ти це читаєш, моя люба подруго Емілі, де б ти не була, — з днем народження.

Ми тебе любимо.

Стефані.

Стефані

Хтось згадав про день народження Емілі. У будинок Шона їй прийшла листівка. Того дня у поштовій скрині, разом із рахунками, рекламою та глянцевиими журналами, які тепер, коли Емілі немає, не читає ніхто, був конверт, адресований Емілі Нельсон. Той самий почерк, те саме коричневе чорнило, що й на конверті з цупкого манільського паперу, який я знайшла в шухляді туалетного столика.

То була така сама листівка, яку Емілі щороку отримувала на день народження від мами. Від її вигляду у мене по спині побіг холодний піт.

Невже мати Емілі думає, що та досі жива? Її доглядальниця не впоралася з тим, щоб розповісти їй погані новини? Можливо, вона вирішила, що мати Емілі надто слабка, щоб таке пережити? Чи було ще щось? Чи материнська інтуїція, яка ще жевріла в ній, підказувала літній жінці, що її донька досі жива?

Того ж вечора я показала листівку Шону. Він витріщався на неї, неприховано засмучений і знервований, намагаючись зробити вигляд, ніби не знає, що це. Але він знав.

Він сказав:

— Бідна старенька вже настільки втратила здоровий глузд, що не пам'ятає, що Ем померла. А Берніс не стає сил нагадувати їй. Певно, вона дозволила місіс Нельсон вважати, що її донька жива...

На секунду я подумала: а що, як він бреше? Досі він ніколи не називав Емілі «Ем». До того ж Емілі не померла. Чи відомо про це Шону? Вони що, розігрують зі мною якийсь жорстокий жарт? Чи я пішак у злочинному плані, який вони разом вимріяли?

Я не знала відповіді й не могла запитати — це індикатор того, як мало довіри було між нами із Шоном, хоча ще залишалася хіть. Не щоночі, але досить часто, щоб триматися одне одного. Шон не був наймилішим чоловіком на планеті. Та я й не очікувала цього від нього.

Він був британцем. Уважним до мене, коли ми займалися сексом, — але потім щось бурмотів і відвертався, ніби хотів, щоб я пішла.

Нарешті я не витримала:

— Скажи мені, якщо тебе щось не влаштовує. Якщо ти більше не хочеш цього. Скажи мені. Ти хочеш, щоб я пішла?

Він відповів:

— Ну що ти таке кажеш, Стефані?

І то було гірше, ніж якби він сказав «так».

Штемпель на конверті був нерозбірливий, але я змогла розрізнити літери MI. Мічиган. Чи могла Емілі надіслати листівку сама собі? Це була частина плану, щоб остаточно мене спантеличити? Чи спостерігала вона звіддаля, як ми святкуємо її день народження із тортом і свічкою? Без неї. Чого вона шукала? Що планувала?

Я запитала Шона:

— Можна відкрити конверт?

Він сказав:

— Звісно.

Тими самими коричневими павутинчастими лініями там було виведене звернення «Емілі» й підпис «Мама».

Якщо тільки Емілі не навчилася ідеально підробляти почерк матері, це писала не вона. І нащо б вона надсилала собі іменинну листівку з Мічигану, яка виглядала б, як листівка від її матері?

Тут можливе єдине пояснення: її мати не знає, що вона мертва. Що вона має бути мертва.

Або її мати знає те, чого не знаю я.

Я не могла викинути ту листівку з голови. Вона стала черговою моєю одержимістю.

Називайте це шостим чуттям або як завгодно, але у мене з'явилася впевненість, що я все зрозумію, якщо зможу зустрітися з матір'ю Емілі й поставити їй кілька питань. То була більше ніж звичайна цікавість, типу звідки людина родом. Я була переконана, що мати Емілі може допомогти розв'язати таємницю того, як Емілі зникла і нащо вдавала з себе воскреслу. Навіть якщо її мати не знає, що сталося, вона може сказати щось важливе, що усе прояснить. Чи була вона аж така хвора, як казав Шон? Вона ж пам'ятала про день народження Емілі — чи хтось інший.

Я знайшла номер телефону в інтернеті. Аж подих перехопило, коли на екрані висвітилося: містер та місіс Венделл Нельсон у Блумфілд Гіллз.

Набрала номер. Двічі. Першого разу гудки йшли і йшли. Наступного разу відповів слабкий жіночий голос:

— Алло!

Я не могла промовити й слова.

Голос сказав:

— Це ви, кляті сусідські діти? Робити вам більше нема чого. Я ж сказала, що мене немає вдома.

Я поклала слухавку.

Однак на третій раз сказала:

— Місіс Нельсон. Я Стефані. Я подруга вашої доньки. Подруга Емілі. За звичайних обставин я б сказала, як співчуваю їй щодо втрати Емілі. Але обставини були, м'яко кажучи, незвичайні.

— Вона ніколи не розповідала про Стефані, — сказала жінка. — Я ніколи не чула про Стефані. Як ви сказали, хто ви?

— Подруга Емілі. Ваш онук Нікі — найкращий друг мого сина.

— О, — мовила вона задумливо. — Правильно, Нікі.

Отже, сьогодні у неї був хороший день.

— Скільки йому вже років?

— П'ять.

— О, — сказала вона. — Боже правий.

Моє серце стислося від жалю. Коли вона востаннє його бачила?

Не знаю, що змусило мене запитати:

— Можна мені приїхати до вас?

Усе моє тіло напружилось, очікуючи, що вона покладе слухавку або скаже «ні».

— Коли? — запитала вона.

— Наступних вихідних, — відповіла я.

— У який день? — запитала вона. — О котрій? Я маю звіритися з розкладом.

Я знала, що Шон був би проти того, щоб я їхала. Тож вигадала страшенно хвору тітоньку Кейт у Чикаго. І запитала у Шона, чи міг би він побути з хлопцями, і він погодився. Він і без моїх пояснень розумів, скільки часу я проводила сама з дітьми.

Те, що я не могла розповісти Шонові правду, було нагадуванням про те, що мені не було на кого покластися. Я була геть сама. Проте довіряла йому в одному важливому питанні — подбати про мого сина, коли я ночуватиму в іншому місці.

Я досі спала із Шоном. Але не могла розповісти йому про те, що Емілі телефонує мені й шантажує секретами, які знає лише вона.

Він сказав би, що я лише все погіршую. Що мені просто не вистачає сил подивитися у вічі правді. Що я втратила зв'язок із реальністю...

То я божеволію? Вигадаю те, чого нема? Може, я й справді досі в шоці після зникнення і смерті моєї подруги. Можливо, Шон має рацію. Може, я відмовляюся прийняти смерть Емілі й ускладнюю життя всім. Особливо собі.

Я полетіла в Детройт і взяла в оренду машину. Знайшла будинок матері Емілі, маєток із колонами та галереєю, схожий на дім у «Віднесених вітром», який перенесли на Середній Захід. Там був круговий заїзд і горбики непідстрижених чагарників, під якими ховався вкритий засохлими коричневими бур'янами газон.

Літня жінка, яка взяла слухавку, була маленька й зігнута, вдягнута в кашеміровий светр, стильні плісировані штани та дорогі туфлі, підбори яких були вищими, ніж я очікувала. Її сиве волосся було акуратно зачесане назад, а яскраву червону помаду нанесено дуже вміло. Вона була трохи схожа з Емілі, але більше скидалася на Грейс Келлі, якби Грейс Келлі дожила до вісімдесяти.

У повітрі стояв запах трояндових пелюсток. Вона запросила мене у велику вітальню в бабусячому стилі, повну старих меблів і вставлених у важкі рами картин у темних тонах із зображенням розмитих фігур.

— Нагадайте мені, хто ви, — сказала вона. — Боюсь, я стала дещо забудькувата.

— Стефані. Подруга Емілі. Мій син — найкращий друг Нікі.

— Ясно. Вам не потрібно до ванної?

— Усе гаразд. Усе добре, правда. Все нормально... — я невиразно белькотіла.

Місіс Нельсон всілася в крісло з оббивкою із рожевого оксамиту, а я примостилася на краєчку канапи. То була незручна канапа, але в якомусь сенсі видатна. Старомодна, під французький антикваріат, із

блискучою шовковою вишивкою. В тоненьку біло-рожеву смужку. Вона була дуже не схожа на річ, яка могла би бути в Емілі вдома.

— Мій чоловік помер.

Принаймні вона знала, що її чоловік помер. Напевне, сьогодні у неї справді гарний день.

— Він працював у відділі зв'язків із громадськістю автомобільної компанії. Хто б подумав, що Емілі теж працюватиме у піарі після того, що сталося з її батьком у результаті скорочень у 88-му.

Вона поправила окуляри на носі, схилилася вперед, як пташка, що дзьобає зерно, — і, власне, вперше поглянула на мене.

І сказала:

— Ви не маєте уявлення, що таке скорочення 88-го, еге ж?

Краще було говорити чесно. Я похитала головою — ні, не маю.

— А ви насправді дурна, чи не так?

Я вже починала розуміти, чому Емілі трималася від неї якомога далі. Мені було так шкода, що її мати казала такі речі! Потім я згадала, що Емілі назвала мені тупою під час останньої телефонної розмови. Так вона передавала естафету руйнування, яку отримала від своєї токсичної матері. Я так багато писала про те, як люди змушують матусь почуватися дурними. Мені, щиро кажучи, вже остогидло, що мене називають дурною. Чи змушують почуватися дурною. Але я не могла дозволити собі відреагувати.

Якби мати Емілі вирішила, що я тупа, якби вона засумнівалася, що я подруга Емілі, то ніколи б не сказала мені те, що я хотіла знати. Я не знала, що саме це було. Зрозумію, коли почую.

Я запитала:

— Ви хочете побачити фотографії Нікі?

— Нікі?

— Вашого онука, — пояснила я.

— Звісно, — сказала вона ввічливо. — Де вони?

Я взяла свій телефон, стала у неї за спиною і почала гортати фото Нікі та Майлза. Вона дивилася начебто уважно. Я не знала, чи хоче вона, щоб я припинила.

Потім вона запитала:

— А хто з них?..

— Нікі, — нагадала я.

— Звісно, Нікі.

Я показала пальцем на її онука.

— Чарівний, — мовила вона якимось непевно.

Я була рада, коли вона сказала:

— Досить. Він дуже милий.

Подивилася на мене, зіперлася на спинку і продовжила:

— Я бачила це в кіно. Ми з вами були в кіно, яке я бачила по телевізору. Ви хочете подивитися дитячі фотографії Емілі. Це ж тому ви тут, еге ж?

— Так. Я б хотіла їх подивитися.

Вже кажучи цю фразу, я зрозуміла, що це правда. Саме тому я тут.

— Хочете чаю? — спитала вона.

— Ні, дякую.

— Це добре. Не думаю, що він у нас є. Я зараз повернуся.

Вона піднялася і повільно випливла з кімнати. Я почула бурмотіння. Місіс Нельсон та іншої жінки. Її доглядальниці, ймовірно.

Я мала кілька хвилин роззирнутися. Рояль, вкритий вишитою іспанською шаллю. М'яке світло. Дзеркальний буфет і офіційний портрет матері Емілі у вечірній сукні, десятки років тому. Можливо, ще до народження Емілі. Мені не вкладалося в голову, що це саме те місце, де Емілі виросла, — хоча я усвідомила, що навіть не уявляла, яким воно мало бути. Вона ніколи не розповідала про батьківську оселю.

Якось дивна злість читалася в тому, як місіс Нельсон рухала головою і штурхнула альбом мені — але, можливо, вона просто хотіла якнайскоріше повернутися на своє місце.

Альбом був схожий на ті, в яких тримають CD-диски. Кожне фото було в окремому прозорому конверті, який видавав слабкий пластиковий запах. Я перегорнула кілька сторінок і лише потім зрозуміла, що відкрилося моїм очам.

На кожній фотографії було дві Емілі. Однакові маленькі дівчинки. Дві однаковісінькі Емілі — в саду, на пляжі, в лісі на тлі знаку національного парку «Йосеміті». Двоє дівчат зі світлим волоссям і темними очима — дві Емілі, які старшали на сторінках альбому.

— Що з вами таке? — запитала місіс Нельсон. — Виглядаєте жахливо, дороженька. З вами все гаразд?

Я подумала про фото Діани Арбус над каміном у Емілі й згадала, як вона казала мені, що це її найулюбленіша річ у будинку.

Місіс Нельсон сказала:

— Нагадайте мені, хто з них Емілі. Це та, що з огидною родимкою під оком? Боже, я, звісно ж, благала, щоб вона її видалила. Хоча лише завдяки родимці я їх і розрізняла. Звісно, потім, коли Евелін була постійно п'яна чи під кайфом, це було легше зробити.

Я зізналася:

— Не знала, що Емілі з близнючок.

Вона насупилася.

— Хіба це можливо? Ви точно подруга моєї доньки? Чого вам тут треба? Я попереджаю вас. У мене тут скрізь камери стеження.

Я озирнулася. Камер не було.

— Це просто якимось дивно, — озвалась я. — Вона ніколи не згадувала...

— Евелін. Так звать її сестру.

— Евелін? — сказала я. — Де вона живе?

— Хороше питання, — сказала мати Емілі. — Я не знаю. У Евелін проблеми. Вона провела певний час у кількох страшенно дорогих реабілітаційних центрах, за які платив вгадайте хто. Час від часу вона губилася, а потім виявлялося, що вона жила на вулиці. Емілі намагалася знайти сестру. Не припиняла спроб. Думаю, вона здалася.

Як могла Емілі не розповісти, що у неї була сестра-близнючка? Чому вона тримала це в таємниці? На якусь мить я забула, як вона виглядала. Хто із цих двох вона?

Врешті почула голос місіс Нельсон, який долинав до мене крізь заплющені повіки, — він питав, чи не потрібно мені води.

— Усе добре. Просто забагато інформації.

Вона сказала:

— Емілі звинувачувала мене у проблемах Евелін. Але кажу вам — у вас випадково немає дітей?

— Мій син — друг Нікі, — нагадала я.

— Тоді ви розумієте, що це не моя провина. Вони народжуються вже такими. У нас не так багато шансів усе змінити. Усім батькам це відомо. Я любила дівчат однаково. Проблеми із психікою є в моїй родині, хоча нікому не дозволено про це говорити. Ми мали не

помічати того, що половина моїх родичів у психушці. Так, дівчата були однакові. У них були однакові ДНК! Однакові відбитки пальців! Але я ніколи їх не плутала. У Емілі під оком була родимка, а у Евелін якась дивна форма вуха.

Я слухала уважно, і водночас моя увага ширяла туди-сюди. Місіс Нельсон — мати. Я не знала, чи відомо їй, що одна з її доньок померла.

Одна з доньок. Ця думка знову вразила мене. У них однакові ДНК. Однакові відбитки пальців. Судмедексперт міг не помітити різниці. Родимка під оком і дивний вершечок вуха могли більше не мати значення на той момент, коли тіло знайшли в озері.

Мій мозок працював на межі можливостей, генеруючи теорію за теорією. Що, як Емілі вбила сестру і втопила в озері? Вона давно це планувала? Який ідеальний спосіб імітувати власну смерть.

— Будь ласка, випийте води, — сказала мати Емілі. — Ви виглядаєте якось не дуже.

— Усе гаразд, — запевнила я. — Зі мною все добре.

Вона нахилилася, торкнулася мого коліна і тоном, який раптом став змовницьким, сказала:

— Хочете скандальну новину? Коли мій чоловік був живий, а дівчата були менші, я відчувала, що маю приховувати своє пияцтво. Ніби я дитина. А тепер можу розслабитися протягом коктейльної години зі склянкою джину, і ніхто не скаже мені, що я не можу робити цю цілком прийнятну річ, на яку кожен дорослий має право. Ніхто не може мені заборонити! Хочете приєднатися?

Була друга по обіді.

— Ні, дякую, — я похитала головою. — Дуже люб'язно було з вашого боку мені запропонувати.

Аж тепер я помітила тацю із графіном та двома склянками на столику поряд з її кріслом. Вона налила собі повну склянку прозорої рідини й пила її рівними вдячними ковтками.

— Ось так. Так значно краще. То на чому я зупинилась? Ага, близнючки. Емілі та Евелін були саме такими незвичайними, як люди часто думають про близнюків. Наприклад, вони мали телепатичні здібності. Ще дітьми їм достатньо було обмінятися поглядами, щоб поспілкуватися. Уявляєте, як воно — виховувати таких дітей? Емілі завжди домінувала. Вона народилася першою. Була на сто сімдесят

грамів важчою. Краще набирала вагу і першою пішла. Евелін була завжди... менша і сумніша. Більш невпевнена в собі. Підліткова криза почалася у них одночасно. Подвійна радість для матусі, це вже мені повірте! Їхній юнацький бунт тривав аж до двадцяти років. Думаю, вони випробовували заборонені трюки на чоловіках, своїх хлопцях. Були вродливі й популярні. Прикрашали собою будь-яку компанію. Себто довкола була випивка та наркотики. Ви впевнені, що не хочете ковток?

Вона пропонувала мені склянку джину.

— Дякую, ні. Я б залюбки, але я за кермом і мені ще в аеропорт їхати.

— Ну, тоді добре. Пригадую одну річ. Вони зчинили грандіозний скандал у присутності нас із батьком. Було якесь свято. Різдво? Чи, може, День Подяки? Не пам'ятаю. Ми якимсь дивом примудрилися всі зібратися разом. Це було незадовго до того, як дорога Евелін пустилася берега, а Емілі пішла вгору. О, як вони скажено лаялися. Думаю, через хлопця. Не пам'ятаю. Я не впевнена, що тоді знала причину. Вони дали одна одній ляпаса. Після цього сварка припинилася. Ляпаси допомогли їм охолонути. Розійшлися по кімнатах. Наступного дня поїхали в Детройт і зробили ті жахливі татуювання. Ті вульгарні браслети з колючого дроту. То було нагадування про те, що ця рука вдарила сестру. Чи якась подібна маячня. То була обіцянка більше ніколи не лаятися. Думаю, що вони й не лаялися. Аж дотепер.

Аж дотепер. Вона думала, що обидві живі.

Якщо тільки Емілі не розповіла сестрі про те, в чому я зізналася їй на ярмарку, то телефонувала Емілі. А на берег винесло тіло Евелін.

— Де, ви сказали, жила сестра Емілі?

— Восанне новини від неї були з Сієтла.

— А є якісь точніші дані? — запитала я. — Адреса?

— Хотіла б я її мати. Берніс допомагає мені з листівками на день народження. Я днями надіслала привітання Емілі в Коннектикут. Але остання адреса Евелін — нікчемний дешевий готель у Сієтлі. Берніс пошукала в інтернеті, і так ми дізналися, що то готель. — Вона нахилилася до мене. — А вас це як стосується? Нагадайте, дорогенька.

Вона сказала «дорогенька», як відьма в казці. Загрозливо і принизливо.

— Не знаю, — мовила я. — Пробачте...

Увесь час, що ми спілкувалися, мені здавалося, що вона вміє вмикати та вимикати світло в очах. Тепер вони знову були затуманені. Глибока ніч. Нікого немає вдома.

— Я втомилася, — сказала вона.

— Пробачте, я не хотіла вас... дякую.

Я встала з біло-рожевої канапи, перевіряючи, чи не забруднила її та чи не порушила порядку.

— Було дуже люб'язно з вашого боку дозволити мені приїхати.

— Нагадайте, що привело вас до мене.

— Цікавість.

— Кішку вбила, — сказала вона.

Я почула в її голосі інтонацію, схожу на інтонацію Емілі. І знову відчула, як по спині побігли мурахи. Я тремтіла. Стара помітила це. Їй це подобалося. Вона підняла підборіддя і майже по-дівчачому засміялася. На мить її свідомість знову прояснилася.

— Я йду, — сказала я. — Хочете, щоб я... когось покликала?

— Вона йде! — відповіла місіс Нельсон.

Я почула кроки. Висока і ще вродлива жінка за п'ятдесят у синій медичній формі і з вузлом сірих дредів, зав'язаних ззаду на шиї, з'явилася в проході.

— Це Берніс, — сказала місіс Нельсон. — А це?..

— Стефані, — назвалась я. — Рада познайомитися, Берніс.

Берніс глянула на мене байдуже і поблажливо. Я зрозуміла, що вона слідкувала за бесідою своєї хазяйки і якщо не схвалювала її, то принаймні була не проти. Спочатку місіс Нельсон, а потім Берніс подали мені руки, щоб попрощатися. Я потисла їх і подякувала.

Берніс провела мене до дверей і обережно зачинила їх за собою, коли ми вийшли на ганок.

Я сказала:

— Я так розумію, що поліція говорила з вами. Мені дуже шкода щодо Емілі.

— Якщо це Емілі, — відповіла Берніс. — Цих дівчат завжди було неможливо розрізнити. Може, навіть смерть цього не змінить.

Нова інформація, нові теорії та підозри — всього цього було забагато, щоб перетравити одразу. Я подумала про Майлза — мене це завжди заспокоює.

І запитала Берніс:

— А ви казали поліції про свої підозри? Ви казали їм про Евелін?

— Хай собі краще думають, що хочуть. Це ж Детройт, мила моя. Багата і біла частина — а все-таки Детройт. Краще не суперечити і не підкидати їм ідеї. Що менше ти маєш справ із поліцією, то краще. Я намагалася додзвонитися Евелін й з'ясувати, що до чого, але вона не відповідає. Її матері краще не знати. Бідна жінка вже так настраждалася, що, як на мене, з неї досить. Іноді вона думає, що у неї дві доньки, іноді — що жодної, а ще іноді — що одна... Ніколи не вгадаєш, що залишиться в її пам'яті, а що вилетить з голови. Вона часто дивує мене тим, що пам'ятає... Вона казала про машину?

— Яку машину?

— Вона це пам'ятає. Евелін вкрала її машину незадовго до того. В обох дівчат були ключі. І одна з них проникла в гараж і вкрала машину посеред ночі. Закладаюся, то була Евелін. Емілі може орендувати собі будь-яку машину, яку тільки схоче. Правильно ж?

Я кивнула. Це звучало справедливо, хоча спантеличувало ще більше. Мені хотілося залишитися тут і цілий день розпитувати Берніс. Водночас я прагнула якомога скоріше повернутися в готель і обміркувати все, що почула.

— Місіс Нельсон впала в істерику. Весь час запитувала в мене, на чому ж вона тепер їздитиме. Я не могла змусити себе сказати їй, що вона не водила багато років. Сказала, що ми викликатимемо таксі, як завжди. Щоб вона не хвилювалася. Я допомогла їй надіслати Емілі листівку до дня народження, як робила це роками.

— Їй з вами пощастило, Берніс, — мовила я.

Берніс скривилася. Я злякалася, що образила її. Але вона думала не про мене.

— Вона заслужила трохи везіння, — сказала Берніс. — У неї було стільки клопоту з тими дівчатами. На островах завжди з осторогою ставляться до близнюків. Будьте обережні.

Вона прислухалася до звуків усередині будинку.

— Мені треба вертатися... Ніколи не знаєш, що вона... Безпечної вам подорожі.

У мене не було часу запитати її, що вона мала на увазі, коли радила мені бути обережною і пильнувати.

Я виїхала з передмістя, і дорога стала вибоїстою. Це мене здивувало, адже Детройт — батьківщина автопромисловості, а тут такі погані дороги. Необхідність об'їжджати ями змусила мене зосередитися і допомогла не з'їхати з котушок від того, що я щойно почула.

В Емілі була сестра-близнючка.

Я була така знервована, коли приїхала в офіс оренди машин, що хлопці в уніформі обступили авто і один із них запитав, чи все зі мною гаразд.

Я гаркнула:

— Зі мною все гаразд! Чого всі причепилися?

Спекалася машини і сіла на рейсовий автобус до готелю аеропорту Детройт Метро. Я була рада, що обрала не найдешевший, рада, що там був міні-бар, рада, що можу випити дві маленькі пляшки бурбону поспіль. Ще була рада, що ліжко гарне й чисте і я можу залізти під ковдри, не знімаючи одягу. Й отямилася настільки, щоб зателефонувати порт'є і попросити його розбудити мене завчасно, аби встигнути на ранковий рейс.

Натягнула ковдру на голову й заплющила очі. Фото близнюків авторства Діани Арбус впливло з темряви. Я бачила його дуже чітко, пам'ятала його краще за фото з альбомів матері Емілі. А ще пам'ятала святкові сукні дівчат — але не пригадувала, у що були вдягнені Емілі та її сестра на родинних фото. Вони не були вдягнені однаково. Їхня мати щось казала мені про це? Вона ніколи не вдягала їх однаково. Чи я сама це помітила? І яке це мало значення?

Останнє фото було, здається, з їхнього випускного у школі. На них мантиї та шапочки. Обидві молоді й перспективні.

Що сталося потім? Місіс Нельсон вважала, що Евелін у Сієтлі. Але не мала її адреси. Як давно ця літня жінка почала забувати їх обох? Чи було це щось саме тим, що Емілі знала і що мало допомогти їй зробити те, що вона робила?

Що б там не було.

Я могла відреагувати як завгодно. Однак розізлилася. Ніби це мене ошукали. Я знаю, що дехто може звинуватити мене в тому, що я сплю з чоловіком Емілі. Але я почуваюся так, ніби вона зробила мені щось ще до того, обкрутила кругом пальця, використала мене... не сказавши,

що у неї є сестра-близнючка. Дозволивши нам із Шоном, а може, лише мені, повірити, що вона померла.

А потім вирішивши дати мені знати, що вона жива.

Домінантна близнючка. Уся сила була в неї.

А Шон знав, що вона з близнюків? Він ніколи нічого про це не казав. Невже їй вдалося приховати це від чоловіка?

Я лежала і думала про те, як зробити так, щоб Емілі дізналася, що я знаю. Невдовзі до мене дійшло. Емілі спалилася. Не треба було їй казати мені, що вона читає мій блог. Тепер я можу тримати її в курсі. Це дає мені трохи контролю, це спосіб бути почутою. І до того ж можна було не хвилюватися щодо Шона — він мій блог не читав.

У ліжку я думала над текстом посту. Як мені дати Емілі зрозуміти, що я бачилася з її матір'ю і знаю її таємницю, однак не розкрити самої таємниці?

Блог Стефані

Зцілення

Привіт, мамусі!

Я б могла написати цілий блог про загоєння ран. Або просто розповісти вам про те, як зцілилася від травми після того, як моя подруга померла від нещасного випадку.

Це складна історія, але суть така.

Я навідалася до матері Емілі, в будинок, де Емілі жила в дитинстві, в передмісті Детройта. Познайомилася із вдумливою й милою доглядальницею її матері, Берніс. Сиділа на вінтажній рожево-білій смугастій шовковій канапі, і мати Емілі показувала мені фотоальбом, повний світлин Емілі з тих часів, коли вона була ще маленькою дівчинкою.

Це важко пояснити. Але коли ми разом дивилися ті фото, я відчула, що на мене зійшло прозріння, що я дивлюся в дитинство моєї подруги крізь чисте вікно. Ми з матір'ю Емілі згадували її, радіючи тому, яке чудове життя вона прожила, — і я відчула, що нарешті збагнула все. І зрозуміла, що історія Емілі була вдвічі цікавіша, ніж я навіть могла уявити.

І я нарешті можу відпустити свою дорогу подругу Емілі.

Мамусі, будь ласка, не соромтеся писати про зворушливі й заспокійливі моменти зцілення.

З любов'ю,
Стефані.

Емілі

Я завжди знала, що в тій хатинці станеться щось жахливе. Можливо, саме тому я і боялася лишатися там сама. Мені часто ввижалася... присутність якоїсь лихої сили, що чигає на мене на заскленій веранді, де ми з сестрою так часто спали в дитинстві, перешіптуючись у темряві, розповідаючи історії, вигадуючи казкове королівство (населення: двоє), де ми завжди жили б разом без дорослих, які постійно псують нам розваги і вказують, що робити.

Наша улюблена пісня була «Сад Восьминога». Ми співали її знову і знов, швидше і швидше, доки горло не заболить, а потім починали нестримно сміятися. Згадуючи це, я плачу. Що, як одна з нас потрапила в той сад перша?

У ніч перед моїм зникненням пролунав телефонний дзвінок. Ми з Шоном спали.

— Хто це? — пробурмотів Шон.

— Денніс, — сказала я.

Денніс Найлон нерідко телефонував посеред ночі. Це означало, що у нього черговий запій, який може призвести до чергового кола реабілітації. Я завжди відповідала, тому що знала: якщо ніхто не візьме слухавки, він рухатиметься далі до наступної групи контактів — преси та медіа. Саме я мала впоратися з катастрофою, яка насувалася і могла легко вийти з-під контролю. Було простіше заспокоїти Денніса розмовою, дати йому можливість виговоритися, слухати його, поки з іншого боку слухавки не почується хрипіння. Після цього можна було вертатися в ліжко.

— Відповім у вітальні, — сказала я Шону.

Майже бігом пододала сходи. Я знала, що це не Денніс.

— Приймете дзвінок від Ів за ваш рахунок?

Я завжди їх приймала.

Ів та Ем — це наші не-дуже-секретні імена, так ми з сестрою називали одна одну. Нікому більше — нікому — не дозволялося так

нас називати. Одного разу, на початку стосунків, Шон назвав мене «Ем», і я сказала, що вб'ю його, якщо це ще раз повториться. Гадаю, він повірив, що я не жартую. І, мабуть, так би й було.

Мені треба було вийти з кімнати, аби поговорити із сестрою. Шон не знав, що у мене є сестра. Ніхто не знав. Ніхто, крім мами, якщо вона ще пам'ятає нас, і Берніс, і тих, хто знав нас у школі. Але ці люди нікого не хвилювали. Мені довелося позбутися багатьох старих знімків. На тому етапі я ще розмовляла з мамою, тож надіслала їй їй, пояснюючи, що часто переїжджаю і не хочу їх загубити.

— Привіт, Ів, — сказала я.

— Привіт, Ем, — озвалась вона.

І ми обидві почали плакати.

Я точно не пам'ятаю, коли припинила казати людям про те, що у мене є сестра. Приблизно тоді, коли переїхала до Нью-Йорка. Я втомилася від того, що незнайомі люди, дізнавшись про близнючку, починають пхати носа у мої справи або вважати, що знають про мене щось. Хіба не видно, як мені нудно постійно відповідати на ті самі питання. Однойцеві чи двояйцеві? Ви однаково одягаєтесь? У вас близькі стосунки? У вас була секретна мова? Це дивно — бути однією з близнючок?

Це було дивно і це досі дивно. Але не в тому сенсі, в якому я могла — або хотіла — пояснити. Іноді — відколи я почала вдавати, що у мене немає сестри, — я майже забувала про її існування. Як з очей, так і з думки. Так було простіше. Менше болю, менше провини, менше горя, менше тривоги.

На роботі ніхто не знав, що у мене є сестра-близнючка. Коли ми з Шоном уперше грали в нашу гру «Кому більше не пощастило з дитинством?», він сказав, що був єдиною дитиною, і я відповіла: «Бідолашний! Я теж!» Після того було вже надто складно пояснити, як же це я забула про те, що у мене була сестра. З якого боку не подивись, існування Евелін краще було тримати в секреті. Якби вона з'явилася у мене вдома, мені б довелося багато чого пояснити. Цього не сталося. На той момент робота зробила з мене експерта в пояснюванні того, що пояснити неможливо, — в контролюванні інформації.

Час від часу я перевіряла себе, свою удачу і людей довкола на те, чи стане їм сміливості розгадати правду. Чи цікавився Шон, чому я

витратила купу грошей на цю фотографію близнючок Діани Арбус? Чому це фото так подобалося мені? Звісно, ні. То був витвір мистецтва. Розумне капіталовкладення — можливо, так він думав. Правда змусила б його замислитися над тим, із ким він одружився. Тобто замислитися глибше, ніж зазвичай.

Коли Стефані вперше прийшла до мене в гості, я навмисне звернула її увагу на фото і сказала, що люблю його більше за решту речей у моєму будинку. Але вона лише подумала, що воно демонструє мій добрий смак, смак до дуже дорогих речей. Мільйони людей захоплюються цим фото, нормальних людей, які, дивлячись на це зображення, не ототожнюватимуть себе з котроюсь із близнючок.

Я була домінантною сестрою. Народилася першою. Пішла й заговорила першою. Відбирала іграшки Евелін. Змушувала її плакати. Захищала її. Наражала її на небезпеку. Саме я показала їй, де мамині пляшки із джином і як замінити джин на воду. Це я підкурила їй перший косяк і запросила її покурити траву зі мною та моїми друзями. Це з нею я розділила першу таблетку амфетаміну, це я дала Евелін першу пігулку екстазі й відвезла її на перший рейв у Детройт.

Звідки мені було знати, що вона полюбить речовини більше за мене? Що їй буде складно лишатися тверезою? Що страх нудьги, який я відчувала, мучитиме і її також, але в інший, болючіший спосіб? Вона була слабшою близнючкою.

Я взяла телефон до кухні й увімкнула світло. Було холодно, але мені було страшно відкласти телефон, щоб вдягти светра. Я боялася, що вона покладе слухавку або зникне. Знов.

— Де ти? — запитала я.

— Не знаю. Десь у Мічигані. Знаєш що? Я вкрала машину мами.

— Чудово, — сказала я. — Ми можемо розслабитися, знаючи, що світ став безпечнішим.

Вона розсміялася.

— Не думаю, що мама часто водила її.

— Слава Богу. Пам'ятаєш, як вона їхала заднім ходом по нашій доріжці й заїхала в канаву і нам довелося викликати евакуатор з ланцюгами, щоб витягти її звідти?

— Я мало що пам'ятаю, — відповіла Евелін. — Але це — так.

Я думала про те — і моя сестра теж про це думала, — що окрім нас цього більше ніхто не пам'ятає. Глянула на свою руку, яка тримала телефон, і зосередилася на татуюванні, якого майже не видно. Тепер я бачила перед собою Евелін, її зап'ясток, її татуювання.

Ми зробили тату після першої в житті сварки. Я знайшла в її столі набір: шприц, вата, ложка, гумовий джгут. А, так, ще пакет білого порошку.

Нам було по сімнадцять.

Я вже деякий час підозрювала це. Вона почала носити довгі рукави, а руки у неї завжди були гарні, гарніші за мої — у мене на сонці з'являлися веснянки. Я знала, що знайду, ще до того, як знайшла. Але знайшовши, була шокована. То була правда. Моя сестра не жартувала.

Я почала кричати на неї. Горлати, що вона не може такого робити з собою. Зі мною. Вона сказала, що це не моя справа. Що вона інша людина.

Ми розкричалися так сильно, що я боялася, що мати почує. Але мати гойдалася на власній м'якій і теплій кудлатій хмаринці.

Я дала сестрі ляпаса. Вона дала ляпаса у відповідь. Ми на крок відступили, нажахані. Не билися, відтоді як були маленькими.

А наступного дня зробили татуювання. Вкрали у матері жменю анальгетиків, щоб не так боліло. Ніхто з нас не обіцяв позбавитися від залежностей. У такому випадку ми просили б забагато і, врешті-решт, лише збрехали б одна одній. Тільки пообіцяли, що більше ніколи так не битимемося. І ніколи більше не билися. Ніколи досі.

Мама завжди думала, що та сварка була через хлопця. Але жоден хлопець не був того вартий.

Те, що відбувалося з сестрою, змушувало мене замислюватися, що я зробила не так. Здавалося моєю помилкою. Коли ми поїхали з дому — вона на Західне узбережжя, я — на Східне, і я переросла наркотики, а вона — ні, — відстань допомогла мені повірити, що її проблеми не були моєю провиною. Я сумувала за нею, однак змусила себе припинити сумувати.

Ми можемо контролювати те, що думаємо і що відчуваємо.

У мене добре виходило не сумувати за людьми. За мамою, наприклад. Восстаннє я бачила маму на похороні тата. Евелін не приїхала додому. Мама дуже напилася (навіть як для неї) і визвірилася на мене за те, що

проблеми моєї сестри були результатом мого безсердечного і егоїстичного домінування. Я сказала, що нечесно звинувачувати мене в тому, що почалося ще до мого народження. То була суперечка, в якій я не могла перемогти. І припинила розмовляти із мамою. Я не мала потреби чути, як вона скаже те, чого я боюся.

Не можна сказати, що я не намагалася допомогти Евелін, не намагалася її врятувати. Мусила чимало дізнатися про плюси та мінуси різноманітних реабілітаційних установ. Робота в Денніса Найлона стала доброю наукою. Я втратила лік тому, скільки разів літала на захід, вигадуючи якісь термінові робочі обставини для Шона і термінові родинні — для роботи. Власне, то й були термінові родинні обставини.

Я знаходила Евелін, де б вона не була. На щастя, вона завжди хотіла, щоб її знайшли, тому й телефонувала мені серед ночі, завжди налякана. Ті перельоти тривали цілу вічність. Я знаходила її у якомусь гидкому мотелі, де вона зазвичай жила із якимсь типу класним хлопцем, якого заледве знала. Відтак влаштовувала її в реабілітаційний центр. Мама за це платила. То було найменше, що вона могла зробити. Після закінчення лікування Евелін телефонувала регулярно. Розповідала, як чудово бути тверезою, якою смачною видавалася їжа, як вона може насолоджуватися сонячним днем без болю в очах.

Потім дзвінки припинялися.

Усі, хто колись любив наркомана або у кого в родині був хтось із залежністю, знають, як усе відбувається: надії, розчарування, історія повторюється знов і знов. Люди втомлюються.

Остання звістка від Евелін — листівка із Сієтла, на якій не було написано нічого, окрім моєї адреси в Коннектикуті, із зображенням яскравого туристичного фото риби, викладеної на кригу на ринку Пайк-Плейс. Мертва риба: таке в Евелін почуття гумору.

— Ти ще там? — запитала я, хоча це було зайвим. Я чула у слухавці сопіння сестри.

— Більш-менш, — сказала вона.

— Не кидай слухавку. Будь ласка.

— Не кидаю.

— Ти під чимось?

— А що, схоже на те, що я під кайфом?

Власне, було схоже.

— Куди ти їдеш? — запитала я. — У маминій машині.

— Думала поїхати в наш будиночок. На озері.

Я зраділа. Можливо, Евелін збирається зіскочити. Покинути колишнє життя, розпочати все заново. Будинок на озері був нашим місцем для усамітнення, нашою безпечною фортецею. Нашим власним духовним притулком.

— Ти їдеш туди, щоб відпочити? — запитала я.

— Можна і так сказати, — вона гірко засміялася. — Я їду туди, щоб себе вбити.

— Ти жартуєш?

— Ні, — сказала вона. — Я до смерті серйозна.

І я зрозуміла, що вона не жартує.

— Будь ласка, ні, — сказала я. — Дочекайся мене. Не чини божевілля. Я приїду до тебе. Дістануся якомога швидше. Пообіцяй мені. Ні, поклянися.

— Обіцяю, — сказала вона. — Обіцяю не робити нічого, поки ти не приїдеш. Але я це зроблю. Я вирішила.

— Дочекайся мене, — повторила я.

— Добре, — сказала вона. — Але їдь швидко.

Я не спала цілу ніч. На ранок знала, що робити і що станеться. Знала і не знала. У моєї сестри був чарівний ключ, що відмикав двері башти, магичне заклинання, яке допомогло б убити наших драконів. Вона була секретним гравцем, здатним допомогти нам із Шоном виграти нашу маленьку гру.

Я не хотіла, щоб моя сестра помирала. Не збиралася допомагати їй або заохочувати її вбити себе. Я любила її. Але воліла зробити те, що їй було потрібно, навіть якщо це означало втратити її. Навіть якщо це означало визнати, що я вже її втратила.

Не можна було марнувати час. Наступного дня я встала рано і зібрала речі. Замовила квиток на літак до Сан-Франциско, на який не збиралася сідати, але який, як я сподівалася, зіб'є зі сліду тих, хто шукатиме мене.

Тоді зателефонувала Стефані й запитала, чи не зробить вона мені послугу. Просту послугу. Чи можна Нікі побути ввечері у неї? Я заберу його по дорозі з роботи. Звісно, я могла сказати їй, що їду на кілька

днів. Але хотіла, щоб вона запанікувала якомога швидше. Це зробило б моє зникнення більш правдоподібним, більш тривожним, таким, що потребувало б термінової реакції. І коли страхова компанія візьметься за розгляд справи, поліція почне розслідування.

Можливо, вони знайдуть тіло. Тіло жінки, яка виглядає точно, як я, і у якої моя ДНК.

Того ранку ми з Нікі спізналися до школи на п'ять хвилин, щоб не зустрітися зі Стефані, яка завжди приїздила рано. Я не хотіла, щоб Стефані, яка скрізь пхає свого носа, цікавилася, чому я плакала, коли цілувала Нікі на прощання.

Я знала, що ми довго не побачимося, і моє серце розривалось. Я обійняла його так міцно, що він сказав: «Обережно, мам, боляче!»

— Пробач, — сказала я. — Я люблю тебе.

— Я теж люблю тебе, — одізвався він, забігаючи до школи і навіть не обертаючись.

— Побачимося пізніше, — гукнула я, щоб остання (на даний момент) річ, яку я йому сказала, не була брехнею.

Я переконувала себе, що Нікі нам потім подякує. Ну, хто не хотів би провести дитинство у найгарніших куточках Європи? Його дитинство буде кращим, ніж у його батьків, які виростили в нудних околицях Детройта та гнітючій північній Англії. Коннектикут мав бути досить непоганим. Не знаю, чому так не сталося. Напевне, ніколи не буває досить.

Я хотіла займатися чимось захопливим. Хотіла почуватися живою.

Відтак я поїхала додому і забрала Шона. Ми дісталися на вокзал «Метро-Норт» і сіли на потяг до міста. Потім викликали таксі з вокзалу Гранд-Сентрал до аеропорту. Треба було посадити Шона на літак до Лондона, перш ніж я зникну. Я добре зіграла, стоячи на тротуарі навпроти входу до зони вильоту міжнародних рейсів і цілує Шона на прощання на той випадок, якщо поліція знайде водія, який віз нас до Міжнародного аеропорту імені Джона Кеннеді. Але вони навіть не намагалися — і це доводить, що вони не надто ретельно мене шукали. Я попросила таксі зачекати, поки ми ніжно попрощаємося. На записі камер спостереження ми виглядатимемо відданим подружжям, якому важко розлучатися, хай навіть на кілька днів.

— От і все, — прошепотіла я Шону. — Ти знаєш, що робити.

У Лондоні він призначить собі кілька зустрічей із клієнтами, з якими раніше не склалося, із тими, кому він подобався і кому було щиро шкода, що вони не вклали мільйони в пов'язані із нерухомістю проекти, якими займалася фірма Шона. Вони погодяться випити з ним і... забезпечать йому алібі.

— Куди ти їдеш? — запитав він. — Може, мені потрібно буде з тобою зв'язатися? Якщо трапиться якась надзвичайна ситуація?

Він був наляканий, як дитина. Це спантеличувало.

— Не хвилюйся, — наполягала я. — Це і є надзвичайна ситуація. Що б тобі не казали... я жива. Я повернуся. Вір мені. Я не помру.

Мені було необхідно, щоб він у це повірив.

— Добре, — сказав він невпевнено.

— Скоро побачимося, — мовила я дуже голосно, на той випадок якщо хтось слухав. Але ніхто не слухав.

— Скоро побачимося, любя, — одізвався він.

Я повернулася в таксі й поїхала до агенції оренди машин.

Пригода почалася. У мене було безрозсудне відчуття, ніби я погана дівчинка з вітром у волоссі, план якої може спрацювати, — та в будь-якому разі цей план виглядає веселішим за життя, яке у неї є тепер, і цікавішим за роботу, яку багато хто вважає доволі цікавою. Мені ж було потрібно щось інше.

Я була не проти ненадовго розлучитися із Шоном. Могла б скористатися тайм-аутом біля озера. Хіба суть була не в тому, щоб зробити крок назад і поглянути на свої життя, в які ми забагато вкладали, з відстані — і роз'єднатися, і збагнути, що насправді важливо? Багато хто хотів би це зробити. Але ніхто не докладає до цього зусиль. Наша цивілізація занепала б, якби люди так поводитися.

Я недаремно тривожилася щодо розлуки з Нікі — і, як виявляється, щодо того, чи зможе Шон дотримуватися плану. Звісно ж, я ніколи не могла б подумати, що Шон трахатиме «рибу». Не думала, що, винюхуючи інформацію про мене, Стефані добереться аж до моєї матері.

Життя сповнене несподіванок.

Я привезла книжки. Повне зібрання Чарльза Діккенса, «Серенаду» Джеймса Кейна. Роман Гайсміт, який не пам'ятаю, щоб я його читала,

але, можливо, просто забула, про що він. Купила досить їжі, щоб протриматися певний час, а ще — новий CD-плеєр. Я могла вмикати музику, яка мені подобалася, без необхідності слухати горлання жахливих британських гуртів Шонової молодості.

У будиночку не було інтернету. Це мене тішило.

Я намагалася замести сліди, зупиняючись у невеличких супермаркетах, де, на мою думку, не було надсучасних камер спостереження. Втім, коли вже почали шукати, знайти мене мало бути простіше. Припускаю, що не дуже старалися, — якої б там активної діяльності вони не імітували і чого б не казали Шону.

Але я дізналася про це пізніше. У будиночку на озері не було не лише інтернету, а й телебачення.

Я НІКОЛИ НЕ УЯВЛЯЛА, що моя близнючка братиме участь у нашому плані. Тепер, повертаючись думками в минуле, розумію, що вона була необхідна для того, щоб він спрацював. Вона була потрібна мені, як була потрібна завжди — навіть тоді, коли я намагалася заперечувати або ігнорувати цей факт. Я мала від самого початку зрозуміти, що Емілі стане частиною плану. Але не хотіла, щоб усе сталося саме так, як, урешті-решт, сталося.

Я мусила здогадатися. Ми із сестрою завжди знали якісь речі одна про одну, хоча не могли пояснити звідки. По дорозі до Мічигану я мала багато часу, щоб подумати. Іноді думала як хороша людина, якою б я хотіла бути. Іноді думала як одержимий своїм планом маніяк, яким я насправді була. Провела ніч у мотелі в Сендаскі. У «Мотелі б», де я могла платити готівкою.

Доїхала до будиночка на озері наступного дня. «Б'юїк» матері 1988 року стояв припаркований на доріжці. Мені б хотілося, аби то була просто машина, — але то була машина, на якій мама ледве не вбила нас енну кількість разів у дитинстві. Після того, як у неї тимчасово відібрали права за водіння в нетверезому стані, машина іржавіла в гаражі. Берніс їздила на ній час від часу, щоб вона остаточно не зламалася, та через вимушену відставку на автівці досі залишалися після маминого водіння подряпини та прим'ятини. Я казала собі, що

тепер машина належить Евелін, але від цього ставало лише гірше. Тому що розуміла: скоро — дуже скоро — ця машина стане моєю. Але що я з нею робитиму? Моя сестра буде вже мертва, а я буду в іншій країні, мультимільйонеркою, якій ні до чого мамин розбитий «Б'юїк».

Двері хатини були зачинені. Я постукала. Ніхто не відповів. Розірвану москітну сітку на веранді так і не відремонтували, і я залізла крізь неї всередину. Пахло так, ніби тут хтось помер. Коли таке траплялося в нашому із Евелін дитинстві, ми лякали одна одну, кажучи, що в хатинці замуровано труп. Нашим улюбленим письменником був Едгар Аллан По.

Смердів, як правило, мертвий кажан. Кажани тепер вимирають. Денніс Найлон зробив благодійний внесок у компанію, яка займалася дослідженням хвороб кажанів, щоб ознаменувати випуск нового вбрання в стилі Бетгьорл. То була моя ідея. І, як мені видалося тепер, ось заради чого я працювала: заради того, щоб рятувати життя кажанів.

Боже, я ненавиділа бути в будиночку сама. Евелін передумала? Краще б вона була тут. Хай вона буде жива.

На кухонній стійці я побачила пляшечки помаранчевого енергетика і обгортки від печива з маршмеллоу та картопляних чипсів, які Евелін їла, коли була під кайфом — якщо вона взагалі щось їла.

— Евелін!

— Я тут.

Я забігла до кімнати, де вона спала, коли було заохолодно спати на веранді. Ми роками спали в одній кімнаті, тому що нам дуже подобалося базікати, розповідати історії й лякати одна одну. Потім ми роками лаялися за кімнати. Нарешті визначилися, хто де живе — і так віддалилися одна від одної вперше.

Я прочинила двері.

Це завжди шок — бачити свого двійника. Наче дивитися у дзеркало, але набагато дивніше. Але найдивніше з цього було те, що ми були водночас дуже схожі і дуже різні. Волосся Евелін було скуйовджене і запутане, ніби кубельце невеличкої тваринки. Її обличчя було дещо припухле, а шкіра — бліда, як блакитнувате знежирене молоко. Вона усміхнулася мені, і я побачила, що в неї немає переднього зуба. На ній було кілька светрів, вдягнутих один на один. Вона заповзла під ковдри, але й далі тремтіла.

Вигляд мала жахливий. Я любила її. Завжди любила і завжди буду.

Сила моєї любові викреслила все. Роки сварок і хвилювань. Телефонних дзвінків посеред ночі, від яких їде дах, незнання, де вона, влаштувань її в центри реабілітації, розчарувань і страхів. Усі образи, усі розчарування та побоювання згоріли в полум'ї щастя, яке спалахнуло від того, що ми були разом в одній кімнаті. Від того, що вона була жива. Як я могла забути найважливішу в житті людину? Я ніколи нікого не любила так, як свою сестру. Нікого, окрім Нікі. Мені було майже нестерпно боляче від того, що вона не познайомилася з ним. Що він не познайомився з нею. І, можливо, ніколи не познайомиться.

Я підбігла до Евелін і обійняла її. Сказала:

— Тобі треба помитися.

— Знов командуєш, — огризнулася Евелін.

Вона підтяглася і сіла в ліжку.

— Що мені справді треба, то це склянка бурбону, пиво і дві таблетки «Вікодину».

Я присіла на краєчку ліжка.

— Ти під кайфом.

— Ти так добре мене знаєш, — озвалася Евелін байдуже. Потім додала: — Я хочу померти.

— Не хочеш, — сказала я. — Ти не можеш.

Було божевіллям з мого боку думати, що її смерть допоможе нам із Шоном. Я забула, як любила її, забула, як хотіла, щоб вона жила. Я думатиму про щось інше. Привезу її додому і скажу Нікі та Шону правду...

Вона сказала:

— Це не буде так, як у тій п'єсі, де дівчина увесь спектакль розповідає матері, що збирається вбити себе. А потім убиває. Або не вбиває. Я не пам'ятаю. Але так не буде.

— Скажи, що ти жартуєш.

— Я серйозно.

Вона вказала на комод за моєю спиною, на якому вишикувалася дюжина пляшечок з пігулками, схожих на циліндричні бомби, готові до вибуху.

— Я не поводитимусь як якийсь там аматор. Зроблю все як слід, обіцяю.

— Мені потрібно, щоб ти була поряд, — сказала я.

Вона відповіла:

— Ми втратили зв'язок, якщо ти не помітила.

— Це можна змінити. Почати просто зараз.

— Усе можна змінити. Наприклад, я стала доволі охайною. Планую прибрати на кухні. Застелити ліжко. Я не вбиватиму себе в будинку, де тобі довелося б мати справу з моїм тілом. Волю зробити це надворі, доручивши це складне завдання Матінці-Природі.

— Ти досі вважаєш, що справа в тому, чия тепер черга прибрати в будинку?

— Чекай, — одізналась Евелін. — У мене є ідея. Приєднуйся до мене. Один останній заплив в озері. Дві мертві близнючки повертаються у стихію, з якої вийшли. Нам не доведеться більше хвилюватися одна за одну. Думати одна про одну. Зафарбовувати сивину і боятися постаріти. Більше жодних нічних страхів. Уявляєш, як солодко нам буде. Ані переживань, ані злості, ані нудьги, ані бажання, ані суму, ані...

— Звучить спокусливо, — сказала я. І якусь мить мені так і здавалося. Померти разом з Евелін — це могло б стати останньою великою пригодою, остаточним «іди до дідька» повсякденності й нудьзі. І нехай би із цим розбиралися Шон, Стефані й Денніс! Але Нікі теж довелося б якось із цим жити.

— Дякую, але я не можу. У мене є Нікі.

Щойно завершивши фразу, я вже пожалкувала, що вимовила її.

— А у мене немає, — сказала вона. — У мене немає милої маленької людинки, якій я потрібна. Племінника, з яким ти ніколи не дозволяла мені бачитися.

— Я не могла... ти була така... Я ніколи не була певна...

— Не хвилюйся про це, Ем. Уже трохи запізно. Отже, без маленької милої людинки мені не лишається нічого, окрім здорового й огидного бажання померти.

Вона поклала свою руку поряд з моєю. Два витатуйовані браслети з колючого дроту склалися в приплюснуту вісімку. Моя сестра завжди захоплювалася театральними жестами.

— Більше жодних сварок, — сказала вона.

— Більше жодних сварок, — одізналась я. — Слухай, — мовила відтак. — Я мушу дещо сказати тобі.

— Ти більше не кохаєш Шона, — зреагувала вона. — Теж мені сюрприз.

— Це не про нього. А може, і про нього. Трішки. Слухай. Я зникла. Я імітую свою смерть, щоб отримати гроші від страхової компанії.

— О, це в душі Лани Тернер та Фреда Макмюррея, — сказала Евелін. — Мені це подобається.

Більше ніхто не відреагував би на це так. Не Шон і точно не Стефані.

Можливо, Нікі — колись. Але не в найближчі роки.

Вона сказала:

— Ти геть божевільна. Але зачекай, зачекай-но хвилинку. Здається, картина вимальовується. Я вловлюю якийсь сигнал... Моя смерть тобі на руку. Ти зможеш вдати, ніби це ти мертва. Виграш для нас обох. Ми обидві отримуємо вигоду. Правильно ж?

— Як ти могла навіть подумати таке?

Вона була єдиною людиною, яка знала мене досить добре.

— Просто я знаю, про що ти думаєш. — Вона розсміялася. — Мені подобається те, що я помру для тебе.

— Це не так, — огризнулась я.

— Жартуєш, — сказала Евелін. — Чого з нас двох почуття гумору завжди було саме в тебе? Це справді шикарно. Довершено. Тепер ми обидві отримаємо те, що хочемо. Вперше в житті, можливо.

Я спитала:

— Ти знаєш, що половина близнюків помирає протягом кількох років після смерті свого близнюка?

— Так, я знаю це, — відповіла вона. — Ми разом читали це в інтернеті в гуртожитку коледжу. І мені шкода. Ти виживеш. Однієї з нас уже досить.

— Я завжди знаходила тебе. Завжди намагалася допомогти. Ти могла б знайти підходящу психотерапевтичну групу і вилікуватися, і...

Вона зреагувала гостро:

— Та пішла ти. Ти просто спокутуєш провину. За те, що постійно тиснула на мене. Ще до нашого народження.

— Господи, ти говориш, як мама. Звинувачуєш мене в тому, що сталося до нашого народження.

— Не прикидайся шлангом, — гиркнула Евелін.

Запала тиша. Евелін хотіла сказати ще щось. Потім викрутила зап'ястки і виставила долоні вперед, ніби опиралася об щось, — і легенько хитнулася назад. То був наш сигнал у дитинстві. Ми могли надсилати SOS з іншого кінця кімнати. «Врятуй мене від мами чи тата, від цього гостя, від цього хлопця».

Вона сказала:

— Якби у мене був якийсь жахливий рак або БАС і я попросила б тебе допомогти мені померти, я знаю — знаю, — що ти допомогла б. Ну, мені болить так само сильно, як під час цих хвороб. Просто цього не видно на МРТ.

— Гарзд. Припини, я втомилася. Зроби ласку, пообіцяй не робити нічого божевільного сьогодні.

— Божевільного? — спитала вона. — Я не втоплюся, якщо ти про це.

— Я люблю тебе, — сказала я. — Але мені потрібно поспати.

Я посунула Евелін і залізла в ліжко поряд із нею. Вона пахла стайнею і трішечки так, як пахла в дитинстві.

Я не спала. Чи, може, трішки спала. Але постійно прокидалася і клала руку їй на груди — так само, як робила це з новонародженим Нікі, щоб перевірити, чи він дихає.

Я сумувала за своєю дитиною. Якби в Евелін була дитина, вона б так не говорила. Втім, багато матерів убивають себе.

Евелін легенько хропіла, майже мирно, як хроплять, коли сон просочений алкоголем. Її дихання було рівним і поверховим, час від часу вона гикала. З роками всі мої почуття до сестри звелися до благоговійного жаху. Я ніби готувалася, влаштовуючи собі нескінченні репетиції. Не могла не думати про наше дитинство і про те, як вона сказала, що я допомогла б їй, якби у неї була невиліковна хвороба. Я намагалася не зосереджуватися на тому факті, що її смерть — саме те, що потрібно нам із Шоном для здійснення нашого божевільного плану.

Прокинулася вранці. Простягла руку, щоб намацати Евелін. Рука наштовхнулася на ліжко. Її в ньому не було.

Я побігла на кухню. Евелін не спала, вона сиділа у вітальні, дзьобаючи печиво.

Вона сказала:

— Ти взагалі в курсі, що збіса голосно хропеш? Ти завжди була голосніша. Ну, гаразд, є добра новина і погана. Дивно те, що цього разу це одна й та сама новина. Гарна новина: я передумала, вирішила жити. Погана новина: я передумала і вирішила жити.

Моєю першою реакцією була щира радість. Моя сестра житиме! Я могла б відправити її на реабілітацію, в правильне місце цього разу. Зуміла б усе залагодити. Познайомила б її із Шоном та Нікі. Познайомся, це твоя своячка. Познайомся, це твоя тітка.

— Я така щаслива.

Я обійняла її. Вона тримала мене довше, ніж я її.

Ось тоді я й відчула те, чого не можу пояснити. Я була майже розчарована. Ошукана. Нікі бував найбільш засмученим, найбільш близьким до нападу гніву, коли очікував на якусь подію і вже спланував усе в голові. Уже програв увесь сценарій. Майже прожив його. І нічого не сталося.

Ось так я почувалася щодо смерті сестри. Я вже уявила, що зроблю і скажу, — все, включаючи почуття, які у мене виникнуть. Усе було продумано.

І тепер цього не станеться.

Не слід було розповідати їй про план зі страховкою. Ми ж усе-таки лишалися сестрами. Вона може робити це, лише щоб нашкодити мені — лише тому, що може. Вона знає, як це зробити. Вона ж моя сестра.

— У мене є пропозиція, — сказала я.

— Як завжди, — одізналась вона.

Я ніби почула, як це говорить хтось інший. Хтось, хто хотів того самого, що і я, але не боявся сказати. Ця людина мовила:

— Закинемось як слід останнього разу, а потім назавжди припинимо вживати наркотики. Ти і я. Сестри. Як колись.

Евелін загадково усміхнулася. Я досі любила її, але вибитий зуб виглядав погано, і якби вона лишилася жити, я залагодила б і це.

— Один останній раз, — погодилась я. — Хай нам повністю винесе мізки. Назавжди випустимо цього демона зсередини.

— Оце так пропозиція, — сказала моя сестра.

Вважаючи, що сестра кличе мене побути з нею в останні години її життя, а не допомагати їй відшукати причини жити, я привезла три

пляшки ексклюзивного мескалю.

Знайшла дві склянки для шотів, помережані павутинням, поцятковані мишачим лайном. Я не думала про це минулої ночі, але була дуже здивована — так само, як і минулого року, коли приїздила сюди із Шоном, — тим фактом, що тут є проточна вода й електрика. Невже мати, тобто, власне кажучи, Берніс сплачує рахунки і винаймає когось, хто дбає, щоб труби не замерзали? Я помила склянки.

І сказала:

— Сядемо за столом на кухні.

У кухні було повно привидів. Я мала рацію щодо того, що будиночок захопили примари. Бабуся, дідусь, тато, мама — всі вони були на кухні й спостерігали за тим, як ми з Евелін наливаємо і п'ємо о восьмій ранку. Якщо не це погана поведінка, то що тоді? Евелін була така щаслива приклястися до чогось — будь-чого, — тож вона не помічала, що собі я наливаю менше, ніж їй. Чи, може, вона думала, як близнючка: що менше дістанеться їй, то більше мені!

Після чотирьох чи п'яти чарок Евелін сказала:

— Ти пам'ятаєш щось до народження?

Отак я знала, що вона сп'яніла. Вона часто питала мене про це, коли напивалася. І забувала про те, що вже питала це.

Я сказала, що не пам'ятаю. А вона — що пам'ятає, як її штурхали.

— Уупс, — вона видала звук, схожий на скрипіння шин під час гальмування. — Поговорімо про щось більш дружнє.

Я сказала:

— Які пігулки у тебе є?

— Жовті, оранжеві й білі.

— Приймімо по одній. Кожна по одній. І все. Не більше.

— Ти викручуєш мені руки, — сказала сестра. — Лікарю, це не моя провина! Це все моя сестра-близнючка!

Я пішла за нею у спальню. Вона вже трохи похитувалася і затиналася, коли йшла. Розмірковувала над пляшечками із пігулками, що стояли на комоді, як фармацевт або як амбітний бармен, що вправляється у змішуванні. Нарешті обрала і дістала дві блідо-жовті пігулки, одну з яких дала мені, а іншу лишила собі.

— Я вип'ю свою за хвилину, — сказала я.

— А я одразу. Якщо ти не проти.

— То пий.

— Взагалі-то я думаю, що варто принести «Маленького маминого помічника»⁵ на кухню. Менше буде біганини туди-сюди. Менше зносимося.

Евелін принесла свої пляшечки. Я могла зупинити її, але не зупинила. І, врешті-решт, тільки це й має значення: я не вбила її, але й не зупинила. Вона виставила пляшечки на кухонному столі в одну лінію.

І сказала:

— Насправді, не слід було цього робити. — А потім трохи помовчала, ніби щоб дати цій думці час розчинитися і зникнути. — Почнімо курс лікування.

Вона відкрила першу пляшечку і дістала блакитну, кольору цукерки, пігулку у формі малесенького сердечка.

Моя сестра ще дужче розм'якла, стала ще сентиментальнішою. Невдовзі я відчула, що вона вже говорить не до мене. Вона просто вбивала час, вона чекала. Її подорож уже почалася.

— Перша згадка? — запитала вона. — Наволочка із конями.

— Шпалери, — сказала я. — Ананаси на шпалерах біля нашого манежа.

— А як щодо мене? Мені ти пам'ятаєш?

— Я пам'ятаю, що моє ім'я було твоїм першим словом.

— Ти у своєму репертуарі, — сказала вона.

Наповнила чарку і взяла ще одну пігулку. І сказала:

— А я досить витривала.

— Я теж колись була, як ти знаєш.

— Твоє щастя, — одізвалась сестра, піднімаючи чарку як для тосту і гнівно труснувши головою, як це робить мама. — За мою сестру, яка швидко п'яніє!

— Я люблю тебе, — сказала я. Мені було необхідно донести до неї цю інформацію якомога швидше.

Вона не відповіла, що любить мене. Заплющила очі. І дуже довго сиділа так за столом із заплющеними очима.

Аж потім випалила:

— Можна мені знову передумати? Взагалі-то я таки хочу померти.

Я могла б заперечити: «Це все алкоголь та пігулки. Зачекай, доки протверезієш». Чи повірила б мені моя сестра?

Але замість того я сказала:

— Іноді треба слідувати за своїм серцем. Тільки ти знаєш, що найкраще для тебе. Роби те, що вважаєш за потрібне. Не хвилюйся за мене. Я сумуватиму за тобою, але виживу.

Обличчя сестри від здивування стало білим, як крейда. Вона витріщилася на мене. Я даю їй дозвіл? Я хочу, щоб вона померла. Не кажу їй, що вона має жити. Не пропоную захистити її.

Вона затулила обличчя руками. Потім відвернулася від мене і, глянувши у бік веранди, мовила:

— А знаєш що? Напевне, я піду трохи поплаваю... Холодна вода освіжить мене... Повернуся за п'ять хвилин.

— Не йди, — одізвалась я.

— Не хвилюйся, — сказала моя сестра.

Треба було зловити її та втримати?

Я хотіла вірити, що холодна вода допоможе їй протверезіти і змусить усвідомити, що вона не хоче помирати. Вона повернеться і попросить мене про допомогу. Я загорну її в рушники, і ми почнемо спочатку. У мене було достатньо часу, щоб відвезти її туди, де їй промиють шлунок. Усе, що треба було зробити, — це вдягти її в сухий одяг і посадити в машину.

Забути про гроші від страхової. Я проживу краще життя. Зроблю так, що моя сестра житиме з нами. Вони з Нікі люблять одне одного. Шон звикне до цього. Я знайду їй роботу в «Денніс Найлон Інкорпорейтед». Ми їздитимемо на роботу. Денніс міг би стати її спонсором. Йому б сподобалося божевілля цього плану.

Евелін ковтнула ще одну пігулку і спорожнила ще одну чарку.

Встала і ще раз спотикнулася, перш ніж дійшла до дверей.

— Чекай, — сказала я. — Я хочу дати тобі дещо.

Зняла обручку Шонової матері з діамантами й сапфіром і одягла їй на палець. Від випивки її руки налилися, тож мені довелося докласти зусиль.

— Ауч, — зреагувала вона. — Що це таке?

— Хочу, щоб це було в тебе.

Що я насправді мала на увазі — то це те, що я хочу, аби хтось знайшов її потім. Пізніше.

Евелін теж це знала. Телепатія до кінця. Аж до кінця.

— Блискуче, — мовила вона. — Дякую.

— Бережи себе, — сказала я, коли моя сестра пішла до озера помирати, а я її не зупинила. Я справді вірила, що вона повернеться. Або наполовину вірила в це. Або хотіла в це вірити.

А тим часом мені хотілося спати. Я випила більше, ніж думала, складаючи сестрі компанію. Я майже не спала до того. І не їла. І втратила навичку. Забула, як слід підтримувати старі погані звички.

Лягла на канапу і відключилася на півгодини.

Прокинувшись, пішла надвір шукати Евелін. Бігала вздовж берега. Вигукувала її ім'я. Навколо нікого не було. Я нічого не могла вдіяти.

Я пішла назад до будинку. Взяла дві пігулки моєї сестри, запила їх мескалем і проспала тридцять шість годин.

Прокинулася твереза, знаючи, що вбила свою сестру, і досі намагаючись переконати себе, що ні. Вона хотіла померти. То було б егоїстично — змушувати її жити. Можливо, я вперше в житті допомогла їй — насправді допомогла — отримати те, чого вона хотіла.

Мені більше було не страшно лишатися тут самій — напевне, тому що найгірше вже сталося. Я була рада, що у мене є час, який я проведу на самоті, час, аби звикнути до того, що Евелін більше немає. Час пригадати, як ми жили. Подумати про те, хто я, ким була вона і ким я стала без неї. Мені слід було одразу ж викликати поліцію, але я сказала собі, що моя сестра не хотіла б цього. Вона хотіла б, щоб я залишилася в будиночку, почистила мозок і дала цьому трохи часу.

Я жила на сендвічах із болонською ковбасою з білим хлібом та майонезом. Дієта десятирічної дитини. Я не дозволила б Нікі так харчуватися, але сама так хотіла. Коли я їла їх, то уявляла, що нам з Евелін по десять і ми проводимо літо в будиночку на озері.

Ходила будинком туди-сюди. Боялася йти на озеро — боялася того, що можу там побачити. Раннім вечором, виснажена, падала на ліжко і спала до ранку. Коли я жила із Шоном та Нікі й працювала на Денніса, то страждала від безсоння, а тут засинаю одразу.

Минув тиждень. Потім ще один. Я втратила лік часу.

Навела лад у будиночку, востаннє прибрала сміття за Евелін. Принаймні частково. Залишила пігулки та пляшки від алкоголю. Орендовану машину покинула в лісі, а відтак повернулася пішки до будиночка і поїхала на маминій машині.

Доїхала до Адирондака і залишилася там на певний час.

Можливо, то було для мене не найкраще місце. Мені не було чого там робити. Хотілося спати у власному ліжку. Я не могла припинити думати про Нікі. Прагнула почути його голос, його милі розмови ні про що. Відчути молочний запах його волосся. Мені хотілося прогулятись вулицею, тримаючи його за руку. Побачити його обличчя в той момент, коли він помічає мене, виходячи зі школи. Невдовзі я сумувала за ним так, що здавалося, збожеволію. Була така пририта горем, ніби то Нікі помер, а не моя сестра.

Врешті покинула гори і поїхала в Денбері, де було начебто безпечно, адже в цьому місті ніхто мене не знав. Оселилася в мотелі. Й аж тут знову приєдналася до мережі, повернулася онлайн. Так і дізналася про те, що Стефані пригостилася моїм чоловіком.

Я з повагою поставилася до бажання моєї сестри померти. Але тепер думаю, чи боролася б я затятіше за те, щоб вона жила, якби знала, що Шон виявиться слабаком і зрадником, а наш план — лише жартом. Він жив зі Стефані. А я була сама.

Тепер Стефані напосілася на мою матір, залучаючи всіх, кого я знала, до своєї безглуздої спроби стати мною. Про що Стефані не написала у блозі, так це про те, що саме вона побачила, коли сиділа на рожево-білій смугастій канапі і дивилася на мої дитячі фотографії, які їй дала моя мати. Вона побачила мене в подвійному екземплярі. Емілі, помножену на два.

Великий сюрприз: у мене була сестра-близнючка!

Можу уявити її розчарування через те, як жорстоко я зрадила її віру найкращої подруги в те, що ми розповідаємо одна одній усе. Як я могла пропустити таку подробицю?

Шон вважав мене мертвою. Але це означало лише одне: він не повірив мені, коли ми прощалися в аеропорту. Слід було поговорити з Шоном, побачити його, зрозуміти, що у нього в голові. Ніби це його голова підказала йому спати зі Стефані.

Я ще раз зателефонувала Стефані. Як завжди, дочекалася, коли вона залишилася сама. І сказала:

— Якщо ти вибовкаєш Шонови те, що дізналася у моєї матері, я вб'ю тебе. Або тебе і Майлза. Або вб'ю Майлза, а тебе залишу жити.

— Клянуся, що не скажу, — Стефані здавалася переляканою до смерті. — Клянуся.

Ось яка Стефані була тупа. Навіть знаючи, як часто я брехала їй, вона мені повірила.

Ми з Шоном обрали кодові слова на випадок надзвичайної ситуації, тож я написала йому повідомлення, а він мені відповів.

Кодові слова були «Цікавий Том».

Я сказала, щоб він прийшов на зустріч зі мною до ресторану, куди ми ходили на початку знайомства, — то був італійський ресторанчик у Гринвіч-Віллідж, де треба було доплатити, щоб між вами та сусіднім столиком було трохи місця. Туди ходили не за їжею, а за усамітненням. Люди приходили туди укладати бізнес-угоди, заручатися та розлучатися.

Коли я прийшла, Шон був уже там. Досі не знала, що відчуватиму, побачивши його знов. Тепер дізналася. У нього було просте тупе обличчя. Я відчула роздратування, потім злість. Якщо у мене й була якась любов до нього, вона померла, вона холодніша за мою сестру.

Коли Шон побачив, як я заходжу до ресторану, то виглядав так, ніби зустрів живого мерця. А хто ж тоді, на його думку, надіслав йому повідомлення? Мій привид?

Він встав, ніби щоб обійняти мене.

— Не вставай, — сказала я.

Сіла. Була рада, що пишна ікебана частково затуляла обличчя мого чоловіка. Я не могла дивитися на нього. Хотіла проштрикнути його ножем для стейку. Я вбила не ту людину. Проте сказала собі: терпіння. Вислухай його. Ти ж не знаєш, що у нього на думці.

— Я думав, ти мертва, — сказав він. — Я справді так думав.

— Очевидно, ти помилявся, — холодно відказала я. — Яке саме слово ти не зрозумів у моєму реченні про те, що я залишуся жива?

— Але тіло. Каблучка.

— Тобі не обов'язково знати подробиці. Краще тобі їх не знати. А то ти ще Стефані розкажеш.

Я почула гнів у своєму голосі. То була помилка. Слід було залишатися спокійною — видаватися спокійною.

— Я читала її блог, — сказала я. — Вона пише про вашу щасливу родину, ідіоте.

— Стефані мені байдужа.

Він узагалі чує себе? Він знає, що говорить, як герой найнизькопробнішої вечірньої мильної опери?

— Доведи.

— Як? — запитав він, ставши раптом ще більш стривоженим, ніж коли мене побачив.

— Розбий їй серце. Катуй її. Вбий її.

Я не припускала всерйоз, що він може вбити Стефані. Я ненавиділа її, але з її смерті не було б користі. Просто хотіла побачити його реакцію.

Він сказав:

— Ну ж бо, Емілі. Будь розважлива. Вона добра до Нікі. Допомогає нам. Нікі подобається, що вона живе з нами. І ти мала рацію. Вона прекрасно дбає про дітей. Ми спекаємося її, щойно отримаємо гроші.

Це він казав мені бути розважливою?

Ідея побачитися з ним була великою помилкою. Мені слід було піти, та я сказала:

— Треба поїсти.

Я була голодна. А після цього мала їхати в Денбері.

Шон замовив телячу відбивну, добре просмажену. Я не втрималася, щоб не кинути на його обвуглену відбивну, що тхнула крематорієм, зневажливого погляду. Стефані готувала їжу так, як подобалося йому. Мені паморочилося від злості й огиди.

Я замовила пасту — мені потрібно було щось м'яке. Ризиковано було брати до рук ножа.

— Ну ж бо, Ем, — сказав Шон.

Він ніколи не називав мене Ем. Я наказувала йому ніколи так мене не називати. Так мене кликала лише Евелін. А тепер Евелін мертва. А цей ідіот — мій чоловік — ніколи навіть і не здогадувався про те, що в

мене була сестра. Стефані знає, але я цілком певна, що достатньо налякала її, щоб вона тримала це в таємниці.

Він продовжив:

— Наш план працює... Він ще може спрацювати... Скоро ми отримаємо гроші.

Коли він казав це, я вже знала, що не хочу тих грошей, якщо це означатиме провести решту життя з Шоном. Воно того не вартувало.

Визвірилася:

— Твоя гробана Стефані ніколи не була частиною нашого плану.

— Я скажу їй піти. Скажу, що нічого не виходить. Ми з тобою знову будемо разом, і все буде як колись, — ти, я, Нікі...

— Як колись уже ніколи не буде, — відрізала я. — Ти це довів.

— Але ми були такі щасливі, — сказав Шон.

— Правда?

Моя сестра померла. І хоча мій розум знав, що її смерть — не Шонова провина, я не могла змусити себе не звинувачувати його.

— Я тобі цього ніколи не пробачу. Ти дуже про це пошкодуєш.

— Це погроза? — запитав Шон.

— Не виключено, — сказала я. — І якщо вже про це зайшла мова, не смій казати Стефані, що я жива, що ти бачив мене. Менше за все я хочу, щоб ви говорили про мене, намагаючись передбачити мої наміри. Навіть ви зі Стефані разом узяті недостатньо кмітливі для цього.

Встала і вийшла.

Я ненавиділа його більше, ніж ненавиділа Стефані. Попри всі свої похмурі таємниці й блог, якими вона пишалася, Стефані була таким простим створінням, що її годі судити за те, що сталося. Вона нагадувала мені спанієля, який пливе проти течії. Або не дуже розумну дитину, яка хоче з кимось подружитися — аби поряд були такі ж люди, як вона.

Шон був інший.

Він був єдиною людиною, яку, окрім моєї сестри-близнючки, я підпустила досить близько. Єдиною людиною, якій довіряла. Окрім Нікі.

Шон зрадив мене. І коли я казала, що він про це пошкодує, то мала на увазі саме це.

[5](#) Перифраз для діазепаму.

Частина третя

Шон

Я боявся своєї дружини. Це не та річ, яку чоловікові, що займається таким бізнесом, як я, — зрештою, будь-якому чоловіку, яким би бізнесом він не займався, — слід визнавати. Я знав, що Емілі — непроста. То була складова її привабливості. Що б ви сказали, якби на третьому побаченні жінка запросила вас дивитися «Цікавого Тома»? Що думати, коли за п'ять років шлюбу дружина так і не дозволила вам познайомитися з її матір'ю? Як ставитися до того, що ви ніколи не бачили її дитячих фотографій, а про дитинство вона розповідає лише те, що її мати пила і називала її тупою?

Ви відступаєте. Здається. Поступаєтеся чимось. Втрачаєте силу, і вона не повертається назад. Самсон і Даліла, Давид і Ветсавія. У Біблії купа таких прикладів. Але чого не каже Біблія, то це того, що секс був чудовим.

Я закохався в Емілі й одружився з нею, дуже мало про неї знаючи. У мене були лише ілюзії про те, яка вона. Вона плакала перед натовпом на благодійній вечірці Денніса Найлона. Було важко повірити, що людина, яка плакала від думки про те, що жінкам не вистачає чистої води, — це та сама людина, яка вкрала каблучку моєї матері. Лише багато часу по тому Емілі зізналася, що плакала не через бідолашних жінок, а тому, що на благодійній вечірці було забагато негараздів, з якими їй треба було впоратися, а попереду були нові — невідворотні потоки лайна від Денніса Найлона. Вродливої жінки, яка плакала від жалю і співчуття, ніколи не існувало.

Треба було покинути її, щойно приземлився наш літак з Великої Британії. То було на початку шлюбу — ми поверталися з медового місяця. Можна було анулювати шлюб. Слід було вжити заходів, коли у відповідь на моє прохання повернути матері каблучку Емілі пригрозила зруйнувати мені життя. Я тоді мусив сказати їй, що зробив помилку. Натомість ми зайнялися сексом у туалеті літака і цим закріпили угоду. Я належав їй. Кохав її. Я любив у ній шаленство,

цілеспрямованість, бунтарство. Це захоплювало мене, саме цього я не хотів втратити.

Ніщо не завадить їй отримати те, що вона хоче.

І, гадаю, я підсів на напругу, яку відчував щоразу, коли погоджувався робити те, що вона каже.

Коли ми дізналися, що вона вагітна, я був у захваті. Але не міг позбутися свого забобонного страху про те, що з дитиною, яку зачали в туалеті першого класу літака «Вірджин^б Атлантик», буде щось не так — якщо не фізично, то психічно.

Нікі був ідеальний. Але Емілі мало не померла під час пологів. Я не знаю, чи знала вона про це. Лікарі до пуття не розповідали, не казали прямо. Але я зрозумів це з їхніх поглядів, коли вони зайшли до кімнати, де вона народжувала, — до кімнати, яка була обставлена як затишна вітальня, ніби це могло зменшити біль.

Щось у ній змінилося після цього. Вона обожнювала Нікі, але віддалилася від мене. Ніби вона полюбила свою дитину і розлюбила (якщо колись любила) свого чоловіка. Я чув, що чоловіки на роботі скаржилися на щось подібне, здебільшого дорікали на нестачу сексу після народження дітей. Але Емілі була не така. У нас досі був секс, і хороший. Не вистачало чогось іншого: тепла, прив'язаності, поваги.

Приходячи додому, я завжди дивувався, що вона досі там. Можливо, вона лишалася тільки тому, що я був батьком Нікі. Не те щоб я зробив значний генетичний внесок. Він був схожий на неї, успадкував вроду Емілі. Але в дечому він таки був схожий на мене — добріший, власне, як я. Я любив його. Втрюх ми були родиною, маленькою родиною. Я зробив би все, щоб захистити нас, щоб зробити наше життя кращим.

Я казав собі, що мене тішить той факт, що вона не з тих жінок, які тільки й роблять, що базикають про свої почуття і хочуть знати все про те, що відчуваєш ти. Вона дозволяла мені мати власні думки. Але часом Емілі була надто... замкнена у собі, я б сказав. Навіть у справді хороші дні, коли я не працював і ми з Емілі та Нікі їхали кудись на машині, насолоджуючись життям, я дивився на неї та бачив у її очах щось таке... невгамовність, а чи й гірше, ніж невгамовність: паніку птаха, що залетів у будинок і не може вибратися. Взагалі-то, це не той вираз, який чоловіки хочуть бачити на обличчі дружини.

Коли я познайомився з Емілі, то саме розпрощався із крутими чуваками з університету і приєднався до колег на Волл-стрит, які крутими чуваками не були, хоча й вважали себе такими. Вони були олігофренами, які вміли робити одну-єдину річ — і більше нічого, окрім неї. Вони знали, як заробляти гроші. Але те, що Емілі була зі мною, доводило, що в мені ще є щось класне. Я одружився з найгарнішою, найкрутішою дівчиною. Вона завжди кидала мені виклик, ризикувала, запрошувала мене бути співучасником злочину.

Я боявся відмовляти їй, не міг протистояти її божевільним ідеям. Які призвели до цього недоладного плану із пограбуванням страхової компанії. Я ніколи не вірив, що він спрацює. Я практична людина. Міцно тримаюся на землі, у мене престижна робота на Волл-стрит. Але я дозволив їй мене переконати, оскільки вона подумала б, що я боягуз, якби я вказав їй на очевидні недоліки її схеми. Доводив, що два мільйони доларів не варті того. Я заробляв багато грошей. Міг попросити про підвищення. Але вона повторювала і повторювала, що тут справа не в грошах. Усе було заради небезпеки, ризику. Заради того, щоб почуватися живою. І, бачить Бог, я хотів, щоб моя дружина почувалася живою.

Це мало бути так просто. Так кмітливо. Вона б імітувала свою смерть у результаті нещасного випадку. Я не розпитував її про цю частину, і вона цінувала те, що я не втручався. Я міг би зареєструватися для отримання грошей за полісом страхування життя дружини — і, отримавши чималі гроші, Емілі, Нікі та я возз'єдналися б у якійсь райській місцині в Європі, маючи достатньо коштів на кілька років. Що робити далі, ми вирішили б потім.

Я хотів вірити, що цей план був життєздатний. Але ні, не був. Єдине, що я знав, — це те, що, якби я відмовився, наш шлюб одразу б розпався. Емілі шантажувала мене, хоча ми ніколи не називали це так.

Вона вміла те, від чого я скаженів, — подавати шантаж під соусом консенсусу.

Вона і не збиралася помирати. Мене заскочили зненацька. Я не можу збагнути, як так могло статися. Наказала не вірити, що мертва, — але результати розтину, результати ДНК-тесту були переконливі. І ретельніше продумані плани провалювалися.

Єдине, що вона розповіла про себе, — це те, що в ранній молодості у неї були невеликі проблеми з наркотиками. Сказала, що зробила татуювання на зап'ястку, щоб нагадувати собі про те, як погано все було, коли вона вживала.

І що припинила майже одразу.

Я ні на мить не вірив у те, що Емілі збиралася вбити себе. Вона б ніколи не позбавила Нікі матері. Я був певен, що то нещасний випадок. Наковталася пігулок, випила кілька келихів, пішла поплавати — і втонула. На ній була каблучка матері. Пункт протоколу розтину, в якому йшлося про ушкодження печінки і ознаки тривалого вживання наркотиків, узагалі не мав нічого спільного з реальністю. Напевне, вони щось не так зрозуміли. Лікарі постійно помиляються. Оперують не того пацієнта, видаляють не ту нирку.

Я горював за Емілі. Горе паралізувало мене. Чи, точніше кажучи, я то впадав в заціпеніння, то страждав від невимовного болю. Але я мав бути сильним заради Нікі, хоча щоранку мені було страшно прокидатися. Спершу я не хотів жити далі. Звинувачував себе в тому, що долучився до жадібної, неможливої, незаконної і дурної гри своєї дружини.

Я вірив, справді вірив у те, що моя дружина померла. Можливо, протокол розтину і містив певні помилки, але я мусив вірити очевидним речам: ДНК моєї дружини, каблучка моєї матері.

Лише тому я дозволив собі наблизитися до Стефані. Я б ніколи не зробив цього, якби вважав, що Емілі жива.

Стефані робить усе, що я хочу, — і, на жаль чи на щастя, вона ніколи мене не лякає. Не кидає жодних викликів. Стефані ставить музику, яку люблю я. Вона готує вечерю так, як люблю я, не вдаючись, як Емілі, до дружнього глузування, яке, я певен, насправді було погано замаскованою зневагою до нудного м'ясоїда з Великої Британії, який любить, щоб його шматок добре просмажили.

Я не кохаю Стефані. Ніколи не кохав і ніколи не кохатиму. Але я не проти того, щоб вона була поряд. Я завжди певен, що вона буде вдома, коли повернуся з роботи. Вона не ставить забагато питань, ніколи не видається відстороненою. Живе заради того, щоб приносити задоволення Майлзу, Нікі та мені. В ліжку вона так само прагне задовольнити мене, як і скрізь.

Те, що вона була поряд, заспокоювало мене, коли я відкривав для себе негативні сторони плану Емілі. По-перше: страждання Нікі. По-друге: допити в поліції. По-третє: підозри Стефані.

І, звісно, найгірше — смерть Емілі.

Стефані має право на підозри. Вона, як сказала Емілі, на сленгу гравців у покер називається «рибою». Стефані завжди натякає на темні події свого минулого, кажучи, що вона хоче бути дуже хорошою людиною, щоб спокутувати свої колишні гріхи. Дуже хорошою людиною? Про що це вона? Я почуваюся так, ніби зраджую Емілі, коли, слухаючи такі речі, не заковую очі аж настільки демонстративно, щоб Стефані це помітила.

Вона не здогадується про те, що я знаю, що її брат — батько Майлза. Але навіть якщо я знаю? Що має мене хвилювати? Вона вважає, що завдяки своїм таємницям потрапляє у центр темної сторони Всесвіту. Та насправді всім, окрім неї, це байдуже.

Вони з моєю дружиною обидві несповна розуму. Могли справді подружитися, якби Емілі не шукала «рибу», якби вона була здатна на дружбу.

Я ні на мить не вірив у те, що ми зі Стефані залишимося разом.

Але вона допомагала мені й заспокоювала, коли я відчайдушно намагався отямитися від втрати дружини, якої, виявляється, ніколи не втрачав.

Я сидів за своїм столом на роботі, коли надійшла смс-ка: «Цікавий Том».

Заплющив очі й розплющив їх знову. Два слова були досі там, на екрані. Два слова, які буди надто небезпечними, надто вибуховими, щоб читати їх в офісі. Я запхав телефон до кишені й викликав ліфт, щоб спуститися. Курці з мого офісу стояли, як і наказував їм знак, щонайменше за двадцять п'ять футів від дверей. Я помахав їм і кинувся за ріг. Хотів побути на самоті. Мені потрібне було повітря. Я знову перевіряв повідомлення.

Два слова лишалися на місці. Це було неможливо. Це просто було неможливо. Або моя дружина жива, або хтось знайшов її телефон. Її справжній телефон.

Я відповів: «Цікавий Том».

І чекав.

У відповідь прийшло повідомлення: «Як щодо вечері?»

Я натискав не ті кнопки, набираючи: «Де?»

«Дорсодуро».

То був ресторан, де я зробив своїй дружині пропозицію. Моя дружина була жива.

Це Емілі обрала «Дорсодуро».

Я вбачав у цьому знак. Романтичний жест. Вона досі мене кохала. Ми були досі разом. Чоловік і дружина. Ми ще можемо все залагодити. Тієї хвилини, коли побачив, як вона в ресторані йде до мого столика, я зрозумів, що ніколи не покохаю нікого іншого, принаймні не в цьому житті. Вона була така яскрава, така доглянута, така елегантна. Така сексуальна. Усі оберталися, поки вона йшла. Була у ній якась оця енергія. Щось у повітрі змінювалося, коли вона з'являлася в кімнаті. Сама або з чоловіком, якому пощастило бути поряд. Тоді як — я не міг припинити думати про це — коли в кімнату заходила Стефані, ти одразу був певен, що вона прийшла з якимсь жалюгідним хлопцем, який запізнився або не міг знайти, де припаркуватися. Або що вона зустрічається тут із кимось, хто хоче якнайскоріше звалити.

Я не хотів думати про Стефані. Зараз вона була останньою, про кого мені хотілося думати.

Зустріч із Емілі була як сон — прекрасний щасливий сон, який усі так хочуть побачити, здійснення якого так палко бажають. Сон, у якому померла кохана — жива.

Емілі виглядала неймовірно. Як їй вдалося так довго зберігати свій чорний костюм від «Денніс Найлон» у неперевершеному вигляді? У будь-якому разі, в житті вона була прекрасніша, ніж у моїй уяві, прекрасніша, ніж коли ми прощалися в аеропорту. Вона була як хорти`ця, тоді як Стефані більше нагадувала скуйовдженого спанієля. На тлі «хюндая» Стефані вона була «мерседесом». Стефані готувала стейки так, як я хотів, зате з Емілі я ніколи не нудився.

Я підвівся, щоб обійняти її, та Емілі поглядом змусила мене завмерти в незграбній позі: напівсидячи-напівстоячи. І я одразу ж зрозумів, що це буде не щасливий сон про воскреслу кохану. Це буде вишукане жахіття.

— Не вставай, — сказала Емілі.

Метрдотель відсунув для неї стілець, і ми дочекалися, доки всі опиняться на безпечній відстані, перш ніж почати розмову.

— Я думав, ти померла, — оце і все, що я додумався сказати.

— Як бачиш, ти помилився.

— Мені шкода. Мені справді шкода.

— Ти не повірив мені, — сказала вона. — Ти мені не довірився.

— Але хто тоді помер? Чиє то тіло? На кому була мамина каблучка?

— Тобі цього не треба знати, — відрізала Емілі. — Якщо я скажу тобі, ти, напевне, розкажеш Стефані.

— Це удар нижче пояса, Емілі. Так нечесно.

— Ти читаєш її дурний блог? — запитала моя дружина. — Там усе лише про щасливу, здорову змішану родину, про те, як вона втішає біднесенького маленького Нікі, який страждає від трагічної втрати матері.

— Я ніколи не читав її блог. Я не... Я б не..

— А варто було б. Він дуже інформативний, мушу тобі сказати.

— Мені так шкода, — сказав я. — Словами не передати, як мені шкода.

— Не треба, — похитала головою Емілі. — Будь ласка, припини.

У той момент нам слід було встати і піти. Усе могло лише погіршитися, інших варіантів не було. Та я все ще сподівався.

Емілі сказала, що вона голодна. Ми замовили їжу.

Я запевняв її, що Стефані мені байдужа. Що я ніколи нічого до неї не відчував. Що вона була як няня, якій не треба платити. І вона була послужлива. Можливо, я не мав казати «послужлива».

Емілі відхитнулася, потім випростала спину на стільці. Струснула головою — характерний жест. То було її нещадне, невблаганне «ні». Я намагався сказати Емілі, що вона для мене єдина, що вона завжди була єдиною, що мені шкода. Вона позіхнула.

Було запізно. От я бовдур. Саме такий, яким мене потайки (або не дуже) вважала моя дружина. Вона сказала, що ніколи мені не пробачить. Сказала, що я дуже пошкодую.

Дуже пошкодую.

Вона погрожувала мені. Але що вона могла зробити? Ще одне тупе запитання. Емілі могла зробити будь-що. Вона звинувачувала мене в тому, що я недооцінюю її. Але тут вона страшенно помилялася.

Встала й пішла.

До мене підійшов офіціант, і ми разом спостерігали, як вона йде.

— Нема й у пеклі фурії страшніш⁷, — сказав він. — Це Шекспір точно підмітив.

— Йди до біса, — сказав я. — Це сказав не Шекспір.

Офіціант стелав плечима. Мовляв: «Що я такого зробив?» Невдовзі він відправив іншого офіціанта з рахунком. Я, власне, вже закінчив зі своєю відбивною. Вона була напівсира і жахлива, та я страшенно зголоднів. Залишив офіціантові чималі чайові як компенсацію. Чому б і ні? Я вибачався цілий вечір.

У терміналі Гранд-Сентрал я сів на останній потяг.

Удома одразу ж пішов до кімнати Нікі й обійняв його, хоча він і спав. Я не будив його. Не знаю, що б я зробив, якби Стефані прийшла до його кімнати і спробувала розповісти мені, як вкладати спати власного сина. Якби вона почала повчати мене цим гидким тоном Капітана Мама, який так мене дратує.

Я пішов у свою кімнату, ліг поряд зі Стефані й згорнувся на своїй половині ліжка. Не хотів торкатися її і не хотів, аби вона мене торкалася.

— Важкий день?

— Ти й увити не можеш наскільки, — сказав я.

Я лежав нерухомо, поки не почув, як Стефані стиха захропіла із цим прицмокуванням у горлі, яке почало виводити мене з себе. Встав і перейшов на канапу у вітальні. І цілу ніч не спав.

Здавалося, найгірші риси характеру Стефані перейшли на мене. Її тривожність. Її параноїдальний стан корови в будинку забійника. Хто б міг подумати, що ці речі заразні?

Я не міг позбутися відчуття того, що Емілі десь там, у темряві. Спостерігає за будинком. Вона знає, що Стефані тут.

Скільки часу минуло відтоді, як Стефані запитала, чи я певен, що Емілі померла? Звісно, я був певен. Стефані сказала, що боїться, що Емілі жива. А я їй не повірив. Я вже не знав, кому вірити.

Тоді я втратив сон. Спробував гомеопатичні ліки Стефані, які не діяли. Трави, нестерпні на смак чаї та іншу гидоту. Нічого не допомагало. Вона сказала, що я не даю їм шансу.

Я проігнорував ці слова. Її голос ставав ще огиднішим, коли вона відчувала, що її ігнорують.

Мій лікар дав мені сподійне, попередивши, що у двох його пацієнтів були неприємні побічні ефекти, в одному випадку дійшло до психозу. Я сказав, що психоз у мене почнеться, якщо я не спатиму. Спробую, а раптом із ліками пощастить.

Коли Стефані запитала, чого я такий знервований, я звалив усе на сподійне. Сказав, що мій поганий настрій був того вартий. Безсоння гірше. А нервозність була побічним ефектом. У деяких взагалі розвивається психоз.

Я не розповів, що бачився з Емілі. Не запитував, чи зв'язувалася вона зі Стефані. Якби я сказав, що моя дружина жива, то була б ніби ще одна зрада. Коли Стефані припустила, що Емілі, можливо, не померла, я подумав, що, напевне, їй запаморочило мізки. Але врешті виявилось, що запаморочення було в мене.

Мені немає виправдань. Я лише намагаюсь триматися. Живу не з тією жінкою, а моя дружина погрожує мені. Весь час я перебуваю під неабияким тиском. І не можу мислити раціонально.

Таке у мене виправдання. Я завжди так виправдовувався. Мені немає виправдань.

Якось у суботу по обіді під'їхала машина і зупинилася перед нашим будинком. З неї вийшов афроамериканець середнього віку зі світлуватою шкірою і, звіривши адресу із записами в паперах, підійшов до наших дверей. Я спостерігав за ним у вікно. Когось він мені нагадував...

Блакитний блейзер, біла сорочка і темна краватка-метелик оживили мою згадку. Він нагадав мені чоловіка, якого я знав у дитинстві, містера Реджинальда Батлера. Містер Батлер був пастором місцевої церкви — благочинної релігійної групи «Манчестерські брати». Усі його парафіяни були іммігрантами та місцевими «кольоровими». Він прийшов до матері — десь так, як оцей незнайомець прийшов до нашого будинку, — з проханням пожертвувати кілька теплих зимових пальт, які він міг би роздати своїй пастві. Мама запросила його, і між ними зав'язалися дружні стосунки. Які тривали, доки мама не випила забагато хересу і не сказала щось таке — я так і не дізнався, що саме то було, — на що Батлер образився. І більше ми ніколи його не бачили.

І ось він тут, у Коннектикуті. Я відчинив двері. Звісно ж, то був не містер Батлер.

Чоловік сказав:

— Містер Шон Таунсенд?

Я підтвердив, що так.

— Мене звать Ісаак Прейгер. Я зі страхової компанії «Елайд». Опрацьовую заявку на виплату коштів щодо нещасного випадку, який призвів до смерті вашої дружини. І мені страшенно шкода.

Він має на увазі, що йому шкода, що Емілі загинула? Чи йому шкода, що він працює з цією заявкою? Чи йому шкода, що за моєю заявкою мають виплатити кошти? Зрештою, це був просто збіг обставин, що я саме напередодні дізнався про те, що Емілі жива? Я не мав достатньо часу й можливості зосередитися, аби визначити, що робити далі. Чи мав я сповістити страхову компанію одразу ж після вечері з дружиною, яку всі вважають мертвою? Усе було надто заплутано, аби пояснити, що сталося, чого не сталося і що я думав, що сталося. Усі пояснення, які спадали мені на думку, робили нас винними. Якими ми, власне, й були. Простіше було заховати голову в пісок. Удати, що нічого не трапилося. І сподіватися на краще.

Саме цього моменту я найбільше боявся, хоча донедавна не розумів, чому саме. У цю мить наша гра ставала реальною. Можливо, я думав, що Емілі облишить цю маленьку розвагу раніше, ніж дійде до цього. Я вже й не знаю, що саме я думав.

Прейгер сказав:

— Я хотів прийти до вас на роботу, але вирішив, що про такі речі вам краще буде поговорити вдома. Намагався вам зателефонувати, але...

— Вибачте, — зреагував я. — Я дуже рідко беру слухавку, якщо телефонують з незнайомого номера.

— Нічого страшного. Я все розумію, — сказав Прейгер. — Багато хто робить так само.

Ми досі стояли на порозі.

— Вибачте. Будь ласка, заходьте, сідайте.

— Дякую. Постараюся не забрати у вас багато часу. Це лише формальність.

Формальність! Я вирішив, що це добрий знак. Якби він прийшов сюди висловити свої підозри про те, що ми з дружиною зварганили

якусь схему, аби ошукати його компанію, то навряд чи розмова була б короткою і звелася до простої формальності.

Я волів, щоб Стефані не виходила до нас, а й далі займалася своїми справами Капітана Мама на кухні. Але не пхати носа в чужі справи було для неї надскладним завданням. Вона з'явилася у дверях — у джинсах, старому светрі та теплих шкарпетках, які неприємно шурхотіли по підлозі, поки вона йшла до вітальні. Хотів би я сказати: «Містере Прейгер, це Стефані, наша няня».

Бог знає, що б тоді сталося.

Натомість я сказав найгірше з того, що можна було сказати:

— Містере Прейгер, це Стефані. Подруга моєї покійної дружини.

— Зрозуміло.

Прейгер оглянув її з ніг до голови.

— Радий знайомству.

Вони потиснули одне одному руки.

— Містер Прейгер працює на страхову компанію.

— Яку страхову компанію? — спитала Стефані.

Геніально, подумав я. Можливо, IQ Стефані на кілька балів вищий, ніж я припускав.

— У нас із Емілі був страховий поліс, — сказав я.

— Правда? — зреагувала Стефані. — Я не знала.

— Точніше кажучи, страховий поліс на два мільйони доларів, — утрутився містер Прейгер.

— Постривайте, точно, — сказала Стефані. — Я ж писала про це в блозі.

Вона замітала сліди на випадок, якщо містер Прейгер читав її блог. Як варто було й мені робити увесь цей час.

Стефані бухнулася в крісло, і я сів поряд із нею, але не надто близько. Канапа була здоровенна. Місця повно. Прейгер присів на краєчку шкіряного крісла.

Стефані запропонувала йому кави, води, чаю. Містер Прейгер ввічливо відмовився.

Він сказав:

— Я впевнений, що ви, друзі, розумієте, що всі ми різні. Люди роблять різні речі по-різному, мають на те різні причини. Лише зрідка

нам вдається зрозуміти, чому людина чинить так або інакше. Хоча це, можна сказати, моя робота. Розуміти людей. Такі справи.

— Містере Прейгер...

— О, так. Я намагався дібрати слова, щоб сказати це якомога м'якше. Але мені нічого не залишається, окрім як сказати усе, як є.

— Сказати що? — я не міг приховати свого нетерпіння.

— Отже, — виголосив містер Прейгер. — Ми почали підозрювати, що ваша дружина досі жива.

Я ледве стримався, щоб не підстрибнути.

— На Бога, що змушує вас так вважати?

Боковим зором я помітив, що Стефані дивиться на мене із виразом обличчя «а я тобі казала!». Стефані була ідіоткою. І навіть не розуміла, наскільки безнадійною.

Прейгер похитав головою. Було важко визначити, це він так співчував чи насолоджувався виставою.

Я сказав:

— Але ж я бачив результати розтину.

Прейгер відповів:

— Ну звісно, що бачили... Що ж, тоді... Є кілька дуже неприємних речей, яких вам, можливо, не захочеться чути. Деякі люди не хочуть, щоб певні картини назавжди закарбовувалися в їхній пам'яті. Це має бути ваш вибір. Як я вже казав, усі ми різні.

— Не знаю, — втрутилася Стефані. — Напевне, я з тих, хто не хоче мати тих картин у голові.

— Тоді ти можеш вийти з кімнати, — відрізав я.

Прейгер зіщулився — майже мимоволі, як деякі добре виховані люди роблять, відчуваючи в родині напругу.

— Піду подивлюся, що роблять хлопці. А потім повернуся, — сказала вона. Для мене це прозвучало як попередження.

Коли Стефані вийшла, містер Прейгер продовжив:

— Дозвольте пояснити, що я маю на увазі. Щодо результатів розтину.

— Я читав протокол, — сказав я.

— Повторю ще раз... усі читають його по-різному. Коли його читав я, мене здивували певні речі, яких інша людина могла не помітити. Людина з іншої сфери діяльності. Наприклад, мене збентежив той факт, що в померлої жінки не було переднього зуба, і вже давно. Так

давно, що дівка обросла кісткою. Містере Таунсенд, мені здається, ви знали б, якби у вашої жінки не було переднього зуба.

— Думаю, я знав би про таке.

Тепер я злякався, насправді злякався. Якщо це тіло не Емілі, тоді чиє? Очевидно, треба було замислитися над цим, щойно я побачив Емілі в ресторані Мангеттену. Але мені якось вдалося викинути це з голови. Я переконав себе, що мертва жінка, тіло якої мало ДНК моєї дружини, не тільки не була мертва, а взагалі не існувала.

— Згоден, — сказав Прейгер. — Ви б знали. А враховуючи те, що ваша дружина працювала в індустрії моди, ми припускаємо, що якби у неї бракувало зуба, то, можна сказати, частиною її культури був би імплант.

— Певно, що так.

Моя голова раптом обважніла.

— Ну, а у жінки в озері ніколи не було імпланта. Лише дівка на місці зуба.

— Ну, тоді це не моя дружина, — сказав я. — Якщо не враховувати, що це була вона. Тест ДНК підтвердив збіг.

— Ми думаємо, що це може бути її сестра, — сказав містер Прейгер.

— Сестра? Емілі єдина дитина. Яка ще сестра?

Містер Прейгер потер свою лисіючу голову і подивився на мене зі щирим здивуванням.

— Містере Таунсенд, — мовив він. — Ви справді не знаєте, що у вашої дружини була сестра-близнючка?

— Що ви таке вигадуете? Ми точно про одну й ту саму жінку говоримо?

— Містере Таунсенд, як це взагалі можливо? Нічого, якщо я запитаю, як можна жити з людиною, одружитися з людиною і не знати, що в неї є сестра? І не просто сестра, а близнючка.

— Я не знаю. Не можу цього пояснити. Вона завжди казала, що була єдиною дитиною в родині. Я не думав що вона — не думав, що будь-хто — брехатиме про таке.

Прейгер бачив, що я не брешу — принаймні про це. Він заробляв собі на життя, розпізнаючи, коли людина бреше.

— З вашого дозволу, — мовив він, — відзначу, що ваша дружина видається дуже незвичайною жінкою.

І тут втрутилася Стефані:

— Що трапилось?

Я не чув, як вона зайшла. Однак запитав:

— Стефані, ти знала, що в Емілі є сестра-близнючка?

— Ти жартуєш? Ти напевне жартуєш.

Стефані не вміла брехати. Вона знала. Як можна було мені не сказати? Як це могло не з'ясуватися? Думаю, ми зі Стефані забагато приховували одне від одного. Я не бачив сенсу говорити про те, що Майлз був сином її брата. Можливо, ми зі Стефані так краще ладнали. Можливо, це єдиний спосіб співіснувати з іншою людиною — опускати важливі факти. Брехня Емілі була, очевидно, гігантською. Коли Стефані дізналася, що в Емілі є близнючка? А може, вона завжди про це знала? Про це теж ішлося в її блозі?

Я замислився, коли містер Прейгер запитав, як я міг не знати про таке. Це змусило мене поставити під сумнів буквально все — і моє минуле раптом видалося туманним і непевним. У якому сенсі мій шлюб взагалі був шлюбом?

Ми зі Стефані та містером Прейгером витріщилися на фото Діани Арбус над камінною полицею. Начебто всі водночас раптом його помітили. На якийсь час запала тиша.

— Ну, такі справи, — сказав містер Прейгер. — Перед нами постало кілька непростих питань, найбільше з яких, звісно ж, про те, коли і що ми скажемо поліції, яка, безперечно, почне нове розслідування. Або, можливо, не почне. Може, вони поставляться до цього не так прискіпливо, як я. Як це й було досі. Але доки ми все не з'ясуємо, про виплати не може бути й мови.

— Ясна річ. Коли, на вашу думку, це станеться? Який крайній термін? — я марно боровся із благальною інтонацією в голосі.

— Незабаром, — сказав містер Прейгер. — А поки що, хоча це і не в моїх повноваженнях, я попрошу вас зробити мені ласку і нікуди не їхати звідси, ні в довгі, ні в короткі подорожі.

— Ну звичайно ні! — сказав я, тому що вважав, що це якимось підтверджує мою непричетність.

— У дітей же школа, — сказала Капітан Мама дещо зверхньо, як мені видалося. Але я не можу звинувачувати Стефані в тому, що вона використала свою материнську карту.

— Так, звісно ж, — сказав містер Прейгер. — Я великий фанат вашого блогу.

Він підвівся й обтрусився. Потиснув нам руки і подякував. Дав кожному з нас по своїй візитівці. І сказав, щоб ми не соромилися телефонувати йому о будь-якій годині дня чи ночі, якщо у нас з'являться якісь міркування на цю чи іншу тему. І — немає потреби зазначати окремо — якщо будуть новини від моєї дружини... І щоб ми залишалися на зв'язку.

Він сказав, щоб ми його не проводжали, і ми не проводжали. У нас не було вибору. Ми спостерігали, як він іде. Ні я, ні Стефані не могли встати з канапи.

— Ти знала? Звідки ти знала про близнючку Емілі? Як ти могла не сказати мені?

— Ти теж не все мені говориш. У всіх є таємниці.

⁶ Virgin — *англ.* діва.

⁷ Йдеться про фразу з трагедії Вільяма Конгріва «Наречена у скорботі». Повністю фраза звучить так: «У небес немає гніву сильнішого, ніж кохання, що перетворилося на ненависть, а в пеклі немає фурії, злішої за жінку, якою знехтували».

Блог Стефані

Коли другові потрібна допомога. Насправді

Привіт, мамусі!

Як ми, мамусі, розрізняємо, що справжнє, а що — ні? Як визначаємо, чи прикидається дитина хворою, щоб не йти до школи, чи їй справді зле? Перші кілька разів ми помиляємося, але потім набиваємо руку. Звідки нам відомо, що подрузі так конче потрібна допомога, що варто забути змішані почуття і непрості часи, які були у нас в минулому, і просто зробити те, про що вона просить, тому що це справді потрібно, тому що ми мусимо допомогти?

Це дар, який матусі розвивають у собі, вбудований детектор самі-знаєте-чого, нюх на правду, який може допомогти нам і поза материнством у різноманітних видах професійної і творчої діяльності, до якої ми долучаємося, водночас залишаючись мамами. Саме завдяки йому жінки добре знаються на так званих «дбайливих» професіях та на звичайній родинній турботі. Саме через це ми такі добрі друзі.

Ми знаємо, коли подруга просить нас, коли вона справді має просте прохання. Так особливо вона каже «будь ласка». І робимо все, що їй потрібно, — що б це не було.

Невдовзі я зможу ще дещо про це сказати. А зараз мушу бігти. Зустрічаюся з подругою — і гадаю, що мені доведеться подбати про деякі важливі речі, через які я певний час не встигатиму писати.

Тож напишу, щойно матиму змогу.

Люблю, поспішаю,
Стефані.

Стефані

Візит містера Прейгера спричинився до дуже сумних наслідків. Ми з Шоном припинили спілкуватися. Не довіряли одне одному — це було очевидно. Можливо, між нами ніколи й не було довіри.

Мені цікаво було дізнатися, що містер Прейгер читав мій блог, — ще один знак того, як далеко запливло моє послання у пляшці, на який далекий берег його вимило. Я відчула спокусу перечитати якомога більше з написаного, щоб зрозуміти, чи нікого не скомпрометувала. Але кого я мала компрометувати?

Коли містер Прейгер пішов, я запитала у Шона, що відбувається. Чи не був би він такий ласкавий нарешті сказати мені правду? Емілі прикинулася мертвою, щоб отримати страхові гроші? Вони розіграли мене? Дурепу з мене зробили? Чи й далі роблять?

Він наполягав на тому, що нічого такого не сталося. Переконавав, що він так само спантелечений, як і я. Він щиро вірив, що Емілі померла. Інакше...

Пояснення були зайвими. Я знала, що він хотів сказати. Інакше він ніколи не запропонував би мені жити разом.

Він, ясна річ, зачепився за те, що в Емілі була близнючка. І я погоджувалася — дивно дізнаватися про таку річ після шести років подружнього життя. Я була шокована, коли мені сказали, — а я ж лише недовгий час дружила з Емілі.

Цікаво, Емілі хоч раз сказала мені правду? Чи не брехав зараз Шон? Те, що я не мала відповідей, могло змусити мене ненавидіти їх обох. Дивно, що не змусило.

Мені доведеться дещо змінити. Хоча, можливо, це зроблять за мене. А раптом Емілі та Шон потраплять до в'язниці? Можливо, мене навмисне обрали й обтесали для того, щоб я подбала про Нікі, якщо станеться найгірше? Емілі не думала про те, що може статися найгірше. Емілі навіть не думала про Нікі. І про два мільйони доларів.

Вона кайфувала від гри та брехні. Від брехні, яку розповідала всім. Особливо мені.

На мить перед очима виникла картинка: що, як Емілі та Шона заарештують, а я стану опікуном Нікі? Я завжди хотіла мати ще одну дитину. Те, що я дозволила собі таку фантазію, хай лише на мить, спричинилося до такого гострого відчуття провини, що я вщипнула себе, аби картинка розтанула.

Було так багато питань, які Шон не поставив містеру Прейгеру. Якщо мертва жінка — близнючка Емілі, то як вона померла? Їм це було вже відомо. Вона утопилася, а в її організмі знайшли надмірну кількість алкоголю і наркотиків.

ДЕСЬ ЗА ТИЖДЕНЬ після візиту містера Прейгера надійшов дзвінок від невідомого абонента. Я знала, що на моєму місці інші зневажали б Емілі. Вона збрехала мені. Вона мене використала. Зрадила нашу дружбу. Тероризувала мене. Слідкувала за мною з лісу поза будинком і заходила в мій дім, коли мене там не було. Тож годі висловити, яка щаслива я була, коли почула голос подруги. Не можу навіть саму себе змусити повірити в те, що мої емоції можна якось пояснити.

Емілі сказала:

— Стефані. Це я. Мені страшенно потрібна твоя допомога. Будь ласка.

Мені захотілося описати в блозі те, як вона сказала «будь ласка» — в пості про допомогу другові. Про те, як ми розуміємо, коли справді потрібні. Звісно, я не могла написати всієї правди. Але мені хотілося розповісти про те, чому я не могла сказати «ні». Можливо, якби я написала про це, то змогла б зрозуміти себе — зрозуміти, чому я зробила те, що зробила, чому мені хотілося забути або принаймні інакше поглянути на ті жахливі речі, які Емілі вчинила зі мною.

Усе, що мені тепер відомо, це те, що Емілі потребує допомоги. Вона опинилася в небезпеці.

Повідомила мені таке:

— За мною стежить чоловік. Уже десь зо два тижні. Він не намагається маскуватися. Я не знаю, що йому треба.

— Як він виглядає? — запитала я.

— Середнього віку, чорний, але шкіра не дуже темна. Завжди в костюмі й з метеликом. Трохи схожий на найманця з «Дротів».

— Я ніколи не дивилася «Дроти», — я тягнула час.

— Господи, Стефані, та яка різниця, чи бачила ти «Дроти»?

За весь час нашої дружби вона ніколи не говорила зі мною в такому тоні. Чому б не сказати їй правду? Особливо тоді, коли всі навколо брешуть.

— Був тут один чоловік, схожий на того, що ти описуєш, — сказала я.

— Він слідчий зі страхової компанії. Розглядає заявку на виплату, яку ви з Шоном подали. Щодо твоєї смерті через нещасний випадок.

— Я так і знала, — сказала Емілі. — Не знаю чому, але я це знала. Такий від нього йде сигнал. Це погано. Шон сказав йому, де я?

— Емілі, — відрізала я. — Заспокойся. Шон не знає, де ти. І я не знаю. Забула? Останнє, що я про тебе знаю, це те, що ти була в лісі й спостерігала за мною.

То була найкритичніша і найемоційніша промова з усього, що я будь-коли їй казала, тож я затамувала подих. Але Емілі думала не про мій тон і не про нашу дружбу.

— Ну, тоді я не знаю, як він знайшов мене. Можливо, номери маминої машини засвітилися на якійсь камері спостереження.

— Будь обережна, — сказала я. — Цей тип зовсім не дурний. Зовні він наче не дуже організований, але мені здається, що він помічає і фіксує кожну деталь.

— Стефані, мені потрібно зустрітися з тобою, — попросила Емілі кризь сльози. Такого тону я від неї теж ніколи не чула. — Треба поговорити. Мені потрібна твоя порада. Мені потрібен друг.

Я знала, що розмовляю з людиною, яка брехала мені про дуже важливі речі. Брехала і мені, і своєму чоловікові. Можливо, брехала і собі. Але я теж брехала. А вона була моєю подругою. Я повірила їй.

Можливо, то буде мій єдиний шанс отримати пояснення, зрозуміти, що насправді у неї на думці. Хто вона така. Вона так багато тримала при собі. Таємниці Емілі були такі ж темні, як і мої. Можливо, навіть темніші.

Можна було сказати, що нам судилося стати подругами. Досі ми могли допомагати одна одній.

— Гарзд, — погодилась я, — я зустрінуся із тобою. Але ти маєш пообіцяти, що цього разу скажеш мені правду. Більше жодної брехні і жодних секретів.

— Обіцяю, — сказала Емілі.

ЕМІЛІ ПОПРОСИЛА мене зустрітися із нею в барі готелю «Шератон» поряд із федеральною автострадою — це приблизно за тридцять миль від нашого міста — у робочий день, в обід. Нам не треба було окремо обговорювати те, що хлопці будуть у школі, а Шон у місті. Не потрібно було вимовляти їхні імена.

Вона сказала, що їй потрібно зустрітися в людному місці. Людному, але такому, де можна усамітнитися. Зберегти анонімність. «Щоб ніхто з моїх знайомих нас не побачив. Напевне, доведеться зустрітися на підземній парковці».

Я не знала, що вона має на увазі, але засміялася. За сценарієм я мала розсміятися в цьому місці. «Розумієш, Стефані?»

Я знову сказала, що розумію, хоча й не розуміла. Але, напевне, скоро зрозумію.

Вона попросила:

— Ти можеш зробити для мене ще одну річ? Хоча ні... дві.

— Що? — запитала я насторожено. Хіба я не достатньо вже зробила для неї?

— Можеш принести мою каблучку? Обручку, яку подарував мені Шон.

— Я знаю, де він її тримає, — зізналась я і одразу ж пошкодувала. Як мені спало на думку сказати щось таке. Це зайвий раз нагадає їй про те, як близько я знайома із Шоном та його звичками.

— Я знаю, що ти знаєш, — сказала вона.

— Звідки?

Вона не відповіла. Чи можливо, що вона бачила мене з вікна, коли я шукала папірець у столі Шона? Чи вона блефувала, намагаючись розхитати мою психіку ще дужче, ніж уже розхитала?

— І ще одна річ... Це прозвучить доволі дивно. Ти можеш принести мені Шонову щітку для волосся? І знаєш, не треба її чистити.

Я відчула біду. Справжню біду. Хіба за цей час я нічого не навчилася? Хіба мою довіру до людей не було безнадійно зламано? Невже я досі вірила в дружбу? У природний зв'язок між матерями?

Я більше не контролювала свій мозок, якщо колись і контролювала. Тепер мене вело моє серце. І воно промовляло до подруги. Моє серце сказало: «Так. У який день? О котрій? Де? Я прийду».

Я прийшла першою — навмисне. Емілі обрала дивне місце. Бар з іншого десятиліття. Я ніби повернулася в минуле. Він був схожий на муляж бібліотеки з муляжами книжок, які були просто зображенням на шпалерах, а в несправжньому каміні горів несправжній вогонь. То був ніби клуб джентльменів — якщо не зважати на те, що це готель на невеличкому пагорбі просто над автострадою. Невідомо де.

Увесь цей інтер'єр, що складається із суцільних підробок, — це Емілі так натякає на нещирість нашої дружби?

Бар був непоганий. Я навіть наважилася скуштувати фаршированої картоплі, поки чекала на неї. Окрім мене, було лише двоє відвідувачів — літня пара туристів, які вже взялися до кави та десерту. Чоловік пішов до туалету і застряг там на цілу вічність. Потім настала черга дружини. Вона була там так довго, що, коли повернулася до столика, чоловікові знову знадобилося відійти до туалету. Не дуже радісно було спостерігати за цим. Я сумувала за Девісом. Ми ніколи не постаріємо разом, як ця пара.

Я з'їла дві порції картоплі з сиром. Була голодна і нервувала. Я не знала, чого очікувати, на що розраховувати. Можливо, Емілі збирається знову мене зрадити? Можливо, знову викине якийсь фокус, обдурить мене? Може, в її плані є пункт, як покарати мене за те, що я спала з її чоловіком?

Я сказала офіціантові, що чекаю на друга. Не знаю, що він там собі уявив. Коханця чи, можливо, коханку. Хто ще домовився б зустрітися тут, окрім зрадників, що залягли глибоко на дно?

Але все було зовсім не так. То була моя подруга. То була Емілі. Он там.

Я просканувала її обличчя на ознаки злості чи зневаги, яку їй хотілося вилити на мене, — намагалася вловити хоч якісь натяки на те, що вона хоче зробити мені боляче. Знову. Але нічого такого не

помітила. Все, що я бачила, — знайоме обличчя подруги, яку я, попри все, що сталося, досі любила. І яка досі любила мене.

Я вистрибнула з-за столу. Літні туристи спостерігали, як ми обіймаємося. Емілі пахла, як завжди. Я відсторонилася і поглянула на неї. Вона виглядала саме так, як виглядає Емілі. Сяюча. Вродлива. Ніби нічого й не сталося.

Але щось було не так. Вона здавалася... навіть не знаю. Сумною. Ніби половини її бракувало.

Вдягнена була як на роботу. Так, як вона була б вдягнена кілька місяців тому, забираючи Нікі дорогою з роботи додому.

Але вона не приїхала додому. Вона була винна мені пояснення.

Я замовила джин-тонік, хоча ніколи не пила посеред дня. І, звісно ж, не тоді, коли мала забирати хлопців зі школи.

Емілі випила одну «маргариту», потім ще одну. Весь цей час ми не говорили, поки нарешті це не стало для мене нестерпно.

І я почала:

— Чоловік, який стежить за тобою...

Вона заблагала:

— Стефані, будь ласка, ми можемо поговорити про це потім? Спершу мені треба переконатися, що ти довіряєш мені. Я впевнена, що у тебе є запитання. Питай, що хочеш.

Те, що вона раптом стала така відкрита, позбавило мене можливості запитувати взагалі. Все це скидалося на втручання в надто особисте. Я не знала, з чого почати. Нащо ти вдавала з себе мертву? Нащо ти задіяла мене? Чи досі ти сердишся на мене через Шона? Про що ти думала? Хто ти така?

Але я сказала лише:

— Чому я не знала, що у тебе є сестра? Чому ти не сказала, що у тебе є близнючка?

Не знаю, чому я почала з цього — з-поміж усіх питань, усіх звинувачень, які накопичилися, усіх таємниць, які мені хотілося прояснити. Певно, тому що це питання першим спало мені на думку.

— Я не знаю, справді не знаю.

Емілі розкрила долоні і склала їх знов. Знайомий жест, але щось у ньому було інакшим. Вона не мала обручки. Обручка була в моїй сумочці. І її знайшли на тілі в озері Мічиган.

— Я закапсулювала це знання, — сказала Емілі. — Ти ж знаєш, як це буває. Знаєш, як це, коли ти не можеш сказати і навіть подумати про те, про що говорити й думати не хочеш. Коли можна мати секрети від себе самої. Ти розумієш це, саме тому ми друзі.

Я ніколи раніше не думала про це. Але Емілі мала рацію.

— Як звали твою сестру? — запитала я.

На очі Емілі навернулися сльози.

— Евелін.

— Що з нею сталося?

— Вона вбила себе в будиночку на озері Мічиган. Я кинулася туди, щоб спробувати її врятувати. Ось чому я не зв'язалася з тобою. Мені дуже шкода за те, що тобі довелося пережити через мене. Але я була сама не своя через Евелін і не мала часу пояснювати щось людям, які навіть не знали про існування моєї сестри. Ти можеш це зрозуміти?

— Так, — сказала я, хоча знову не була в цьому певна.

— Я перепробувала всі відомі мені способи, щоб допомогти їй. Спершу навіть думала, що мені вдалося. Що я переконала її жити. Вона поклялася мені, що не вбиватиме себе.

Сльози текли з очей Емілі.

— Вона зробила це, коли я спала. І я ніколи не зможу із цим змиритися. Ніколи. Іноді я почуваюся так, ніби теж померла. Я знаю, що ви з Шоном вважали мене мертвою. Так було краще для мене. Я не хотіла ні з ким бачитися. Ні з ким розмовляти. Не могла пояснити нічого. Я не хотіла існувати. Та, врешті-решт, я страшенно засумувала за Нікі. А ще за тобою.

Я сказала:

— Вважаєш, то було справедливо до нас?

— Нас? — запитала Емілі. — Ти жартуєш.

— Пробач. Шон вірив тобі.

— Взагалі-то, — сказала вона, — не вірив. Я мала рацію, коли вважала, що йому не можна довіряти. Ось чому я ніколи не розповідала Шонові про Евелін. Про те, як сильно мною керували страх та любов до сестри. Я не могла довірити йому таку інформацію. Я контролювала інформацію, то була моя робота. Але не могла контролювати щось настільки... особисте. Настільки болісне.

Я подивилася на свою подругу і побачила зовсім іншу людину. Змучену жінку, а не сильну маму, у якої є все, включаючи особистого помічника і роботу у фешн-індустрії. Я побачила більш складну людину — власне, більше схожу на людину.

Вона сказала:

— Шон не зрозумів би. Він був єдиною дитиною. Моя любов і мій страх за сестру були, поміж іншим, причинами моїх проблем з алкоголем та наркотиками. Ми склали одна одній компанію в наших саморуйнівних залежностях. І потім я звернула з цього шляху, а вона пішла ним далі, сама.

Нарешті Емілі говорила правду про своє зловживання різними речовинами і про свою сестру. І про чоловіка. Наша дружба вже ніколи не буде такою, як колись. Ми завжди відчуватимемо цей осад. Цей... неприємний присмак. За це можна подякувати Шонові.

Мені здалося, що вона читає мої думки, коли запитала:

— Ти принесла каблучку?

Я дістала її із застібнутої на блискавку кишені своєї сумочки — для надійності тримала її там.

— Звідки ти знала, що вона у Шона? — запитала я. — Звідки ти знала, що мені відомо, де вона лежить?

Запала тиша. Я затамувала подих.

— Я не знала, — відповіла Емелі. — Я сподівалася. Адже дала її Евелін незадовго до її смерті. Воліла, щоб вона була в неї. Це була єдина річ, яку мала з собою і яку могла дати їй на пам'ять. І я знала, що для Шона ця каблучка багато важить. Він подарував її мені на початку наших стосунків. Цим подарунком він висловив мені своє кохання. То була згадка про наші давні щасливі часи. Та каблучка належала його матері, і вона дала її йому, щоб він міг подарувати мені.

Я налаштувалася на те, що відчую біль, коли розмова зайде про щастя Емілі та Шона, — отримаю ще одне нагадування про те, що Шон ніколи не кохатиме мене так, як кохав її. Але факт полягав у тому, що я не відчула нічого. Так добре було поряд із подругою. Я вже забула про Шона. Шон став історією.

Емілі вдягла каблучку і покрутила її на пальці.

— Бачиш, — мовила вона, — каблучка стала завелика. Напевне, я схудла протягом свого... тайм-ауту.

— Не знаю. Виглядаєш неперевершено.

І так воно й було.

Вдягнута на палець, каблучка творила якусь магію. Емілі... перетворилася — ось і все, що можна сказати. Із жінки, яка сумує за своєю сестрою, вона обернулася на саму себе, якою була, коли ми спілкувалися. Щось — цілеспрямованість? — оживило її обличчя; чи, може, вона просто почала розмахувати руками перед обличчям, як раніше, а камінці відбивали світло — світло, якого було так мало в готельному барі.

Емілі повернулася.

Сльози текли потоками по її щоках, коли вона розповіла мені жахливу правду: Шон почав бити її за кілька місяців після весілля.

— Він знав, як ударити, щоб не лишилося слідів. Але він дуже рідко це робив. Здебільшого погрожував. Щоразу, коли сердився на мене, він розповідав, як легко буде мегаюристам з його компанії зробити йому ласку. Акули з органів опіки запросто доведуть, що мати з мене нікудишня. Вони знищать мене в суді, використавши історію моїх стосунків з алкоголем та пігулками. Використають мою фешн-роботу проти мене. Зроблять так, що виглядатиме, ніби я роблю піар Содому і Гоморрі.

Яка ж налякана була моя подруга, що тримала всі ці речі в собі, навіть попри те, що я так відкрилася їй і дала зрозуміти, що мені можна довіряти. Ми завжди вважали, що з нас двох параноя в мене. Але насправді параноїком була вона. Її особистість була параноїдальною та нестійкою. Сам лише запис мого зізнання біля каруселі з підводними човнами на випадок, якщо їй доведеться використати це проти мене, чого вартий! Та чого б їй довелося його використовувати? Якщо ми друзі, то ми на одному боці. Як шкода, що вона мені не довіряла. Та я знаю, що це таке, коли у тебе проблеми з довірою.

Невже Емілі думала, що вона єдина жінка, з якої знущається чоловік? Я знаю, що подібні ілюзії дуже часто стають елементом, який робить таке ставлення можливим. Чоловік змушує жінку почуватися так, ніби вона одна в цілому світі. Але Емілі ніколи не була одна. У неї був Нікі. У неї була робота. У неї була я.

Я сказала:

— Чоловік, який стежить за тобою...

— Так. Чекай.

Емілі виставила вперед долоню.

— Спершу мені треба дещо сказати тобі. Я не звинувачую тебе ні в чому. Ти думала, що я мертва. Я навіть Шона не звинувачую, але не можу вибачити йому того, що він зробив і через що я не мала вибору, окрім як залишити Нікі. І тебе. Я нікому не могла сказати, навіть тобі. Рада лише, що він не обернув свій гнів проти тебе.

Щоб перетравити цю інформацію, був потрібен певний час. Шон ніколи не видався агресивним. Навіть після візиту містера Прейгера я не помічала ознак люті, яка так лякала Емілі. Шон завжди видавався просто сумним. Але, за словами Емілі, він був чудовим актором, і до того ж злим. Дивовижно, як переконливо ми можемо вдавати з себе тих, ким не є.

Сидячи в барі готелю, вона розповідала мені, як змагалася з болем і горем. Як змушена була переживати втрату сестри і водночас розлуку з Нікі, який так допоміг би їй, так заспокоїв би своєю любов'ю, теплом, доброзичливістю. Але вона мусила залишити Нікі й переховуватись, адже боялася Шона й того, що він може зробити з нею.

Мені хотілося випити ще один джин-тонік, але я мала ще їхати на машині до школи по Нікі й Майлза.

— Шон скаже, що я покинула Нікі. Він стверджуватиме, що все це була моя ідея. Змусить тебе свідчити на його користь. Який вибір ти зробиш? Він звалить усе на мене, хоча це саме він вигадав обдурити страхову компанію. Справи на роботі йшли в нього не дуже добре. Компанія була тільки рада перевести його на півдня, особливо коли дізналися, що для їхньої репутації буде не дуже добре звільнити співробітника, дружина якого зникла і в якого є маленький син. Він вірив, що робить усе це для мене, тому що я цього хочу. Але то була брехня, якою він себе переконував. Два мільйони доларів — це справжній статок, але водночас це й привабливий золотий парашут для хлопця, який може втратити роботу. Кожен Божий день я боялася, що Шон звинуватить в усьому мене, забере Нікі й зруйнує моє життя. Ти маєш повірити мені, Стефані.

Раптом усе стало на свої місця: чому Емілі розчинилася, і чому наважувалася контактувати лише зі мною, і чому побачилася із Нікі,

перш ніж зателефонувати мені.

Це пояснювало те, чому Шон так уперто відкидав усі мої припущення щодо того, що Емілі жива. Можливо, він знав, що вона жива, і саме тому переконував мене, що це лише гра моєї уяви. Знав, що вона лише прикидається мертвою. І хотів, щоб Емілі зникла, а я була в тіні. Усе це лише частина його підступного плану.

Як Шон міг так учинити з Нікі? Із власним сином. Навіть коли я була ще не певна в Шоні, все-таки ніколи не сумнівалася, що він був хорошим татом. Боже, я лишала з ним Майлза, коли літала в Детройт. Тепер мені було страшно думати про це.

Я зрозуміла, чому Емілі приховувала, що в неї була сестра-близнючка. Як нестерпно, напевне, було втрачати, знаходити і знову втрачати сестру. І тепер вона втратила її назавжди, чого й боялася.

Я вважала Емілі своєю найкращою подругою, але зовсім її не знала. Тепер мусила їй допомогти. Вона досі видавалася якоюсь розгубленою, скаліченою. Цього разу я маю взяти це на себе.

— Чоловік, який стежить за тобою, — нагадала я. — Тепер поговорімо про нього.

— Так, — сказала вона. — Я наважилася звернутись до нього. Ми домовилися зустрітись. Сьогодні, взагалі-то, — вона глянула на свій годинник. — Ідеально. Стефані, поїдеш зі мною поговорити з ним? Підтримаєш мене? Напевне, треба було спитати тебе раніше.

Я поміркувала хвилинку. Можливо, то була хороша ідея — знову побачитися із містером Прейгером, цього разу як подруга Емілі, й показати, що я була вірним другом чесної міцної родини, у якої були тимчасові проблеми. Вони не злочинці! Я не дружила б із людьми, які могли повернути протизаконну аферу. Наполягала б на тому, що все з'ясується, що у всього цього є якийсь просте і прозоре пояснення, що в ході розслідування містера Прейгера не знайдеться нічого нелегального чи навіть підозрілого.

— Коли саме ти з ним зустрічаєшся? — запитала я Емілі.

Вона знову глянула на годинник, хоча щойно дивилася. Помітно було, що вона дуже нервує.

— За півгодини.

— Де? — запитала я.

— На парковці. Довірся мені. Випиймо ще.

— На парковці?

— Ти маєш мені повірити. Ти довіряєш мені, Стефані?

Я не довіряла навіть своєму голосу, тому просто кивнула.

Щоб убити півгодини до зустрічі з містером Прейгером, ми сиділи в барі й обмірковували майбутнє. Як поведеться з Шоном? У Емілі було кілька ідей. Деякі з них видавались... гадаю, це називається «мстивими». Але в інших був сенс. Нехай покарання буде відповідним злочину. Нам слід було бути обачними. Але чи слід нам повністю виключати можливість шокувати такого брехуна й агресора, як Шон, коли ми вже маємо з ним справу?

Взагалі-то, це я мала бути в шоці. Чоловік, із яким я жила і в якого закохалася — ну, або майже закохалася, — виявився монстром.

Тепер у мене було просте пояснення всім учинкам Шона, які мене плутали й спантеличували. Він хотів, щоб я була на його боці і свідчила за нього у випадку, якщо Емілі вирине й захоче розповісти правду. Ніколи не можна вважати, що вивчив когось досить добре. У людей є таємниці. Я дозволила собі забути про цей принципово важливий факт.

Я вірю Емілі. Довіряю їй. Мені шкода, що їй довелося стільки пережити. Але ми виборсаємося. Ми з нашими чудовими дітьми виберемося з цього, і в нас буде чудове життя, в якому ми не згадуватимемо про минуле. Ми разом рухатимемось далі.

— Гарзд! — сказала вона. — Час розваг! Ходімо зустрінемося з нашим другом Прейгером і обговоримо з ним наші делікатні питання.

Емілі заплатила готівкою, і ми вийшли. Було вогко і прохолодно, але це бадьорило. Емілі вдягла рукавички й шерстяного капелюха, який закрив півобличчя. Коли ми перетинали парковку, мені здавалося, що ми два могутні персонажі мультфільмів — супергероїні, суперподруги, — які вирушили на пошуки справедливості, йдемо розповісти правду, пояснити все чоловікові, який переслідує мою подругу через злочин, якого вона не скоїла.

Я впізнала машину — це вона тоді зупинилася біля нашого будинку. Почувалася дивно, коли ми йшли до неї, ніби намагалася справити певне враження — ніби я грала. Але для кого це?

Містер Прейгер сидів на пасажирському місці.

— Бачиш, — показала я. — Він спить.

— Він не спить, — заперечила Емілі.

— Тобто?

— Він мертвий. Наш друг уже не прокинеться.

— Звідки ти знаєш? — запитала я, відчувши, як до горла підступає нудота.

— Це я його вбила, — сказала вона.

— Ні, цього не може бути...

Я більше нічого не розуміла. Якщо Емілі нічого не скоїла, як вона запевняла в барі, то нащо ж вона його вбила? Нам треба було лише поговорити з ним. Усе пояснити.

— Взагалі-то, може, — сказала вона. — Усе це насправді.

— Навіщо? — запитала я.

— Бо я не могла ризикувати. Тому що не думала, що він повірить мені. Я була певна, що не повірить. І не хотіла потрапити до в'язниці. Не хотіла втрачати Нікі. Що було б, якби ми з Шоном обоє опинилися за ґратами, Стефані? Думаєш, Нікі залишився б тобі, якби нас обох загребли?

Я не могла підняти на неї очей. Звідки вона знала, що така думка промайнула у мене в голові?

— Достатньо тобі цих причин, Стефані? Чи треба ще?

Я не хотіла дивитись, але не могла не витріщатися на тіло в машині. Крові не було, як і жодних ознак насилля. Хоча я знала, що містер Прейгер мертвий, він справді виглядав так, ніби спить.

— Як ти це зробила?

— У моєму іншому житті, — сказала вона, — я добре вправлялася зі шприцами. Завжди знала, куди їх встромляти і чим наповнювати. І не без гордості можу сказати, що мені це досі добре вдається. У нашого друга передозування. Ну хто б міг подумати, що у містера Страхового Педанта була така дорога і нездорова залежність?

У голосі Емілі чулася якась неприємна нотка — ніби вона хизувалась. Я подумала про Майлза і Девіса, про життя, яке я любила. Тепер я ризикую всім. Уплутуюся в злочин. У серйозний злочин. У вбивство.

Але які в мене альтернативи? Я можу повернутися до готелю і здати Емілі поліції. Або можу сісти в машину і поїхати. Або почекати й подивитися, що буде далі. Або довіритися їй, попри все. Я знала, що не можу думати тверезо, що я взагалі не можу думати. Не здатна була

прийняти таке серйозне життєве рішення. Але я вибрала: повірити подрузі, вирішувати проблеми в міру їх виникнення і спостерігати за тим, що буде далі.

Емілі стала між мною і машиною так, щоб затулити мертвого містера Прейгера. Як на мене, то було розумно з її боку.

Вона сказала:

— Ось тепер мені справді потрібна твоя допомога. Проста послуга, добре?

— Добре, — прошепотіла я.

— Ми зараз трохи проїдемося. Ти поїдеш за мною на своїй машині. А я повезу містера Прейгера на його — до віддаленого спуску, який я знайшла трохи вище, на бічній дорозі, де майже немає машин. Це недалеко. Коли побачиш, що я звертаю з дороги в бік вершини, — а я їхатиму дуже швидко, аби це виглядало, ніби містер Прейгер втратив керування і його занесло, — зупинися і припаркуй машину. Припаркуйся просто по моїх слідах. Якщо хтось проїжджатиме, що навряд чи станеться, вони не помітять, як сліди звертають з дороги, і не запідозрять, що тут щось не так.

Дихання Емілі пришвидшилося, вона була збуджена, щоки розчервонілись. Якби я спостерігала за нею з відстані, то подумала б: «Яка щаслива жінка!»

Вона сказала:

— Я зупинюся на верхівці гребеня. З іншого боку — крута скеля. Прірва, власне. Прямовисна — більш-менш. У радіусі багатьох миль там ніхто не живе. Немає жодного шансу, що виникнуть додаткові ускладнення, ніхто не побачить, як ми скинемо машину Прейгера з вершини скелі. В найкращому випадку станеться вибух і полум'я все поглине, все геть-чисто згорить. Того, що залишиться, буде достатньо, лише щоб встановити особу Прейгера. В найгіршому випадку машина залишиться там, поки хтось не знайде її на іншому схилі гори. І це нагадує мені... будь ласка, скажи, що ти принесла щітку Шона.

Я дістала щітку для волосся із сумочки й дала її Емілі. На дотик і на вигляд волосся Шона було таким, що я спершу почала тремтіти, а потім по спині побігли мурахи.

— Мало не забула, — сказала Емілі. — Не вийде з мене видатного злочинця?

Вона вихопила зі щітки кілька волосин і розгубила їх по машині.

— В найнайгіршому випадку хтось знайде машину. Проведе експертизу. І — вгадай що? Виявиться, що це Шон. Мотив. Можливості. Волосся.

Я сказала:

— Не знаю... Я мушу вчасно повернутися, щоб забрати хлопців зі школи.

Яке дивне виправдання. Яким непевним і слабким воно здавалося.

— Ти встигнеш, гарантую, — запевнила Емілі. — Тебе здивує, як мало часу це забере. Як небагато часу і зусиль.

То було так жахливо, що майже весело. Я колись чула, як хтось казав про «другий різновид задоволення». Щось настільки жахливе, що від цього весело. Те, що я їхала за своєю подругою, на пасажирському сидінні якої труп, просто видавалося нереальним. То був якийсь фільм жахів, а мене якимсь чином натомість переконали, що це реальне життя.

На щастя, дорога була порожня. Але навіть якби повз нас хтось і проїхав, то не помітив би нічого підозрілого. Емілі напевне зсунула труп під сидіння, тож зовні виглядало так, ніби вона в машині сама. Якби ж воно так і було! Якби ж те, що щойно сталося, все ще могло обернутися на поганий сон.

Я все дивилася на годинник. Нагадування про те, коли мені час було забирати хлопців зі школи, повертало мене в реальність. Але все надто вже переплуталось. Як може відповідальна мама, яка ніколи і на хвилину не спізнюється до школи по сина, водночас бути людиною, яка допомагає приховати вбивство?

Раптом Емілі звернула з дороги. Машина, підстрибуючи, поїхала нагору схилом. Я зупинилася і припаркувалася на узбіччі. Почала підніматися пагорбом і побачила, як Емілі виходить з машини містера Прейгера.

Це був найгірший із моїх учинків. Поки що. Повертаючись назад у своє минуле, я зрозуміла, що мій роман із Крісом; і те, що я народила від нього дитину й брехала Девісу, начебто Майлз — його син; і те, що я спала з чоловіком своєї загиблої найкращої подруги, — усе це ніщо в порівнянні з тим, що я кою зараз. То було, порівняно з цим, дитячим белькотінням. Але дивно те, що я ніби відчувала звільнення. Ніби

спокутувала все погане, що накоїла, чимось іще гіршим. І я робила це не сама, а з подругою. Я була дуже не самотня!

Пагорб ставав крутіший. Як Емілі вдалося завести стару машину містера Прейгера аж сюди і не застрягти? Може, вона десь тренувалася? Напевне, це все її сила волі. Я вже трохи задихалася від надміру кисню, вітер розвівав моє волосся. Я відчувала збудження, дух пригод. Щастя.

Ніколи я не почувалася такою живою.

Емілі махала мені:

— Скоріше!

Вона обійняла мене, коли я залізла на вершину.

— Тельма і Луїза, — сказала вона.

Раніше я не завжди розуміла, коли Емілі посилалася на фільми, але ніколи не давала взнаки. Але це посилення я розуміла дуже добре. «Тельма і Луїза» — один із моїх улюблених фільмів на всі часи.

— Це ми, — сказала я. — Он ми які! Жіноча сила. Погані дівчата-утікачки!

Емілі залізла рукою в машину і поставила її на нейтральну передачу.

— Отак.

Вона поклала одну руку під задній бампер, а другою натиснула на багажник. Я приєдналася до неї та зробила все так само.

— Раз, два, три, — сказала вона, і ми почали штовхати. — Ще раз!

— Раз, два, три, — підключилась я. Мене здивувало, що я змогла порухувати до трьох — так паморочилося в голові.

— Зберися, — наполягла Емілі. — Навалися на неї.

Лаючись і чортихаючись, ми продовжували штовхати. Я намагалася не думати про те, як сильно це схоже на пологи. Тому що мене охопило дуже схоже відчуття... полегкості — і так само накрило хвилиною радості, коли нам усе вдалося.

Машина перекинулася через гребінь. Вона переверталася, котилася, знов переверталася, а потім вибухнула вогнем. Ми раділи і горлали, як діти.

— Бінго! — скрикнула Емілі. — Нам пощастило.

— Це не має нічого спільного з везінням, — сказала я. — Це просто материнська суперсила в дії.

Ми з Емілі обійнялися від щирого захвату.

— Глянь на нас, — сказала вона. Наші рукавички й черевики були мокрі, на них поналипали шматки бруду. Емілі зняла свої рукавички і кинула їх на заднє сидіння моєї машини, і я зробила так само.

Вибух і полум'я виглядали захопливо. Ніби феєрверки в дитинстві. Ми стояли на вершині й дивились. Я намагалася не думати про те, як горить містер Прейгер.

Я довезла Емілі до її машини, і ми обійнялися на прощання на парковці.

— Залишаємося на зв'язку, — сказала вона. — Пробач за непорозуміння, які виникли між нами. Більше цього ніколи не буде. Обіцяю.

— Чому я маю вірити тобі цього разу? — я усміхнулася, щоб показати їй, що не жартую.

Емілі не усміхалася.

— Тому що тепер ми обидві в цьому замішані, — сказала вона.

Блог Стефані

Цього разу ми можемо перемогти

Привіт, мамусі!

Окрім надзвичайних випадків, я намагалася підтримувати настрій цього блогу за можливості світлим і сонячним. У нас, матусь, і так достатньо стресу — і без моїх розповідей про речі, на яких краще не зациклюватися. Але я думаю про проблему, яка потребує розголосу, тому що вона стосується багатьох мам, багатьох жінок у всьому світі. І це одна з тих речей, які слід вивести з тіні, на які варто дивитися без сорому, не ховаючись.

Це проблема домашнього насилля. Щодня статистика погіршується — росте відсоток жінок, яких б'ють хлопці, з якими вони зустрічаються, або чоловіки; збільшуються шанси на те, що одна з нас стане жертвою, коли чоловік, який видавався чудовим, раптом виявляється монстром. Коли людина, яку ми вважали вартою нашої довіри, виявляється нашим ворогом.

Іноді це розкривається зненацька. Іноді, повертаючись подумки в минуле, ми помічаємо знаки, які відмовлялися бачити. Продивляючись попередні пости, дивуюся — чому я так перейнялася тим французьким фільмом про жінку, коханку та агресивного чоловіка?

Іноді ми самі себе ошукуємо, вважаючи, що чоловік, який бив колишню дівчину або дружину, поводитиметься з нами як янгол. Матусі! Не дозволяйте себе обдурити! Якщо чоловік уже робив це, він зробить це знову. І не так легко визначити серійного агресора. Не завжди це татуйований здоровань на мотоциклі. З таким само успіхом це може бути хлопець із модельною стрижкою і в елегантному діловому костюмі.

Тобто будь-який чоловік.

Іноді це починається одразу, але частіше — за певний час, коли ми вже приросли так сильно, що й не пам'ятаємо свого життя без нього. Або коли в нас народилися діти. І ми переконуємо себе, що це ніколи не повториться. Йому шкода, він кохає нас... Історія стара, як світ.

Деякі чоловіки накидаються на жінок і залишають сліди — синці під очима, розбиті носи, з якими жінки звертаються до «швидкої», а звідти потрапляють до милого соціального працівника і отримують прихисток серед інших ображених жінок. Але справжні демони — ті, що не залишають відмітин, ті, що постійно вдаються до психологічного тиску, поки жінка не зруйнована вщент.

Це може трапитися з будь-ким. Із вашою колегою. Вашою найкращою подругою. І ви не знатимете. Інколи все з'ясовується запізно. Інколи — саме вчасно. Жінка — мама — може намагатися втекти і вдатися до екстремальних заходів, перш ніж отримає допомогу.

Що робити? Кричати голосніше. Доносити до тих, хто пише закони, що ці закони мають захищати жінок. Працювати волонтерами в притулках. Виховувати синів так, щоб вони виростили чоловіками, які ніколи не скривдять жінку.

А що, як це відбувається з вашою найкращою подругою?

Робіть усе, що їй потрібно. Допомагайте в будь-який можливий спосіб.

Гаразд, матусі, годі похмурих думок. Я почала цю тему, щоб ви могли поділитися власними історіями про домашнє насилля і думками з цього приводу.

З любов'ю,
Стефані.

Емілі

Я мала би бажати смерті їм обом. Не знаю, чому мій гнів сконцентрувався на Шонові, а не на Стефані. Можливо, тому що я знала: наївна, тупувата поступливість Стефані допоможе мені отримати те, що потрібно. Тоді як Шон видавався перешкодою на моєму шляху. Для початку я хотіла помститися Шону. Нащо мені було змовлятися із так званою найкращою подругою, з якою він спав? Тому що я знала — це спрацює.

А ще я хотіла повернути собі каблучку. Не тому, що я вкрала її у мами Шона чи в мене з нею були пов'язані якісь сентиментальні асоціації, а тому, що то була остання річ, якої торкалася моя сестра.

Навіть коли я лише наважилася підійти до хлопця зі страхової компанії і призначила йому зустріч, я вже точно знала, як саме впишу Стефані у свої плани. Стефані була мені винна за те, що спала з моїм чоловіком. А ще... їй від народження судилося бути «рибою».

Здається, я почувалася трохи винною за те, що вигадала історію про домашнє насилля. Сама по собі брехня мене не бентежила, але я вдавала, що у мене жорстокий чоловік, і це було правдою для багатьох жінок. Мені було ніяково, що я вигадую таке, щоб отримати бажане. Та я була одержима. Не могла зупинитися, доки не змусила б Шона відповісти за те, що він зрадив мене і зруйнував наші плани на майбутнє. За те, що підштовхнув мене до вбивства сестри.

Я дала Евелін померти тому, що її смерть допомогла б нам із Шоном. А тепер «нас із Шоном» не існувало. Та й ніколи не існувало. Він завжди робив усе це лише заради себе, тоді як мені довелося відпустити Евелін. Існували «ми з сестрою» та «ми з сином».

Я вв'язалася в це заради себе та Нікі. Хотіла виховати сина сама, без «підтримки» та «допомоги» чоловіка, якого не кохала і якому не могла довіряти.

Буде непросто змусити Шона віддати Нікі. Та я зможу це зробити. А Стефані мені допоможе. Все, що було потрібно, — це вжити слова

«насилля» і «жорстокий» — і ось вона вже покинула Шона і пробачила своїй давно втраченій подрузі все, що я, на її думку, скоїла. Мені достатньо було лише переконати її, що ми сплануємо все разом, тоді як я вже сама все спланувала задовго до нашого сльозливого возз'єднання в барі.

Я змінила деякі деталі, щоб історія була більш правдоподібною. Сказала їй, що Шон відчував тиск через проблеми на роботі, та насправді справи у нього йшли добре і він майже повернувся до нормального темпу після того, як певний час працював удома одразу після мого зникнення. У мене був досвід контролювання інформації, підтасовки деталей. Я заробляла на життя викривленням правди.

А, так, бідолашний містер Прейгер. Супутні втрати. Він просто опинився не в тому місці не в той час, і в нього була не та професія. Він ставив забагато питань — забагато неприємних питань. Змусивши його замовкнути і попросивши Стефані допомогти мені позбутись тіла, я вбила одразу двох зайців. Це вирішило проблему з Прейгером і допомогло мені знову завоювати підтримку Стефані й заручитися нею раз і назавжди. Немає зв'язку міцнішого за зв'язок між співучасниками злочину. Тельма та Луїза. Як весело. Стефані померла б за мене, якби це знадобилося. На щастя для Стефані, я не вважаю це за необхідне.

Потім я зателефонувала Деннісу Найлону. У цьому харчовому ланцюгу дісталася аж до Аделаїди, його стервозної особистої помічниці.

Вона сказала:

— Звідки у вас цей номер? Емілі Нельсон померла, а це мерзенний жарт. Хто б ви не були, ви знаєте, що Емілі мертва. А те, що ви робите, — огидно.

Я веліла їй заспокоїтися і згадала кілька фактів про різноманітні кризи Денніса та про перебування в реабілітації, які знала тільки я, тільки Емілі. І майже почула, як впала щелепа Аделаїди.

— Годі цього лайна, Аделаїдо. Це я, Емілі. Я не померла. З'єднай мене з Деннісом.

Денніс сказав:

— Я знав, що ти жива. Мій внутрішній голос шепнув мені, що з того світу ти дзвонити не можеш, тож ти напевно досі тут.

— Який самовпевнений внутрішній голос, — сказала я.

— Найкращий із тих, що можна купити за гроші, — зреагував Денніс.

— Мені потрібно побачитися із тобою.

— Приходь під час коктейльної години, — відповів він. — Я чекатиму.

Коли я прийшла, він лежав на канапі в глибині свого схожого на печеру лофту-ательє.

Відклав на журнальний столик книжку про монгольські мініатюри, встав і поцілував мене в обидві щоки.

Потім зайшла Аделаїда з тацею, на якій стояли два келихи для мартіні, наповнені улюбленим коктейлем Денніса: мескаль із манговим соком. Краї келихів були присипані чилі-порошком. Ті коктейлі були значно смачніші за все, що я готувала собі в «Госпітеліті Сьютс».

— За тебе, — сказала я. — Це бездоганно.

— І за тебе, — мовив Денніс, піднявши келих.

— Повертатися добре, — мовила я.

Денніс вихилив свій келих за три ковтки. Звідки Аделаїда знала, в який момент зайти, щоб принести ще один коктейль і забрати порожній келих?

— Я був певен, що тобі доведеться піти на щось героїчне, щоб виборсатися з цього шлюбу. Але не уявляв, що ти розіграєш власну смерть. Усі навколо почувалися спустошеними. Всі, окрім мене. Я одразу зрозумів, що все це шарада, так само, як і те, що твій щасливий шлюб — підробка.

— Звідки ти знав? — запитала я. — Я цього не знала.

— Не хочу видатися циніком, але більшість шлюбів такі. А в твоєму випадку... всі це знали. До речі, хтось із наших казав, що у тебе роман, чи проблеми з наркотиками, чи щось таке і що ти просила допомогти дістати тобі липові документи. Не розумію, чому ти не звернулася до мене. Я б дістав тобі найкращі папірці. Чоловік з Британії — це мило, але в нього було недостатньо розуму і сили, щоб змагатися з такою акулою, як ти, люба. Ми всі бачили, що тобі нудно. Ти б іще багато років тому втекла, якби не йшлося про твого гарненького сина, який тепер викликатиме значно більше цікавості, адже його родина розпалася.

Мене пронизав біль розлуки з Нікі.

— Зроби мені одну послугу, — попросила я.

Денніс відповів:

— Якщо хочеш повернутися на роботу, ласкаво прошу. Ми знайшли лише тимчасову заміну. Життя в зоні бойових дій без тебе стало зовсім іншим.

Я сказала:

— О, це було б насправді чудово. Та мені треба спершу... дещо владнати. Подбати про дещо. Я ще не певна, та, можливо, мені буде потрібна консультація юриста. Знаю, що серед тих, кому платимо попередній гонорар, є хороші спеціалісти.

— З розлучень? — запитав Денніс.

— Не знаю, — відповіла я. — З побутових справ.

— У мене є крутий, — сказав Денніс. — Коли той скажений стриптизер позивався до мене, цей чувак змусив його звалити. Вважай, що він у твоєму розпорядженні. Мій внутрішній голос теж, якщо знадобиться.

— Дякую, — сказала я. — Я повідомлю тобі. А поки що мені потрібен якийсь приголомшливий одяг.

Стефані

Я досі не знаю, як це сталося, але Емілі чітко дала зрозуміти, що ми більше ніколи не будемо згадувати мертвого слідчого зі страхової компанії. Наша обітниця мовчання — її наказ про нерозголошення, власне кажучи, — почала діяти, щойно ми зіштовхнули машину з вершини скелі.

Я довезла Емілі до її машини. Вона наказала якийсь час їхати слідом за нею. Ми їхали путівцем, Емілі звернула до кафешки, а я — на парковку.

Ми сіли за столик біля вікна, оддалік від інших відвідувачів. Емілі замовила каву і смажений сир. Звучало це добре. Ідеально, власне. Я замовила те саме. Мала би бути не голодною після двох порцій фаршированої картоплі, але зголодніла.

Я обмірковувала, як мені розпочати розмову про те, що вважала за необхідне обговорити, та Емілі мене випередила:

— Нічого не було.

— Що-що?

— Те, що щойно сталося. Містер Прейгер... машина... нічого не було.

Я думала про це.

— Добре.

Це, звісно, вирішувало багато проблем.

— Хтось дізнається. Мають же бути якісь наслідки.

— Наслідки, — Емілі закотила очі, від чого слово «наслідки» почало звучати як найтупіше і найобразливіше слово в усіх словниках. Ми замовкли, коли офіціантка принесла їжу, і їли також мовчки.

Емілі видавалася такою впевненою. Але я не сумнівалася, що нас хтось вирахує. Я прийшла подрузі на допомогу. І тепер я злочинниця, поза законом. Уявила постер «Розшукується» зі своїм обличчям на ньому. Запис, який Емілі зробила біля атракціону із субмаринами, був

дрібницею у порівнянні із тим компроматом, який вона тепер мала на мене.

Про це нам також не можна було говорити.

— Нічого не було, — повторила Емілі.

Ми закінчили їсти, встали і пішли з кафешки.

І коли минув тиждень, а потім ще тиждень без жодних наслідків, я майже повірила, що вона мала рацію.

Нічого не відбувалося. Наслідків не було. Можливо, то все був лише страшний сон. Може, я все це уявила.

Але тепер, коли я забирала Майлза зі школи, читала йому і вкладала його спати, я вже була іншою людиною. Я була мамою, і блогершою, і співучасницею убивства.

Шон

Перше, що мене насторожило, — це те, що на в'їзді біля будинку було припарковано дві машини. Одна з них належала Стефані. Вже саме́ це було дивним, оскільки вона виїхала тиждень тому. Хоча ми досі, так би мовити, ділили з нею опіку над хлопцями, возячи їх з одного будинку до іншого й назад, хоча вона досі забирала хлопців зі школи, та її самої я майже не бачив.

Наші стосунки, якщо їх можна так назвати, були приречені від самого початку. І шансів пережити візит Прейгера у них не було. Ймовірність — факт — того, що Емілі жива, позбавляв їх шансів. Я був злий на Стефані за те, що вона не сказала мені, що у моєї дружини була сестра. А Стефані була зла на мене... не варто навіть перелічувати всі ті речі, за які вона мала повне право на мене сердитися.

Ну, я взагалі-то не дуже шкодував. Мене не надто бентежило те, що Стефані не плутається під ногами і не годує нас із Нікі через силу своїми поживними стравами. Було весело знову бути просто двома хлопцями, які можуть по дорозі додому купити піцу. Було добре бути вдома, де спілкуватися доводиться лише один з одним, а ми добре ладнали.

Я покликав назад Елісон, щоб у мене був хтось для підстраховки, коли потрібно попрацювати в офісі і я не хотів, щоб Нікі лишався у Майлза. Після всього цього Стефані зараз опинилася у мене вдома — це вже було дещо незвичайне. Я напружився. Ну гаразд, може, вона прийшла, щоб забрати якісь речі, які забула. Але кому належала друга машина? Стефані і цей хто-б-він-не-був приїхали разом? Ще один слідчий зі страхової. З моменту першого візиту від Прейгера нічого не було чути, і це мені теж не подобалося. Відсутність новин — це не обов'язково погані новини.

Друга машина — старий коричневий «Б'юїк» із мічиганськими номерами. Я не знав у Мічигані нікого, окрім матері Емілі, хоча не можу сказати, що знав її. Ми ж ніколи не бачилися.

Можливо, це Емілі.

У мене був важкий день на роботі. Я не міг зосередитися. Зрозуміло — забагато всього у мене відбувалося.

Керрінгтон, віце-президент міжнародної компанії, що займалася нерухомістю, людина, яка привела мене в мою фірму і на яку, як мені здавалось, я міг покластися, тому що ми обидва англійці, дав мені кілька натяків на те, що насувається шторм. Найпрозоріший натяк я отримав за обідом в «Ойстер барі». Ми випили по три скотчі та з'їли суп з устриць. Він сказав, що сподівається, що я не виходжу з гри або що принаймні повернуся. Я старанно працював, і — мені здавалося — у мене добре виходило. Але того дня, коли біля мого будинку припаркувалося дві машини, я дізнався, що проект, який мали віддати мені, дістався хлопцеві з Юти, якого лише нещодавно взяли до нас на роботу.

Наскільки я знав, Нікі ночує у Стефані, і я купив пляшку доброго скотчу, яку збирався прикінчити за переглядом «Інспектора Морса».

Я відчинив вхідні двері.

— Агов! — гукнув. Чи то янгол-охоронець, чи то інстинкт самозбереження підказали мені не вигукувати імені.

Зайшов до вітальні. Стефані й Емілі сиділи поряд на канапі. Я сказав собі: «Зберися, Шоне, зберися».

— Ми подумали, що це має бути весело. Тобі так не здається? — озвалася Емілі.

— Що відбувається? Чому ти тут? — зреагував я.

— Запитай Стефані, — сказала Емілі. — Це вона тут живе.

Я поглянув на Стефані. І подумав: «Скажи їй, що ти виїхала. Скажи, що ми більше не разом». Ніби це врятувало б ситуацію. Ніби це взагалі бодай щось змінило б. Емілі, без сумніву, вже знала.

— Де хлопці? — запитав я.

— Граються в кімнаті Нікі, — сказала Стефані. — Облиш їх.

Хто Стефані така, щоб казати мені, щоб я облишив свого сина? Я подивився на Емілі, очікуючи підтримки. Щоб вона просто сиділа і мовчала, коли інша жінка наказує мені, як поводитися із Нікі, — це було на неї несхоже. Це був тривожний знак. До того ж то була не просто якась жінка. Стефані була «рибою», яку ми обрали для свого божевільного плану.

Емілі витріщилася на мене. Чому я питаю у Стефані про те, де Нікі? Чорна хмара ненависті й презирства Емілі ковзнула повз Стефані й зависла над моєю головою.

— Це бридко.

— Ти про що? — запитав я.

— Те, що ти ображав свою прекрасну дружину.

— Що? Та ніколи я її не «ображав». — Я не втримався і показав пальцями в повітрі лапки навколо цього слова, хоча знав, що це погана ідея. — Ти знаєш це так само, як і я.

— Я бачила. Ти при мені дав їй ляпаса.

— Ти брешеш, — ось і все, що я міг сказати. Двоє проти одного. Він сказав, вона сказала... і вона сказала.

— А як щодо того, що ти зробив з моєю сестрою? — запитала Емілі.
— Невже ти сподіваєшся, що я колись пробачу тебе за це?

Я здивувався:

— Та я навіть ніколи не бачив твоєї сестри. Як, дідька лисого, ти могла шість років бути моєю дружиною і не сказати мені, що у тебе була близнючка?

Емілі повернулася до Стефані.

— Тобі не гидко від того, як британці лаються?

Потім вона повернулася до мене. Її очі, які завжди здавалися мені такими гарними, які колись дивилися на мене із (як я вважав) любов'ю, перетворилися на два блискучі крижані диски.

— Ти весь час про неї знав. Десятки разів із нею зустрічався. Ти лише вдаєш, що не знав про її існування. Це ще одна брехня. Я кажу про те, як ти поведився з нею останнього разу, коли ми були всі разом у будинку на озері. Вона несподівано приїхала туди в ті вихідні, коли ми святкували твій день народження, і ти був украй розлючений. Дразнив її, знущався з неї, кажучи, що вона нежиттєздатна, що вона має померти, зробити послугу сестрі й убити себе, що їй нема заради чого жити, що світ стане кращим, якщо вона помре. Поки вона врешті-решт не повірила тобі. Хай за кілька місяців, та ці слова просочилися в неї. Коли я поїхала туди без тебе і зустрілася там із нею, то посеред ночі, коли я спала, вона випила всі свої пігулки, запила їх усім алкоголем, що був у будинку, і кинулася у воду.

— Я ніколи не бував там у той час, коли там була твоя сестра, — сказав я. — І ти це знаєш, Ем.

— Не називай мене Ем, — зашипіла моя дружина. — Я ж казала не називати мене так. Так мене називала лише вона, а тепер, через тебе, вона померла.

— Я не впізнаю людину, яку ти вважаєш мною. Монстра, якого ти створила, ти, ти...

— Скажена сука, — підказала Емілі.

— Скажена сука. Це сказав не я.

Від подиву Стефані ковтала ротом повітря.

— Скажені суки, — сказала Стефані. — Ти його чула? Це він про нас. Скажені суки.

Ми з Емілі разом обернулися і витріщилися на неї, думаючи: «Стули пельку». Тож принаймні це нас об'єднувало. Яким нікчемним і сентиментальним видавався я собі — з моїми сподіваннями на прощення і пошуками підтверджень того, що ми з Емілі досі на одному боці (адже ми обоє хотіли, щоб Стефані замовкла!), тоді як жахлива правда була в тому, що Емілі висуває звинувачення, через які я можу потрапити до в'язниці.

— Це ти в поліції скажеш, — пригрозила Емілі. — Попросиш їх якомога точніше встановити час смерті. Запитаєш, чи вони цілком переконані, що ти не був у хатинці приблизно в той самий час, коли Евелін вбила себе.

Я знав: те, що вона говорить, — маячня, це нелогічно, я можу довести свою непричетність. Але я не міг нормально мислити.

— Це брехня. Це все брехня.

— Це ти брехун, — сказала Емілі. — І я не хочу, щоб мій син виріс таким самим брехуном, як ти. Ти сказав, що ми зробимо все разом. Але, очевидно, ми були не разом.

— Шоне, твій лікар попереджав, що снодійне може викликати у тебе психоз, — втрутилася Стефані. — Ти міг зробити щось, а потім не пам'ятати цього. Міг поїхати кудись і забути. Міг зацькувати когось до смерті, а потім і уявлення про це не мати.

Емілі подивилася на Стефані, як учитель дивиться на тупуватого учня, який раптом сказав щось неочікувано розумне. Мабуть, частину про пігулки Стефані вигадала сама. Якби мені довелося щось

доводити, то я надав би докази того, що пігулки мені прописали лише через певний час після зникнення Емілі. Невже мені справді доведеться доводити це?

— Я хочу забрати Нікі, — сказала Емілі. — Зараз. Зрозуміло?

Я зіщулився від того, як Стефані усміхалася моїй відважній дружині.

Емілі пояснила, чому вона повернулася, дуже спокійно і байдуже. Вона була рішуче налаштована забрати Нікі. Стефані погодилася їй допомогти. Вони обидві були налаштовані рішуче. Історії Емілі повірять. У неї є свідок. Я дав їй ляпаса. Довів її сестру до самогубства. Змусив Емілі зникнути і вдати із себе мертву. Вирішив обдурити страхову компанію і змусив свою налякану побиту дружину діяти за моїм планом.

Дві жінки, які змовилися проти тебе, — класичний страх усіх чоловіків, але я ніколи не вважав себе одним із тих, хто боїться такого. Я люблю жінок. І ніколи — досі — не боявся їх. У будь-якому випадку, це не просто моя фантазія. Це — реальність. Ці жінки готові на будь-що, аби розлучити мене з сином. Вони брехатимуть. Порушуватимуть свою клятву перед правосуддям. Лише Богові відомо, на що вони здатні.

Стефані сказала:

— Я просто розповідаю, що бачила, от і все.

І тут я з жахом зрозумів: вона вірить у те, що каже. Не уявляю, як вона себе переконала, але якось їй це вдалося. Було неправильно від самого початку вкласти нашу долю в руки жінки, у якої немає думок, самі лише почуття.

— Вам це так не минеться, — сказав я. — Я винайму адвоката. Страхова компанія вже почала розслідування, і цього разу я скажу їм правду, хай які будуть наслідки.

Я блефував, то й що? Я майже хотів, щоб тієї миті у двері подзвонив містер Прейгер. Він побачив би нас разом, відчув би атмосферу і зрозумів би все. Він з'ясував би правду. Розібрався б з усім раз і назавжди. Він був надто розумний, щоб моя дружина і Стефані змогли його обдурити. Було б чудово, якби тут був присутній ще один чоловік. Якби він побачив нас усіх в одній кімнаті, це б дуже допомогло його розслідуванню!

— Ану, — сказала Емілі. — Шукай собі адвоката. За мене битимуться юристи Денніса Найлона. Вони скажуть, що ти погрожував забрати Нікі, якщо я не погоджуся на аферу зі страховкою. І що страх змусив мене погодитися. Чи... можна розробити іншу версію. Що мені потрібно було побути на самоті без родини, а ти запанікував і звернувся до копів. Яке жахливе непорозуміння. Пробачте! А те, що ти оформив страхування, — просто збіг. Немає провини — немає звинувачень. Немає грошей. Я погодилася б і на другий варіант, якби ти просто пішов і залишив Нікі мені.

Я не міг. Я не міг покинути сина і дозволити своїй дружині — своїй божевільній дружині — самій виховувати його. Мав бути якийсь інший вихід.

Я сказав:

— Я просто намагаюся зрозуміти. Слухайте, пропоную зараз усім глибоко вдихнути, заспокоїтися і...

Дві жінки обмінялися довгими поглядами.

Заговорила Стефані:

— Ми знаємо, що ти зробив з Емілі. А Емілі знає, чого хоче.

— О, будь ласка, — втрутилась Емілі нетерпляче. — Всі все знають. Річ не в тім.

Мені було страшно залишати їх отак. Усе отак залишати. Але мені потрібно було вдихнути повітря. Аж тепер я зрозумів, що досі не зняв пальто.

— Вийду на хвилику, — сказав я. — Не можу це слухати. Та спершу хочу привітатися з Нікі.

Я пройшов повз них до кімнати сина. Вони із Майлзом будували криту парковку з «Лего».

— Привіт, хлопці, — сказав я. — Це круто.

Вони заледве звернули на мене увагу.

— Привіт, тату, — озвався Нікі.

— Привіт, — мовив Майлз.

Я поцілував милу маківку свого сина, і горе охопило мене.

— Мама вдома, — сказав Нікі, ніби в цьому не було нічого незвичайного. Ніби вона ніколи й не зникала.

— Я знаю, — сказав я. — Добре, правда?

— А моя мама ще там? — Майлз говорив якось стурбовано. Невже він вважав, що тепер черга його матері зникнути?

Я був би не проти, якби вона зникла, але Майлзу я б такого не побажав.

Відповів:

— Твоя мама у вітальні разом із мамою Нікі.

Мій дім більше не був моїм домом. Його захопила і зруйнувала моя дружина зі своєю подругою. Я не міг змусити їх піти, не застосовуючи сили, в чому вони мене звинувачували. Мені треба було вибиратися звідси. Я пішов до кімнати, узяв костюм, зміну одягу, деякі дорожні речі, снопдійне і комп'ютер.

Попрощався з дружиною та Стефані. Вони не відповіли. Вони мене наче й не чули. Налили собі білого вина і розтягнулися по обидва боки канапи.

Я поїхав на вокзал і сів на перший-ліпший потяг до міста. Оселився в готелі «Карлайл». Він був дорожчий, ніж ми могли собі дозволити, але я запевнив себе, що гроші саме для таких часів.

Зателефонував в офіс і сказав, що захворів. І провів цілий день у ліжку. Ввечері спустився в чудовий бар готелю з фресками Людвіга Бемельманса. Я завжди вважав це місце найстильнішим і найвишуканішим у Нью-Йорку.

Я любив стиль, любив вишуканість і якісне обслуговування. Моє життя стало похмурим, самотнім, диким. Я намагався не думати про те, наскільки щасливішим був, коли вважав, що Емілі померла.

Замовив собі цивілізований мартіні (охолоджений, але без льоду, в правильному келиху, з додатковими оливками), і коли його принесли, такий ідеально холодний, я роззирнувся у цьому цивілізованому місці й після другого мартіні зміг уявити, що між мною та Емілі — а тепер додалася ще й Стефані — все можна владнати дружньо і цивілізовано.

Я повернувся до кімнати, випив дві пігулки снопдійного — вдвічі більше за рекомендовану дозу — і провалився у сон без сновидінь.

Наступного ранку прийняв душ у розкішній ванній кімнаті й скористався кожним тюбиком дорогої косметики. Пахнув, як букет квітів. Замовив каву в номер, залишив чималі чайові, вдягнувся.

На роботі я пішов просто до офісу Керрінгтона.

Я боявся цієї розмови. Збирався запитати Керрінгтона, чи знав він якогось адвоката, який міг би (тут я мав бути обережний) у разі чого взяти мою справу за корпоративними розцінками.

І що я казатиму адвокатові? Я знову не міг нормально мислити. Моя дружина буквально перетворила мої мізки на омлет.

Керрінгтон відхилився на стільці і від'їхав від свого письмового стола.

Він сказав:

— Господи Боже, Шоне. Невже ти єдина людина на планеті, яка не бачила цього?

Він розвернув монітор. Щоб бачити екран, я мав нахилитися або сісти навпочіпки перед його столом. Це було страшенно незграбно.

На екрані була сторінка «Фейсбуку». На аватарці була дружина Керрінгтона з оберемком ревеню. То була сторінка Люсі Керрінгтон.

Заголовок був такий:

«Мама-блогер знаходить розгадку».

— Ось що ця матуся розповідає про зникнення своєї подруги.

Керрінгтон передав мені мишку.

— Клікай. Чекай. Йди сюди. Сідай на мій стілець. Мені не обов'язково бути тут, коли ти це читатимеш.

Я сказав:

— Можеш просто переслати мені.

Він відповів:

— Я не знаю, як це робиться.

І пішов. А я натиснув на посилання, яке переправило мене у блог Стефані.

Блог Стефані

Таємницю розгадано

Привіт, мамусі!

Спершу я хочу, щоб ви переконалися, що сидите. Зручно. За письмовими або кухонними столами. Для тих, хто не слідкував за перебігом подій, я вставляю посилання на пост про мою дружбу з Емілі й на серію записів про її зникнення та смерть. Чи, власне, про те, що ми вважали її смертю. Але я забігаю наперед. Коли ви прочитаєте ті записи, то вже будете в курсі.

Хай там як, останні новини вас приголомшать. Мамусі, ви готові їх почути? Шокуючі новини? Емілі жива!

Я опушу кілька моментів. Не зосереджуватимуся на своїй примарній підозрі, що Емілі не померла. Будемо вважати, що це моя мамська інтуїція. Материнське шосте чуття, яке, виявляється, знову не підвело.

Пишучи пост про потойбічне життя, пост, яким поділилося так багато людей, я, взагалі-то, намагалася зв'язатися з Емілі — у разі, якщо вона жива і може це прочитати. Хотіла, щоб вона знала, що я досі думаю про неї і молюся за неї.

Саме про Емілі я писала в пості про друга, який потребує нашої допомоги, і про те, як ми розрізняємо, що це прохання щире. (Посилання)

Я хочу сказати це якомога зрозуміліше: Емілі бив її чоловік.

Вона так боялася його, що вдала своє зникнення і смерть. Але і це ще не все. Він розробив схему, щоб обдурити страхову компанію, коли вона зникла і, як він думав, померла. Зазвичай про такі речі розповідають по телевізору, але, здається, вони трапляються і в реальному житті.

Насправді померла її сестра-близнючка, до цього відчайдушного вчинку її підштовхнув (якщо бути точною, частково підштовхнув) її

жорстокий, черствий, агресивний зять.

Шон Таунсенд.

Це, звісно, дивує, що хороший хлопець та відповідальний батько, якого я хвалила у своєму блозі, взяв і виявився жахливою людиною, — але я можу лише сказати, що таке стається. Шахраї і навіть серійні вбивці полюють на ніжних жінок. Не те щоб я припускала, що чоловік моєї подруги — вбивця. Не буквально, звісно.

Шон дуже погана людина. Не знаю, які там закони щодо страховок. Але, за словами Емілі, розслідування очолив містер Ісаак Прейгер. Він відслідкував Емілі й вийшов з нею на зв'язок. Запропонував їй угоду: вона не фігуруватиме у справі, якщо скаже йому правду. І вона, звісно, скерувала його до Шона. З останньої розмови із містером Прейгером Емілі дізналася, що вони з Шоном домовилися зустрітися за тридцять миль від міста.

Ми з Емілі знову друзі. Їй вистачило сміливості звернутися по допомогу, а я виявилася достатньо хорошим другом, аби допомогти. Ми, матусі, знову об'єдналися для боротьби. Отже, цей пост присвячується мамам і міцній дружбі.

З любов'ю,
Стефані

Шон

Керрінгтон чекав за дверима офісу десь так, як лікар чекає, коли ви роздягнетесь, перш ніж зайти до оглядової кімнати.

— Кепські справи, — сказав він, заходячи. — Жінки! Я тобі співчуваю, друже.

Вірив він у мою причетність чи ні, я був йому вдячний за те, що він поводився принаймні чемно. Цивілізовано. Тієї миті мені здавалося, що минулої ночі я просто прийняв забагато снодійного і за кілька годин усе це, можливо, вже не відбуватиметься. Та я знав, що прийняв не забагато. То була реальність.

Я сказав:

— Це все брехня, клянуся. Хіба це не кібербуллінг? Не шантаж? Що кажуть наші закони про наклеп? Тут ні краплі правди!

І розповів йому свою версію. Лише раз трішечки відхилився від правди. Вдав, ніби не знав, що моя дружина збирається отримати гроші від страхової. Так історія виглядала краще. Простіше. Я сказав, що не бачив жодного зв'язку між страховою програмою, яку підписав, та її зникненням, перш ніж детективи мені на нього не вказали. Усе, що сталося, ініціювала вона. Вона завжди шукала адреналіну, завжди вдавала погану дівчинку. Я гадав, що з віком це перестане їй личити.

Керрінгтон смикнув за рукави, сигналізуючи про надмір інформації.

Все-таки ми британці.

І все ж, думаю, він мені повірив.

Керрінгтон сказав:

— Я запитаю нашого співробітника з юридичного відділу. Очевидно, що запис в інтернеті — ще не документ. До нього набагато менше довіри. А наразі — що тобі потрібно? Чим я можу допомогти?

То був один із тих моментів, коли стоїш на роздоріжжі і маєш обирати: праворуч підеш чи ліворуч. Ти лише сподіваєшся, що відчуєш, куди тебе спрямовують, — сподіваєшся, що тебе спрямують. І

я відчув. Мені допомогли. Можливо, пігулки були правильним рішенням. Вони не дозволяли мені думати забагато.

Кажуть, перша ідея, що спадає на думку, — найкраща. Хоча, можливо, не найкраща з усіх можливих. Треба було згадати в розмові про Прейгера.

Я сказав:

— Мені потрібні відстань і час.

Емілі взяла тайм-аут. Тепер моя черга. Втекти. Поїхати кудись. Поміркувати. Почекати, поки все вляжеться. Усі дороговкази і знаки вказували в цьому напрямку.

Керрінгтон застеріг:

— Це репостять на «Фейсбуку». Пост зібрав уже сотні лайків. Він став вірусним, як це називають. Легкий вірус. Сподіваюся, виліковний.

Його жарт був сухий і невеселий.

— Про так звану правду мова взагалі не йде.

— Боже мій, — сказав я.

— Так, Боже мій, — повторив Керрінгтон.

— І що це означає? Для мене?

— Це означає, що, навіть поки ми говоримо, хтось, можливо, уже готує проти тебе обвинувачення. І щойно вирішать висунути, все може почати розвиватися доволі швидко.

— Хай йому трясця, — сказав я.

— Атож, хай йому трясця.

У Керрінгтона була звичка чекати, поки хтось вилається, а потім повторювати лайку.

Він сказав:

— Тобі пощастило, що ти мені подобаєшся. І що я тобі вірю — ну, окрім того, що ти не знав про аферу зі страховкою, що мені, власне, байдуже, та, однак, створило б нашій компанії небажану рекламу, якби тебе піймали. А поки що у мене є ідея. Нам потрібна людина, яка зорганізує продаж землі на узбережжі Ірландії, де наш клієнт хоче побудувати резиденцію для усамітнення. Невеликий клієнт, невелика резиденція, є певні махінації з податками, але загалом усе цілком законно. Може, ти зумієш усе владнати. Тимчасова релокація. Гольф у цій частині світу має бути неймовірним. І як ти й казав: відстань і час.

Щойно все вгамується, ми будемо розглядати питання твого повернення.

Було ще дещо, зрозуміле без слів. Я мав громадянство Великої Британії. Ніхто не буде влаштовувати мені екстрадицію через підозри в побитті дружини, доведенні до суїциду і навіть у спробі шахрайства. Страхова компанія буде щаслива, що не має платити. Прейгер може зайнятися розслідуванням наступної справи.

Керрінгтон був хороший чоловік, доброзичливий. Я зрозумів, що він мені пропонує. Простягає соломинку тому, хто потопає. Рятує мене з охопленого пожежею будинку.

Керрінгтон сказав:

— Берися за цю справу негайно.

Він не міг дивитися на мене, та це мене цілком влаштовувало.

— Чудово, — сказав я. — Я вдячний тобі. Направду і дуже щиро. Дякую.

— Одного разу достатньо, — одізвався Керрінгтон.

Я знав, що це тимчасово. Мені були потрібні відстань і час. Я піду, а потім повернуся й заберу Нікі. Ми з його матір'ю все ще можемо владнати все цивілізовано.

Цивілізовано? Якого значення набувало це слово, коли я говорив про Емілі, про свою дружину, про жінку, яку я любив і думав, що знав. А тепер я знав лише те, що вона, ймовірно, ще не покінчила зі мною. Чи досі в її голові народжується якийсь план, щоб покарати мене за те, що я, як вона собі уявила, зробив? Я не міг не думати про те, що вона не заспокоїться, доки не змусить мене страждати іще дужче.

Мені не лишалося нічого, окрім як чекати. Чекати, затамувавши подих.

Емілі

Шон дав про себе знати електронним листом. Його призначили на проект на узбережжі Ірландії. Він не знає, як довго затримається там. То була чудова можливість. Він попросив мене переказати Нікі, що дуже його любить. Сказав, що зв'яжеться для того, щоб обговорити опіку над Нікі, щойно дізнається, коли повернеться. Мене це дуже здивувало. Я думала, що він битиметься затятіше.

Але я не скаржилася. Саме цього я й хотіла. Кращої розв'язки й уявити не могла.

Була у мене одна погана ніч. Можливо, страх жив просто в моїй голові. Та поряд не виявилось нікого, хто міг тоді мені це сказати.

То була перша ніч, коли Шон поїхав. Я повернулася до свого будинку. Провела день, повертаючи його до того первинного стану, який він мав до Стефані: викинула всі огидні чаї, якими вона заповнила буфет; перебрала пляшки у винній шафі; прибрала її огидну вишиту хрестиком подушку з написом «Благослови нашу щасливу оселю», яку вона мала нахабство принести зі свого будинку і покласти на мою канапу; дістала і розставила всі свої особисті речі й безцінні предмети декору.

Потім я була з Нікі. Нас було лише двоє: я і він. Ми повечеряли смачнющими, ідеальними макаронами під скоринкою сиру, які я сама приготувала. Нікі весело теревенив.

На кухні було тепло. Я жила як загнаний звір, але тепер знову почувалася людиною. Ризикнула всім. Партія була непроста. І я виграла.

Я відчувала, що ніколи не була щасливішою, ніж тепер. Поклялася, що зроблю все, аби це тривало, — усе від мене залежне, аби перебороти бажання розірвати своє життя на купу маленьких шматочків і розпорошити їх у повітрі. Пообіцяла собі, що впораюся, що більше ніколи не відчую тієї невгамовності, що не дозволю, аби повсякденні речі дратували мене, навіювали нудьгу чи лякали, що я

припиню контролювати правду, а натомість почну жити у правді. Так довго, як зможу.

Тієї першої ночі я вклала Нікі спати, а сама дочитувала роман Гайсміт, який почала ще до всіх подій. «Ті, що йдуть». Напевне, це підсвідомість підказала мені взяти його з полиці.

Можливо, не варто було читати саме цю книжку, коли я в будинку сама (ну, окрім Нікі). Я прочитала моторошну частину про мстивого батька померлої жінки, який переслідує свого зятя, щоб убити. Літній чоловік ховається в тінистих алеях Венеції, як страхітливий червоний гном у тому сексуальному фільмі жахів із Джулі Крісті та Дональдом Сазерлендом.

Я читала на канапі, коли раптом відчула, що за мною спостерігають. Що хтось дивиться на мене з лісу. Можливо, я думала так через те, що сама спостерігала за цим будинком. Бідолашна Стефані. Я мучила її. Яке марнування сил. Ані вона, ані Шон не були варті цього.

Мені хотілося вважати, що я знаю, що людина може відчувати, коли за нею стежать. Я знала, що, на відміну від Стефані й Шона, була б напоготові. Я спостерігала, за мною спостерігали.

А тоді почула шум. Шурхотіння в лісі. Шон був там. Я відчувала це. Відчувала його присутність. Його лють. Його ворожість. Він збирається пробратися до будинку і спробувати вкрати Нікі? Він переконав себе, що я заслуговую на це?

На відстані я почула свист. Звук ставав дедалі гучнішим, а потім затих. Поблизу. Шон уміє свистіти? Чому мелодія видалася мені знайомою? Може, то і не Шон, а незнайомиць, убивця? Розлючений привид містера Прейгера?

Я хотіла визирнути, та мені було страшно. Вимкнула світло і вдивлялася в матову безмісячну ніч. Потім мені стало страшно сидіти в будинку без світла, тож я засвітила все, що могла. І раптом розізлилася на те, що в моєму будинку так багато вікон. Чого це ми вважали, що нам потрібно стільки світла?

Можна було посадити Нікі в машину і відвезти в безпечне місце. До Стефані, хоча мені буде дорого коштувати попросити її побути зі мною. Захистити мене. Можливо, мої фантазії про мстивого чоловіка — лише параноя.

Та, врешті-решт, мені здалося, що будити Нікі й кудись їхати — це робити багато галасу... з нічого. Я вирішила прийняти одну зі снодійних пігулок, які залишив Шон. Коли він був зі мною, снодійне було йому не потрібне. Та справедливо буде відзначити, що тоді я ще не зникла і не померла, а він не запросив нікого на моє місце, — і я не вимахувала перед ним своїми альтернативними версіями реальності.

Я лягла поряд із Нікі. Шонові доведеться спочатку розбудити мене, якщо він намагатиметься забрати мого сина.

Уже засинаючи, я згадала, що Стефані казала, начебто пігулки Шона можуть викликати психоз. Може, він збожеволів? Може, втратив здоровий глузд і справді був там, у лісі?

Чи то я збожеволіла? Я прийняла одну з тих пігулок. Сон мене не брав, серце скажено билосся в ребра. Ковтнула ще одну пігулку — і відключилася, поки Нікі не розбудив мене наступного ранку.

Денне світло лилося крізь вікна. Я лежала в ліжку Нікі. Заснула в одязі. Сонце стрибало по підлозі спальні.

— Доброго ранку, мам, — сказав Нікі.

Я поцілувала його гладеньке вогке чоло, і ми згорнулися під ковдрою. Благословенна мить.

Я хотіла, щоб у Нікі був батько. Ми з Шоном залишалися на зв'язку. Однак я подала документи на розлучення. З повною опікою. Про всяк випадок. Ці міжнародні трансатлантичні тяжби тривають роками.

Не знаю, чого Стефані очікувала від мене. Можливо, вона думала, що тепер ми станемо справжніми найкращими подругами. Що ми об'єднаємо ресурси і житимемо разом, організувавши щось на кшталт кооперативного кібуцу, розподіляючи хатні обов'язки і турботу за дітьми.

Такого ніколи не буде. Навіть спільне життя з Шоном було б кращим за це.

Я пішла до Денніса і попросила про суттєве підвищення зарплатні, яке я використала для того, щоб винайняти няню на повний день. Переконала Денніса підтримати фонд, який рятує дітей з вулиць і дає їм притулок, і ми назвали його на честь моєї сестри. Я також домовилася про більш гнучкий графік, який дозволить мені проводити час із Нікі й працювати частково з дому. Здається, інколи треба йти,

аби люди почали тебе цінувати, хоча з Шоном цей підхід не спрацював.

Я ніколи не уявляла, що можу бути така задоволена життям, як-от зараз. Дім, материнство, робота — без жахливої нудьги, постійного пошуку пригод і жаги зробити так, щоб навколо мене і всіх довкола відбувалися трагічні й страшні події. Я докладаю великих зусиль, аби побороти оце відчуття, ніби я недожива, якщо не контролюю все, — якщо я не в польоті, не в небезпеці. Можливо, усі страждання, через які я пройшла, — втрата сестри, розлука з Нікі — навчили мене чогось, подарували життєву мудрість. А може, й ні. Залишається спостерігати, скільки триватиме перемир'я з моїми демонами. Але поки що обидві сторони його дотримуються. Хто знає, скільки я протягну отак і що принесе мені майбутнє.

Нікі та Майлз дружать, але не так часто зустрічаються пограти. Наша няня, Сара, завозить Нікі до Стефані й забирає звідти.

Час від часу я спілкуюся з Шоном. Планую призначити час у (не найближчому) майбутньому, коли він зможе прилетіти побачитися з Нікі, — але це має почекати, доки я не відчую, що він повністю усвідомлює свою провину за те, що зробив, — змусив мене зникнути й удати, що я мертва, і підштовхнув до смерті мою сестру.

Я ще не вирішила, як і скільки Шонові належить страждати. Принаймні частка його страждань має бути не меншою за мою.

Мені подобається знову працювати на Денніса. Здається, усі дуже раді, що я повернулася після таких пригод. Мені подобається вечеряти з Нікі чи принаймні вкладати його спати. Подобається бути наодинці, на самоті.

Краще й бути не могло.

Блог Стефані

Усе добре

Привіт, мамусі!

Добре те, що добре закінчується. Хоча, звісно, наше материнство не закінчується ніколи — воно триває, доки ми і наші діти є на цій землі, і навіть довше, як я вже писала колись у своєму блозі.

Ми з Емілі знову сусідки і щосили намагаємося виростити своїх дітей щасливими і здоровими маленькими людьми. Шон виїхав з країни, і незрозуміло, коли повернеться, — якщо повернеться взагалі. Припускаю, хоча деталі мені невідомі, що, повернувшись, він може зіткнутися з певними проблемами із законом. Оскільки, знаючи Емілі, я не сумніваюся, що вона змусить його сповна заплатити за все, що він накоїв.

Я бачу Емілі не так часто, як мені б хотілося. Вона багато працює і надолужує втрачений час, намагаючись бути найкращою мамою. Та дружба — як хвилі, і я знаю, що одного дня ми знову сидітимемо на її величезній зручній канапі, якщо вона досі у неї є. Майлз каже, що у Нікі вдома з'явилися нові речі — не такі, як раніше, коли ми жили там. Я не вимагаю від нього подробиць. Є речі, багато речей, про які я не хочу думати.

У Майлза чудові успіхи в школі, Нікі лише трішки від нього відстає.

Нам усім багато довелося пережити. Та серцем я лину до Нікі. Він заплатив найвищу ціну. Втратив матір, віднайшов її — і втратив батька. Як він тепер навчиться довіряти?

Єдина втіха — те, що діти дуже сильні. Хоробрі, незламні, гнучкі. Нікі переживе це, переросте — і завдяки цьому стане поміркованим, чуйним, мудрим дорослим. Цікавішою людиною.

Прийде час, коли кожен із нас зможе переступити це й залишити спогади позаду — час, коли ми навчимося жити зі своїми таємницями,

цінувати їх. Тому що вони також — частина нас.

Я не пережила б цих складних часів без любові й підтримки материнської спільноти.

Боже, благослови вас, мамусь усього світу. Тримайтеся. Лишайтеся прекрасними. І якщо у вас є подібна історія, закликаю вас поділитися нею.

Далі буде.

З любов'ю,
Стефані.

Емілі

Десь за місяць після того, як я повернулася додому, до мого будинку під'їхала поліцейська машина і зупинилася біля дверей.

Я сказала собі: «Це нічого не означає».

Два копи в штатському подзвонили у двері.

Жінка перша простягла мені руку.

— Я детектив Міні, — сказала вона. — А це мій напарник, детектив Фортас.

— А я Емілі Нельсон.

— Так, ми знаємо, — сказала детектив Міні.

— Заходьте, — запросила я. Мені не було чого приховувати.

Вони зайшли і сіли на нову канапу, яку я купила замість тієї, на якій сиділа Стефані.

— Ми з вами особисто не зустрічалися, — сказав детектив Фортас.
— Але ми працювали над вашою справою. Спілкувалися з вашим чоловіком...

— Мій майже колишній чоловік зараз у Великій Британії.

— Зрозуміло, — сказала детектив Міні. — Напевне, так не мало статися. Хтось мав допитати його на певному етапі...

Мені цікаво було дізнатися, на якому це етапі. Але я тримала свою цікавість при собі. Сподівалася, що здогадаюся — і краще рано, ніж пізно.

— Слухайте, — сказала я. — Я хочу сказати... мені шкода, що я завдала всім стільки клопоту. Але це не лише моя провина. Мій чоловік та Стефані накрутили себе, натиснули тривожну кнопку, коли я зникла з поля зору. А мені ж лише було потрібно трохи часу, аби погорювати через смерть сестри. Я мусила вийти з системи, відключитися. То було величезне непорозуміння, яке невдало співпало зі страховкою, яку оформив мій чоловік і про яку я навіть думати забула.

Я усміхнулась.

— Пригадую, — озвався детектив Фортас, — ми спілкувалися з молодою жінкою на ім'я Стефані, вашою подругою, мамою одного із друзів вашого сина...

— Гарна пам'ять, — сказала я. — То була Стефані. У мене є і не такі невротичні подруги, якщо ви розумієте, про що я.

Детектив Міні усміхнулася. Вона бачила Стефані. І зрозуміла мене. Два копи сухо хихикнули, ніби не знали, чого їм смішно і чи можна взагалі сміятися.

Врешті я мовила:

— Не хочу видатися грубою, але що привело вас сюди?

— У нас є до вас розмова, — сказав детектив Фортас. — Попереднє опитування. Кілька днів тому хтось знайшов розбиту і згорілу машину неподалік від федеральної автостради. Не так далеко звідси. У машині були рештки чоловіка, як ми вважаємо, містера Прейгера. За кілька тижнів до свого зникнення він телефонував до вашого будинку. І ми, ясна річ, пов'язали це із вашим так званим зникненням, що його ми розслідували.

— Як чудово! — сказала я. — Це ж треба, який збіг!

Я фліртувала із ними обома. Мені було потрібно, щоб вони мені повірили.

Детектив Міні продовжила:

— Після автокатастрофи лишилося не так багато доказів. Найбільше це схоже на нещасний випадок. Та є кілька підозрілих і... цікавих моментів. А ще на місці пригоди знайшли прикрасу, яка навряд чи належала містерові Прейгеру.

Вона передала мені фотографію. Я точно знала, що зараз побачу.

Звісно ж, я знала, що загубила обручку матері Шона. Та оскільки позбулася звички носити її, то помітила зникнення лише за кілька днів. І, що цікаво, мене це мало хвилювало. Моїй сестрі вона належала лише... не хочу думати скільки. Доти вона якийсь час була моєю. А перед тим належала матері Шона. Тепер, коли я думаю про цю каблучку, то чую, як голос Шонової матері, від якого я шаленію, підвиває і скаржиться на життя, поки вона миє посуд після вечері на брудній смердючій кухні.

Я сказала собі не хвилюватися про те, де загубила каблучку. Окрім місцини, де я скинула машину із мертвим чоловіком в ущелину, ще

багато де можна було її загубити. Не хотілося думати про те, що каблучка там, — особливо враховуючи те, яких зусиль мені довелося докласти, аби переконати себе (і Стефані), що нічого не було. Немає злочину — немає наслідків.

Напевне, вона впала, коли я знімала рукавички після того, як ми виштовхали машину. Але я не пам'ятаю цього. Багато спогадів про той день — розмиті, важко сказати бодай щось напевне. Я так старалася не думати про це, що мені це нарешті вдалося.

— Дивна річ, — сказала детектив Міні. — У мого напарника феноменальна, надлюдська пам'ять на деталі. Тож, коли на екрані з'явилася ця каблучка, він згадав про схожу прикрасу, яка значилася в протоколі розтину. Коли знайшли тіло, яке вважали вашим.

Ми обидві глянули на детектива Фортаса, ніби намагаючись роздивитися, що ж це за неймовірне людське створіння з такими розумовими здібностями. Але побачили ми лише досить недалекого на позір хлопця із сузір'ям прищів на лобі та ріденькими вусиками.

Він сказав:

— Йдеться про каблучку, яку знайшли в Мічигані і яку, наскільки ми розуміємо, віддали вашому чоловікові на випадок...

— Я знаю, про яку каблучку йдеться.

Я почула, що говорю крізь зціплені зуби. Копам вистачило глузду згадати каблучку, яку вони бачили кілька місяців тому, але не вистачило, аби вчасно зрозуміти, що тіло, про яке вони говорять, належить моїй сестрі, яка покінчила з життям. Моїй любій сестричці. Лише тепер, надто пізно, вони це зрозуміли. Детектив Фортас зніяковів, від чого його щоки стали непривабливо рожевими.

— Ми співчуваємо вашій втраті, — сказала детектив Міні.

— Усе гаразд, — відповіла я.

Але все не було гаразд. І вони це знали.

— Дивина ось у чому, — сказав детектив Фортас. — Я пам'ятаю нашу першу розмову з вашим чоловіком. Та вашою подругою. І як вони описували вас. Обоє згадали про цю каблучку, — він тицьнув пальцем у роздруківку. — Ми впевнені, що це вона.

Найголовніше було не сумніватися. Не блимати. Не затинатися.

Я сказала:

— Мій чоловік подарував її мені, коли ми заручилися. Потім моя сестра вкрала її, щоб заплатити за наркотики. Так вона опинилася в озері.

Чи співчували вони моїй втраті? Я сумувала через неї більше, ніж вони.

— Дозвольте дещо запитати, — зважилась я. — Коли ви розмовляли з моїм чоловіком, у розпалі цього... непорозуміння із моїм зникненням... ви сказали, що також говорили з моєю подругою... Стефані.

— Саме так, Стефані, — підтвердив суперпам'ятливий Фортас.

— Так, а ви знаєте, що пізніше вона переїхала жити до мого чоловіка? Що вони планували побратися? Що він подарував їй каблучку своєї матері, мою каблучку, і їм обом здавалося, що це чудово. Вони думали, що я б хотіла, аби мій чоловік подарував мою каблучку моїй найкращій подрузі. Ви можете повірити в це?

— О Боже, — сказала детектив Міні, яку, здається, приголомшила зрада мого чоловіка і моєї найкращої подруги. — Я так розумію, у вас є контактна інформація цієї... Стефані.

— Її номер та адреса, — сказала я. — Я знаю їх напам'ять. А якщо вам потрібно більше інформації про їхні стосунки з моїм чоловіком, можу дати вам посилання на її блог. Здається, мій чоловік уже покинув її, та мені це більше нецікаво, як ви розумієте.

Поліцейські розуміли. Вони все записали. Стефані була у них на прицілі.

Я згадала ще одну річ, яку гравці в покер розповіли мені про «рибу». Усі знають, що «риба» програє, але не знають, коли саме. Ніколи не відомо, чия рука піймає її й залишить битися і задихатися на землі. Якби поліція не була такою некомпетентною і розхлябаною, вони заарештували б мене просто там і просто тоді за підозрою у вбивстві. Чи принаймні викликали б мене на допит. Натомість вони пішли, натрапивши на слід Стефані, і ввічливо попросили мене не їхати далеко. Я пообіцяла, що не буду.

Коли поліція пішла, я трохи почекала. Кілька разів глибоко вдихнула, щоб зібратися з думками. А тоді пішла до кімнати Нікі, дістала деякі його речі й почала пакувати валізи. Настав час їхати. Настав час для

нас із Нікі розчинитися в заході сонця чи у сході — байдуже. Зникнути на певний час. Зробимо перерву й подивимося, що буде.

Я взяла паспорт Нікі й обидва свої — справжній і підробний, про всяк випадок, а раптом знадобляться. Можливо, ми навідаємося до Шона на кілька днів. Може, я пограюся ним. Познущаюся з нього. Може, я знову стану кішкою, просто мишка буде інша.

На це я чекала. Планувала це. Готувалася до чогось такого дуже довго. Можна сказати, все життя.

Я ніколи не була менш налякана. Почувалася молодою, збудженою, хороброю.

Почувалася щасливою від того, що живу.

Про авторку

Дарсі Белл народилася у 1981 р. і росла на молочній фермі на заході Айови. Працює вихователькою в Чикаго.